

വിഷയവിവരം

		പേജ്
മുഖചിത്രം—		
ഗാന്ധിസൂക്തമാല		875
ശ്രാദ്ധദിനം	(കവിത)	877
സമ്പാദകീയം		878
ഉദ്യാനവിരുന്ന്	(കവിത)	879
ആ മലർ	(കവിത)	880
സർവ്വോദയസമാജം	(ചരിത്രം)	881
താണ്ഡവം	(കവിത)	882
മഹാത്മദ്വചനം		885
എങ്കിൽ പാട്ടുക	(കവിത)	886
കവിയുടെ ഭാവന	(ഉപന്യാസം)	887
രോദനം	(കവിത)	889
തിരമാലകൾ	(ചെറുകഥ)	890
അച്ചൻ	(കവിത)	902
വേർപാടിൽ	ടി	902
ഭാരതഭാരതിയുടെ ഭാഗ്യഭോഷം		903
നിമിഷം	(കവിത)	908
[illegible]ന്ന ചോര	(ചെറുകഥ)	909
[illegible]മീനകസുമം	(കവിത)	915
ഡാക്ടർ എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ		918
തപോവനകന്യക	(കവിത)	922
സുഖജീവിതം	(നാടകം)	925
ഉഃസ്ഥിതി	(കവിത)	929
കഥകളിയിലെ പോരിനുവാളികൾ		932
രഹസ്യപേടിക	(നോവൽ)	938
ലീലാതിലകം		942
നേഴ്സ്	(ചെറുകഥ)	945
അളകിയും മാടത്തയും	(കവിത)	949
ആരോഗ്യപംക്തി		950
കലാപംക്തി		955
വിനോദപംക്തി		959
ബാലപംക്തി		961
നിരൂപണം		963
ജ്യോതിഷപംക്തി		965

വരിസംഖ്യ.	രൂ.	ണ.	സ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3	8	0
ഒറ്റ പ്രതിക്ക്	0	8	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മൻക്രർ.

മാനേജർ, കലാനിധി,

"പ്രശ്നാനുഷ്ഠാന പദ്ധതി"

(ഒരു വിശിഷ്ട ഫലിത ജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥം)

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ച് പ്രാചീനവും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവശ്യം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതും ഗ്രന്ഥങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും പ്രശ്നമാർഗ്ഗം മുതലായ ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതായ മുഷ്ടിപ്രശ്നം, സാജ്യപ്രശ്നം മുതലായ പല രഹസ്യ വിഷയങ്ങളടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും ജ്യോതിഷവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ജ്യോത്സ്യന്മാർക്കും എന്നു മാത്രമല്ലാ, എഴുത്തറിയാവുന്ന ഏവർക്കും പരസഹായംകൂടാതെതന്നെ ഇതിലെ തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു്, 'ഗണിത വിദ്വന്മണി' പുലിയൂർ ബ്രഹ്മശ്രീ പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ "ദൈവജ്ഞതോഷിണി" എന്ന ലളിതമായ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതുമായ ഈ പുസ്തകത്തിനു വില **3** ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

പരാപേക്ഷകൂടാതെ പുരുങ്ങിയ ചെലവിൽ

ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാൻ

ആംഗ്ലേയ മഹോപാദ്ധ്യായൻ

പരിഷ്കരിച്ച പുതിയ പതിപ്പ്

ഇതാ അച്ചടിച്ചു തയാറാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ക്രൌൺ 8-ൽ 900 പേജുകൾ. മുഴക്കാലിക്കോ ബയൻറ്.

വില നാലു ക. മാത്രം

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം

യാവദാദിത്യസ്തപതി യാവദ് ഭ്രാജതി ചന്ദ്രമാഃ
യാവദ്വായുഃ പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ

കലാനിധി

കഥാമയ സാഹിത്യ മാസിക

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ൧ } ക്രമാങ്കം കക്കടകം { ദളം ക്ര0

ഗാന്ധിസൂക്തമാല

ആദർശവാദം

പ്രാപ്യസ്ഥാനം എപ്പോഴും നമ്മിൽ നിന്ന് അപക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുരോഗതി ക്രമിക്രമേണ വരുന്നതാണെന്നും നമ്മുടെ അയോഗ്യതയെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധവും വർദ്ധിക്കുന്നു. സംതൃപ്തി യത്നത്തിലാണ്; ഫലപ്രാപ്തിയിലല്ല ഇരിക്കുന്നത്. പൂർണ്ണയത്നം പൂർണ്ണവിജയമാകുന്നു.

യങ് ഇൻഡ്യ 9-3-22

നാം ആദർശങ്ങളെപ്പറ്റിയോ അവയെ പരമാവധിപ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റിയോ ചകിതരാവേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

നടേശൻ പ്രസിദ്ധീകരണം.

ദിവസേന കൃഷിനശിപ്പിച്ചുവന്ന വന്യമൃഗങ്ങളെപ്പോലും കൊല്ലാത്ത ഒരു ജനതയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായിരുന്ന ഞാൻ ജീവിച്ചുവന്നതു്. സർദാർ തന്റെ വിപുലമായ പ്രേരകശക്തി മുഴുവനും എലികളുടേയും ഈച്ചകളുടേയും വിധ്വംസന വിഷയത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചതുവരെ, ബോർസാദ് താലൂക്കിലെ ജനങ്ങൾ ഒരു എലിയേയോ ഈച്ചയേയോ കൊല്ലുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവക്കു സർദാറോടുള്ള കടപ്പാടുനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയെ നിരോധിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നു. സർദാർ പട്ടേൽ എലികളുടേയും ഈച്ചകളുടേയും വിനാശനത്തിനു പൂർണ്ണമായി അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. ബോർസാദിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നവയെല്ലാം ഞാൻ അന്നന്നുതന്നെ അറിഞ്ഞു.

സർദാർ സ്വാഭാവികമായി എന്റെ സമ്മതി ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ അന്നുമുതല്ക്കു ജനങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രമായ പ്രയത്നത്താൽ ആ ജോലി തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതായുന്നു. ഞാൻ വീണ്ടും അഹിംസയിൽ, അതായതു് സർവ്വജീവികളോടേയും പാവനതയിലും പരസ്പരബന്ധുതത്തിലും—എനിക്കുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തെ ഏറ്റവും വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും എന്തിനീ വൈരുദ്ധ്യം? വൈരുദ്ധ്യം തീർച്ചയായും അവിടെയുണ്ടു്. ജീവിതം ഒരു ഉച്ചാഭിലാഷമാണു്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശം ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരരൂപമായ സംപൂർണ്ണതയുടെ പ്രാപ്തിയുമാകുന്നു. നമ്മുടെ ദൌർബല്യത്താലും അസംപൂർണ്ണതകൊണ്ടും, ആദർശത്തെ ഒരിക്കലുംതാഴ്ത്താവുന്നതല്ല. അവ രണ്ടും എന്നിലുള്ളതായി എനിക്കു ബോധമുണ്ടു്. എന്റെ ഈ ദൌർബല്യങ്ങളേയും അപൂർണ്ണതകളേയും മാറിത്തരുന്ന വിഷയത്തിൽ എന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനു സത്യത്തോടു് എന്റെ നിശ്ശബ്ദവിലാപം സദാ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദുർമ്മുഖരായ കൊള്ളക്കാരേയും കൊലപാതകികളേയും എന്നപോലെതന്നെ, പാമ്പുകളേയും തേളുകളേയും, സിംഹങ്ങളേയും, പുലികളേയും, പ്ലേഗ് ബാധിതരായ എലികളേയും, പൂച്ചകളേയും എനിക്കു ഭയമുണ്ടെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അവയെ ഒന്നും ഭയപ്പെട്ടുകൂടെന്നു എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഇതൊരു ബൌദ്ധമായ കർമ്മമൊന്നുമല്ല; അതു ഹൃദയത്തിന്റെ ചോദ്യിതമാണു്. ഈശ്വരഭയം ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ ഭയത്തേയും, നിരാകരിക്കണമെങ്കിൽ കഠിനമായുരുനിർമ്മിതമായ ഒരു ഹൃദയത്തിൽ കൂടുതൽ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ദൌർബല്യം നിമിത്തം, മരണഹേതുക്കളായ എലികളേയും, ഈച്ചകളേയുംകൊണ്ടുകൂടെന്നു ബോർസാദിലെ ജനങ്ങളോടു പറവാൻ എനിക്കു കഴിയാതെവന്നു. എന്നാൽ അതു മാനുഷ്യകദൌർബല്യത്തോടു കാണിച്ച ഒരു സൌജന്യമായിരുന്നെന്നും എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. അതെങ്ങിനെയിരുന്നാലും, അഹിംസാവിശ്വാസത്തിനും ഹിംസാവിശ്വാസത്തിനും തമ്മിൽ വടക്കിനും തെക്കിനും തമ്മിലും, ജീവിതമരണങ്ങൾക്കു തമ്മിലും, ഉള്ളിടത്തോളം വ്യത്യാസമുണ്ടു്. തന്റെ ഭാഗധേയത്തെ അഹിംസയോടു്, പ്രേമനിയമത്തോടു്, കൊളുത്തിയിരിക്കുന്നവൻ ദിവസേന വിധ്വംസത്തിന്റെ പരിധിയെ ചുരുക്കുകയും, അതുയുള്ള ജീവിതത്തേയും പ്രേമത്തേയും ഉന്നമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബോർസാദിലെ ജനതയുടെ മുമ്പിൽ, എന്റെ ആപ്തരായ എലികളേയും, ഈച്ചകളേയും കൊല്ലുന്നതിനു് ഞാൻ സമ്മതം നല്കിയെങ്കിലും, ഞാൻ അവരോടു സർവ്വജീവഗതമായ ശാശ്വതപ്രേമനിയമത്തെത്തന്നെ ഉപദേശിച്ചു. ഈ ജീവിതത്തിൽ അതിനെ പൂർണ്ണമായി പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയാതെവന്നാലും, അതിലുള്ള എന്റെ വിശ്വാസം നിലനില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഓരോ തോൽവിയും എന്നെ പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തോടു് അടുപ്പിക്കുന്നു.

ശ്രാദ്ധദിനം

മാധവൻ, ചാത്തന്നൂർ.

കാലമെ കരാളമക്കഥയും പാടി-ക്കണ്ണീർ
ച്ചോലകളൊഴുക്കല്ലെ...;യിന്നുമടുക്കുന്നു...!
ത്രേതാകാലത്തിൽ മാഞ്ഞുപോയൊരു ധർമ്മപ്രഭാവങ്ങളും
നൂതന കലാശില്പത്തുടെയുണരുന്നപ്പോൾ,
പ്രാചിയും, പ്രതീചിയുമൊന്നുപോൽ സന്തോഷാശ്രു
വീചിയിൽ തഴുകിയ ശാശ്വതപ്രതിജ്ഞയെ,
കർമ്മധീരനെ, സാക്ഷാദ്ധ്യാത്മികചാരുതനെ,
കർമ്മഭൂസമുജ്ജീവിപ്പിച്ചൊരജൈത്രജ്യോതിസ്സിനെ
സന്ധ്യയിലന്നാ 'ബ്ലിർമ്മ' മന്ദിരാങ്കണത്തുടെ
സാമന്ദം തുടുൽ പാകി,പ്പുകിയങ്ങടുക്കവേ,
വിസ്മയ!മൊരു നീചരക്ഷസ്സിൻ കരാംഗുലീ-
വിക്ഷേപത്തിനാൽ ഹാ!ഹാ!എന്തു ഞാൻ ധരിക്കേ
ഗീതതന്ത്രികളിയൊരോങ്കാരപ്പൊരുൾപോലും [ണ്ടൂ?
ജാതവീര്യനായന്നാവ്യാധശസ്ത്രമൊന്നേൽക്കേ,
ഭാരതമുടനീളം ധാർമ്മികപ്രഭാവത്തിൻ
ഭദ്രതയുറപ്പിക്കെ, കർത്തവ്യമേറ്റെടുത്ത
ഭഗവാൻ ശ്രുപംപൂണ്ട യാഭവശരീരിക-
ത്യാഗത്തിനന്നാവേടൻ നാമമാത്രമാം മൂലം!!
ചാരതന്ത്രത്തിന്നന്ധ്യാശത്തിൽനിന്നും പൊക്കി-
ച്ചാരതമഹിംസയാം സദ്ഭിയഭംഷ്ടയേല്പുടെ
നൂറാണ്ടായ് കൊതിക്കുന്നമർത്യലക്ഷത്തിൻമുന്നിൽ
നിന്ത്രിയതോടെ തീർന്നിതമ്മഹൽ കർത്തവ്യങ്ങൾ
ആഷ്കെയ്കം! ഭോഗ്യം ഞെട്ടിമാറിയ ശക്തി-
യല്ലായ്കിൽ തകരുമോകേവലം കൈത്തോക്കുകൾ,ന്നാ-
എങ്കിലും കൃതഘ്നതേ, വേടനന്നിരയെന്ന- [ൽ
ശങ്കയാ,ലറിയാതി,ന്നറിവിൻപാരമ്യത്താൽ
നാമിക്കുനാൾ പൂരാഗമിക്കുന്നപോൽലോകം ആകാം
രകരുഭാഹവു,മധികാരമോഹവു,മന്നഭോഗവും!!

കാലമേ! കരാളമക്കഥയുംപാടി,ക്കണ്ണീർ
ചോലകളൊഴുക്കല്ലെ...;യിന്നുമടുക്കുന്നു...!!

* * * *

വന്ദനം ഗുരോ! ഭവദ്ധൈര്യവിശേഷത്താൽ
സ്പന്ദിതം ലോകത്തിന്റെ നെഞ്ചിടിപ്പിന്നുകേൾപ്പൂ:
ആയിരമുലയുന്ന വാളിനു,മഴിഞ്ഞന-
ന്നായിരുന്നല്ലോ; ശാന്തിവഴിയും പ്രവാചകൻ!
നാമിതുവരെത്തീർത്തൊരഹോവക്കരുവേലും
നാണിച്ചൊരഹിംസയുമേകാസ്ത്രവിശാരദൻ!
ആതുരലക്ഷത്തിന്നാച്ചക്കയും, സമരയു-
മാജ്ജിച്ചാമൂഴിയതപോക്കിയോരുദാരകൻ!

ശാരദ
കുറുപ്പുംവീട്ടിൽ
കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള
എഴുതിയ രണ്ടാംഭാഗം
വില 1 ക 4 ണ.

ഭോഗലൌകികമായാജീവിതത്തിലും മീതെ
ത്യാഗത്തിലമരത ശ്ലിച്ചൊരാഷിശ്രേഷ്ഠൻ!
പൂരിതമോഹമജ്ജന്മത്താൽ വിജൃംഭിച്ച
ഭാരതം, മടിത്തീലയൊഴിയെ വിയക്കുന്നു!!
കേരളേ:—മഹാത്മാവെൻ നാട്ടിലെന്നഭിമാന-
ഭരിതം മദിച്ച നീ തെല്ലിട—; കരഞ്ഞോളൂ:
ഇതുയുംക്കുടി"ഗുരോ! താരകളോരോന്നിലു-
മുന്മുഖം വിരയുമിസ്സാധുയിൻ നമോസ്തുകം!!"

ക്ഷേത്രസംഹാരം.

ശബരിമലക്ഷേത്രത്തെ ചുട്ടചാമ്പലാക്കുകയും, തുടർന്നു മറ്റു ചില ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സംഹാരത്തിനു കളമൊരുക്കൽ നടത്തുകയും ചെയ്ത പാഷണ്ഡസംഘടനയെ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരാനായി കൊ. തി. സംസ്ഥാനത്തെ പോലീസ്സുവകുപ്പ് ഉന്നിദ്രം പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നതായി നിത്യേപ്പോട്ട് കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഫലത്തെപ്പറ്റി ആർക്കും യാതൊരു സന്ദേഹവും ഇതേവരെ ഇല്ല. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കു ഇരിപ്പിടമായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മുന്നു സ്ത്രീഭ്രൂതമായതിൽ താൻ സന്തോഷിക്കുന്നു എന്നു പാർട്ടിയോഗത്തിൽ വച്ചു ഉദ്ഘോഷിച്ച ഒരു ബുദ്ധിമാന്റെ ആധ്യക്ഷത്തിൽ സർവ്വൽകർഷേണ വർത്തിക്കുന്ന കൊ. തി. സംസ്ഥാനകാൺഗ്രസ്സിന്റെ ഭരണകാലത്തു് ഇതുംഇതിനപ്പുറവും സംഭവിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനുണ്ടോ?

ശബരിമലഅയ്യപ്പന്റെ ആരാധനയേപ്പറ്റി, ചില അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾമാത്രം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം, അത്തരം അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും അനുഷ്ഠാനപദ്ധതികളിലും കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. സത്യം, ത്യാഗം, അഹിംസ, എന്നിങ്ങനെ ഗാന്ധിധർമ്മത്തിന്റെ ത്രിസ്തൂണങ്ങളായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെയും സജീവമൂർത്തിയാണു സാക്ഷാൽ അയ്യപ്പൻ. ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കാൺഗ്രസ്സിന്റെ ധർമ്മച്യുതി മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിഗ്രഹത്തിനു വഴിതെളിച്ചു; കൊ. തി. കാൺഗ്രസ്സിന്റെ ഭരണനയവൈകല്യം ഇപ്പോൾ ഇതാ അയ്യപ്പന്റെ കണ്ണുതിരുമ്മി കോടാലി വച്ചിരിക്കുന്നു ഈ അത്യാഹിതം കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ സംയോജനത്തിനു് ഇടവരുത്തുമെങ്കിൽ, പക്ഷേഇതു ഉദ്ദേശിച്ചപോലെ ഒരു ഉപകാരമായിത്തീരും. ക്ഷേത്രം പുതുക്കിപ്പണിയുന്നതിനുള്ള സകല ചിലവുകളും കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുക്കൾതന്നെ വഹിക്കുന്നപക്ഷം, സംയോജനത്തിന്റെ ആദ്യഘടകങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു എന്നുവിചാരിക്കാം. അയ്യപ്പന്റെ മഹാദർശങ്ങളായ, സമത്വം, സാഹോദര്യം, അഹിംസാ, അചഞ്ചലമായ സത്യവ്രതം—ഇവ നടപ്പാക്കുന്നവിഷയത്തിലും ഭക്തജനങ്ങൾ മനസ്സാവു പ്രയത്നിക്കണം. അതല്ലാതെ, കരതോരും യോഗങ്ങൾ കൂടിയതുകൊണ്ടോ ശരണം വിളിച്ചതുകൊണ്ടോ മാത്രം, വലിയ പ്രയോജനമൊന്നുമുണ്ടാവാനില്ല. ഹിന്ദുജനതയുടെ ഒരു അന്തഃകരണപരിശോധനയ്ക്കു് ഈ 'ധർമ്മവിപ്ലവം' വഴിതെളിക്കട്ടെ എന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന.

* * *

പത്രമർദ്ദനമഹായജ്ഞം

ഇൻഡ്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു; നാട്ടരാജ്യങ്ങളും സ്വതന്ത്രങ്ങളായി. ഇതുകൊണ്ടു സാധാരണജനങ്ങൾക്കു എന്തു പ്രയോജനമുണ്ടായി? എന്നാണെങ്കിൽ, ആവോ? ആർക്കറിയാം? എന്നേ പറവാൻ കാണുന്നുള്ളൂ. ജനതയുടെ നാവുകൾ ഓരോന്നായി അറുക്കപ്പെട്ടു; ഭരണവൈ

ഉദ്യാനവിരുന്ന്.

വിദ്വാൻ എം. പരമേശ്വരൻപിള്ള, പറവൂർ.

ഒഴിയുംതെഴും വിശപ്പുരുകും ജീവരക്തം
മുഴുവൻ ഭഹിപ്പിച്ച നീക്കോംകൊണ്ടംഗം തുങ്ങി-
ക്കുഴയും കായം നീണ്ടകൊട്ടകയ്യാന്ന കത്തി
വഴിതിവീഴുംതയ്യോ താങ്ങി,യൊട്ടൊന്ന ക്ഷീനി-
ക്കിഴവനേകൻ നില്പൂ; നരസംസ്കാരത്തിൻനേ-
ക്കുഴറിത്തെങ്ങും ചോദ്യചിഹ്നമെന്നതുപോലെ.
പോളകൾ വീങ്ങിത്തുങ്ങും കണ്ണുകൾ പണിപ്പെട്ട
പീളകൾക്കിടയ്ക്കൊട്ട ഉറന്ന ചിമ്മിച്ചിമ്മി
തയുരനെഴും പടിപ്പുരമാളികതന്റെ
മുൻപിലൊന്നകന്നകത്തെയ്യൊത്തിനോക്കിപ്പുവം
വിറയ്ക്കും തലയാട്ടി, വലതുകയ്യിൽ തുള്ളും
ചിരട്ടനീട്ടികൊട്ടി, കഫക്കോൾ തടത്തെറ്റിടം
കരച്ചിൽ വിക്കിവിങ്ങും കഴിത്തുരതെരിയവേ
കഷ്ടകത്തൊഴിലാളി നില്പ്പുയാണവൻ "നീലൻ"
പൂമുറ്റത്തിരമ്യരാജകീയാഡംബര-
ശ്രീമയമാമുദ്യാനവിരുന്നിൻ സന്നാഹങ്ങൾ

കൃത്രിമപ്പൂവുകൾക്കുള്ളിലുജ്ജ്വലൽക്കാന്തി
കത്തിട്ടും നാനാകനകാസനവിധാനങ്ങളും
നോക്കിനിർദ്ദേശം നല്കി നില്പൂന്ന ബഹുജന
സേവ്യനായ് നീലൻതന്റെതയുരൻതേജോമയൻ.
നീലന്റെ വയസ്സുണ്ട തമ്പ്രാനും; യെങ്കിലുനത്തിൽ
നീലനെയിരുന്ന താൻ ശക്തനുമോജസ്വിയും.
കാലത്തിൻ കൊടുമകൾ! സാമൂഹ്യകതന്ത്രങ്ങൾ!
നീലന്റെ നിലയേവം ദീനമായ് ഭയാനകം!
രേനിലയിൽ നിന്നിവിധം പല "നീല-
ക്കുതി"കൊണ്ട തമ്പ്രാനൽപ്പതിച്ചിമ്മട്ടുമായ്!
നെല്ലൈട്ടപ്പുജ്ജിതത്തി— ലായിരപ്പറക്കാരൻ
നീലന്റെ തമ്പ്രാൻ— ഗ്രാമപ്രഭുവായത്തൽഘടനം
ചെയ്യുവാൻപോന്ന ജനകീയമന്ത്രിയെപ്പൊര-
ധർമ്മമോത്സാഹിപ്പാൻനിന്ന വെമ്പുകയത്രയും
മണിയഞ്ചരുവാനിൽ പടിഞ്ഞാറ്റതാമിനം-
മണിയും മന്ത്രീന്ദ്രൻതൻ വരവുകണ്ടെന്നപോൽ

കല്യാണം മൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന പത്രങ്ങൾക്ക് നാട്ടിലെങ്ങും സ്ഥാനമില്ലെന്നായി കൊ. തി. സംസ്ഥാനത്തുതന്നെ, നിയമഖണ്ഡം ആദ്യമായി മലയാളിയുടെ മേലും, പിന്നെ ദേശബന്ധുവിന്മേലും, ഇപ്പോഴിതാ കേരളകൌമുദിയുടെ മേലും പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മലയാളി ചില സ്ഥിരീകരിക്കാത്ത വാർത്തകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു; പക്ഷേ വാർത്തകളിൽ ഏറിയ കൂറും പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ട എങ്കിലും, അതു ശിക്ഷിക്കവിധേയമായി. കൌമുദിയുടെ തെറ്റ് എന്താണെന്നു ഞങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഓരോ ലക്കത്തിലും വർഗ്ഗവിദ്വേഷവും മതവിദ്വേഷവും ഇളക്കിവിടുന്ന പല പത്രങ്ങളും, അവയുടെ പിന്നിൽ സുസംഘടിതമായ ഉപജാപകവൃന്ദവും ഇപ്പോൾ കേരളത്തിലുണ്ട്; അവയുടെ സ്വൈരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതെങ്ങനെയും ഇരിക്കട്ടെ, പത്രപ്രതിനിധി സംഘത്തോട് ആലോചിക്കുംമുമ്പ് ഈ മാതിരി ഒരു കഠിനശിക്ഷയ്ക്കുതുടങ്ങിയതിനു എത്രതന്നെ ആലോചിച്ചിട്ടും ഒരു കാരണവും ഞങ്ങൾക്കു കാണുന്നില്ല.

ശാന്തനായുപചിതരാഗമാം കരങ്ങളാൽ
കാഞ്ചന ജ്വാലാകലാപങ്ങളുഴിയുന്ന-
കേൾക്കുന്ന കാറിനെഴും മുഴക്കം പൂമുറ്റത്തു
വായ്ക്കുന്ന തമ്പ്രാൻ തന്റെ റയൽബൃഷ്ടനിർദ്ദേശങ്ങൾ
മുഴങ്ങുന്നടുത്തടുത്തായി "ഹാൺ" സ്വീകരിപ്പാൻ
മുഴുത്തമോദം തമ്പ്രാനെത്തുന്ന നീലൻമുൻപിൽ.
അറിയാതെന്നും പാവം നില്ക്കുയാണവൻ നീറി
നിറയും വിശപ്പുശിച്ചുനിന്നനിലയിൽത്താൻ.
എത്തിനാനടുത്തു കാർ, പൊൻകൊണ്ടു തലമൂടി-
ക്കെട്ടിയ വടിയുമായ് തമ്പ്രാനും, നീചൻനീലൻ
തലയാട്ടുന്ന നഗ്നദരിദ്രം! നീട്ടിക്കൂട്ടം
വലംകൈയ് ചിരട്ടതൻ നൃത്തമോ നംസകീയം!
"പോ! പൊ.....മോനേ!" കോപവേപിതൻ
വടിയോങ്ങി
വീശിനാൻ, ക്രൂനിന്ന നീലന്റെ വാരിയെല്ലു
തകർന്നു "തമ്പ്രോ!" തലകുത്തിവീണവനയ്യോ!
കിടന്നുപിടയുന്നേ, മന്ത്രീന്ദ്രൻ മധുരിക്കും
ഉന്മത്തഹാസം മുഖിക്കുറിൽനിന്നിറങ്ങിത്തൽ
ശ്രീമയകരം ഗ്രഹിച്ചുകുത്തേയ്യുതിമോഹൽ.
കടന്നുകൈയ് ക്രൂപ്പുന്ന പൌരരെക്കടാക്ഷിച്ചു
വിരുന്നിന്നിരുന്നതേ സുപ്രസന്നനായ് തന്നെ.
നീലന്റെ പിടച്ചുടിനിന്ന നിശ്ചലമായ
മാലുറാഭോഗം ഹന്ത! മൺമൂത്തിക്കിടക്കുവ
നാലഞ്ചുവേലക്കാർ വന്നെടുത്തു ചണ്ഡവീണ
കാലിയെപ്പോലെദ്ദൂരെക്കൊണ്ടുപോയിട്ടീടിനാർ
വിങ്ങലോടതു കണ്ടുനിന്നൊരു ജീവൽപ്രേത-
മങ്ങെത്തി, നീലൻ തൻ മകൾ പുലക്കള്ളി
താങ്ങിത്തൽത്തലവാരിയെല്ലുകൾ തടവിനാൾ
ഏങ്ങിയേങ്ങിഹാ കണ്ണീർപൊഴിച്ചുംവിവശയായി
തുറന്നാൻ വെള്ളത്തിന വായവനിലക്കുമ്പിൾ
വിറയ്ക്കുംകൈയാൽ കുത്തിക്കൊണ്ടന്നുവയൽവെള്ളം
ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു വായിലപ്പോ—ളൊട്ടതങ്ങിറങ്ങി; കൺ
മിഴിച്ചു, തുടിയെന്നു വിറച്ചു,—തീർന്നു നീലൻ.
യിശപ്പിന്നഗ്നിക്കടൽ, നാശം നിറഞ്ഞലോകം
പശിയാറാതെതന്ന കടന്നുപോയാൻ പാവം!
തയുരാൻ മന്ത്രീന്ദ്രനോ "പൊന്നിട്ട പുലിയ്യേരി"-
യിലമായ് വിളയുവാനപ്പൊഴംവെയ്യൽകൊണ്ടാൻ.

(പകുപ്പവകാശം കയിക്കുന്നു.)

ആ മലർ

ശങ്കർജി, മദ്രാസ്.

കാർമുകിൽ മാലയാൽ മൂടിയിരിക്കിലും
വാർമഴ വില്ലുകൊണ്ടനിശം
വാനിൽ നിന്നംശുമാൻ വാസരനാഥയെ-
യാനന്ദതുന്ദിലയാക്കിയന്നും.
വിട്ടുപിരിയുമാവേളയിലന്തിയി-
ലൊട്ടു വിരിഞ്ഞൊരു പൂവെനിക്കായ്,
നീട്ടി നെടുവീപ്പുവിട്ടുകൊണ്ടന്തികേ
കൂട്ടിമാൻ കണ്ണിയാൾ നിന്നു മന്ദം.
ഓതി:— "മറക്കുകയില്ലല്ലോ?"യിന്നുമെൻ
കാതിലാ വാങ്മധുവൂറിടുന്നു.

ആ മല,രെൻ മനം കോമളമായിർ കൊ
ള്ളിക്കുമാമലരിപ്പൊഴുമെന്റെ കയ്യിൽ
ഉണ്ട; തിന്നോരോ ദളവുമെൻ ചുംബനം-
കൊണ്ടഹോ വാടിക്കരിഞ്ഞുപോയി.

സ്വാതന്ത്ര്യകുതൽപരനാകുമെന്നാനന്ദ-
പൂത്തിരിയായ് മന്നിന്റെ മഞ്ജിമയെ
ആന്നൊരുഷസ്സന്ധ്യയെന്നപോൽമിന്നിയ
സുന്ദരമാമപ്പനീർസുമത്തെ
ഞാനൊരു നാലഞ്ചുനാൾകൊണ്ടു നിർദ്ദയം
ഞാനമീമട്ടിൽ നിറംകെടുത്തി.
എന്നിട്ടുമശ്രു പൊഴിക്കാതിരിക്കുമീ-
നിന്ദ്യനാമെന്നി,ലതിങ്കൽ നിത്യം
വൽസല്യംചൊരിഞ്ഞീടുന്നതാം വാസനയാലതു
നിസ്തുലാനന്ദമണച്ചിടുന്നു.

പാലൊളിപ്പൂനിലാവോമനിച്ചീടുമാ-
പാതിരിപ്പൂക്കളം വിരിഞ്ഞിടുമ്പോൾ
ആ മല-രന്നു നീയേകിയോരാമല-
രോമനേ മാറിലണച്ചുമന്ദം
പാടുംഞാൻ,പാവനപ്രേമപദാനങ്ങൾ:
കൂട്ടുമോ ഹാ! നിനച്ചോറു പാടാൻ?

സർവോദയസമാജം.

ശ്രീ. സത്യൻജി, വാർധാ.

മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ബലിദാനത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായിസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സംഘമാണു് സർവോദയസമാജം. 'സർവോദയം' എന്ന ശബ്ദം കണ്ടുപിടിച്ചതു ഗാന്ധിജി തന്നെയാണു്. അദ്ദേഹം റസ്കിന്റെ "അൺടു ദി ലാസ്റ്റ്" എന്ന ഗ്രന്ഥം സ്വതന്ത്രമായി തർജ്ജമചെയ്തു് അതിനു "സർവോദയം" എന്ന പേർ നല്കി. 1938 ആഗസ്റ്റ് മുതൽ 1942 ആഗസ്റ്റ് വരെ ഗാന്ധിസേവാസംഘത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ വിചാരങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി 'സർവോദയം' എന്നൊരു മാസികയും വാർധയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ഗാന്ധിജിയുടെ മരണാനന്തരം 1948 മാർച്ചുമാസത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളെന്നുകരുതപ്പെടുന്ന നാനൂറോളം മാളുകൾ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തുനിന്നുമായി സേവാഗ്രാമിൽവന്നു തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാൻ രണ്ടുമൂന്നുദിവസം സമ്മേളിക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽനിന്നാണു് സർവോദയസമാജം ഉടലെടുത്തതു്.

സർവോദയസമാജം എന്നാൽ—മനുഷ്യസമുദായം സത്യം അഹിംസ ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി സകലരുടേയും ഉന്നതിക്കായി പ്രയത്നിക്കുക എന്നാണു് അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഓരോ മനുഷ്യനും വ്യക്തിയുടെ നിലയിലും സമുദായത്തിലെ അംഗമെന്ന നിലയിലും സത്യം അഹിംസ ഇവയെ പാലിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ മൌലികസിദ്ധാന്തത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം സർവോദയസമാജത്തിൽ അംഗങ്ങളാവാം.

ഈ സമാജത്തിൽ അധികാരശക്തികോ സംഘടനക്കോ സ്ഥാനമില്ല. ഇതിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പു മുതലായവയും ഇല്ല. അംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ ജോലികളും സ്വന്തം ചുമതലയിലായിരിക്കും. അവർ സ്വതന്ത്രമായോ സംഘടിതമായോ പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണു്. മാർഗ്ഗദർശനത്തിനായിമാത്രം ചില നിർമ്മാണപരിപാടികൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. ഹിന്ദു-മുസ്ലീം മൈത്രി. 2. അയിത്തോച്ചാടനം. 3. മദ്യവർജ്ജനം. 4. ഖാദി. 5. ഗ്രാമീണകൈത്തൊഴിലുകൾ. 6. ഗ്രാമശുചീകരണം. 7. നയീതാലിം (അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം) 8. വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം. 9. സ്ത്രീജനോദ്ധാരണം. 10. ആരോഗ്യശിക്ഷണം. 11. മാതൃഭാഷ. 12. രാഷ്ട്രഭാഷ. 13. സാമ്പത്തികസമതാസ്ഥാപനം. 14. കർഷകരുടെ സേവനം. 15. തൊഴിലാളികളുടെ ഉന്നതി. 16. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ പ്രവൃത്തി. 17. കുഷ്ഠരോഗിസേവ.

ഇവയ്ക്കു പുറമേയും സേവാപരമായ ഏതു പ്രവർത്തിയും ചെയ്യാവുന്നതാണു്. ചുരുക്കത്തിൽ സത്യത്തിന്റേയും അഹിംസയുടേയുംപരിധിക്കുള്ളിൽനിന്നുകൊണ്ടു് ഏതുതരം പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവരും സർവോദയസമാജത്തിലെ അംഗങ്ങളാണു്.

താണ്ഡവം

ജഗതി വേലായുധൻ നായർ.

അടുക, പതിവിടത്തിയെൻ, പുംപമേ!
അടുക, ഭീകരമെൻറം മുന്പിൽ.....
കൊത്തിക്കടിക്കുക, നീ, മമഹൃത്തേ-
മത്രയും, തൃപ്തിവരിക്കുവോളം.
പോര, പോരിതുമല്ല കൊത്തിയ തീവിഷ-
ച്ചോരയൊഴുകിയൊടുങ്ങിടട്ടേ.,

പാവനസ്നേഹം വരിച്ചോരെൻ ജീവിത-
ഭാവനരക്തം പുരണ്ടിടട്ടേ!
കൊത്തുക, കൊത്തുക, ശക്തിയായിന്നിയും-
കൊത്തുക, നീയെൻറ ഹൃത്തടത്തിൽ;!
കൊത്തിക്കടഞ്ഞെൻ കടൽമാലയിട്ട നീ,
നൃത്തം നടത്തുക, വേണ്ടപോലെ!!.....!!!

സേവാഗ്രാമിലെ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ച് സർവ്വോദയസമാജത്തിനു സംഘടന ആവശ്യമാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അംഗങ്ങളുടെ പേരുകളും രജിസ്തരിൽ കുറിച്ചുവെക്കുന്നതിനും അംഗങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നതിനും മറ്റുമായി അഞ്ചാറുപേർ മാത്രം അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. സർവ്വോദയസമാജത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ള ഏതൊരാൾക്കും തൻെറ പേർ സർവ്വോദയസമാജം സെക്രട്ടറിയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ വാദ്ധയിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു നിഷ്കൃഷ്ടയില്ല. രജിസ്തരിൽ പേരെഴുതിപ്പിക്കാത്തവർക്കും സമാജത്തിലെ അംഗങ്ങളാവാമെന്നതാണ് ഇതിൻെറ ഒരു പ്രത്യേകത. സമാജത്തിലെ അംഗങ്ങൾ കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ എവിടേയെങ്കിലും സമ്മേളിച്ച് അതുവരെ ചെയ്തതും ഭാവിയിൽ ചെയ്യേണ്ടതുമായ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റിയും സമുദായത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും സമാലോചിക്കാറുണ്ട്. അതു കണക്കിലേയ്ക്കു പോലെയുള്ള ഒരു സമ്മേളനമാണ്. ഈ കൊല്ലം ഇൻഡോറിൽ 'റാവു' എന്ന സ്ഥലത്താണു സമ്മേളിച്ചതു്. അടുത്ത കൊല്ലം മാച്ചിൽ ഒറീസ്സയിൽ സമ്മേളിക്കാനാണു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

സർവ്വോദയസമാജത്തിൻെറ മുഖ്യമുഖത്തിൽ 'സർവ്വോദയം' എന്ന ഒരു മാസിക ഹിന്ദുസ്ഥാനിഭാഷയിൽ കഴിഞ്ഞ മൂന്നുമാസമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി വരുന്നുണ്ട്. അതിൻെറ പത്രാധിപർ ആചാര്യവിനോബാഭാവേ തന്നെ.

'സർവ്വോദയം' എന്നതു വിശിഷ്ടമായ ഒരു ധ്യേയമാണ്. ഇതിൽ സകലരുടേയും ഉദയം അഥവാ നന്മ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വ്യക്തിയുടെ വികാസത്തിൽ സമുദായത്തിൻെറയും, സമുദായത്തിൻെറ വികാസത്തിൽ വ്യക്തിയുടേയും, വികാസം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ മനോഭാവത്തോടുകൂടി ഓരോ വ്യക്തിയും പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ സർവ്വോദയസമാജം സാർത്ഥകമാവുകയുള്ളൂ. ഗാന്ധിജിയുടെ ആദർശങ്ങളുടെ പ്രചാരം ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.

കവിയുടെ ഭാവന

പി. കെ. കുഞ്ഞിക്കോസു്, വിതുര.

ആധുനികമനുഷ്യൻ കട്ടത്ത യാഥാർത്ഥ്യ വാദിയാണു്. പ്രായോഗികതയുടെ നിറ്റി കാരമായ പരുപരുത്ത പാപ്പിൽ, കഠിന തരങ്ങളായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ന ഗ്നമായ രൂപത്തിൽ അവയെ അഭിമുഖീ കരിക്കുകയാണു് അവന്റെ പരമമായ ഉദ്ദേശം. പൊൽപ്രഭ പരത്തുന്ന ഉദയാ ദ്രിശൃങ്ഗം മുതൽ നിറകതിർ വീശുന്ന ജ്യോതിർഗ്ഗോളമണ്ഡലംവരെയും, പുൽ ക്കൊടിത്തുമ്പിൽ ലസിക്കുന്ന തുഷാരശിഖ രംമുതൽ അപരിമേയതയിൽ ലസിക്കുന്ന ചക്രവാളപ്രാന്തംവരെയും ആനന്ദിച്ചു് രസിച്ചു മദിച്ചു ഭാവനയുടെ ചിറകുകൾ വിടത്തി പറക്കുന്ന കവിയുടെ ആത്മാ വിൽപ്പോലും അവനു വിശ്വാസം കുറവാ ണു്. തന്ത്രയാന്ത്രികപരീക്ഷണങ്ങളുടെ കടിഞ്ഞാണിനു വഴങ്ങാത്ത ചില വാസ്തവി കതകളുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻപോലും അവൻ തയ്യാറില്ല. എങ്കിലും ജീവിത ത്തിൽ അസുലഭങ്ങളായ ചില നിമിഷ ങ്ങൾ അവന്റെ ഭാവനയിൽക്കൂടി സാങ്ക ല്പികലോകങ്ങളിലേക്കു കുതിച്ചുപായാറു ണ്ടെന്നുള്ളതും വെറും നഗ്നമായ പരമാ ർത്ഥം മാത്രമാണു്. ഞെരിച്ചമർത്തുന്ന വി പൽപ്രാതികൂല്യങ്ങളുടെ ഉരുക്കുഹസ്തങ്ങ ളിൽനിന്നുരക്ഷനേടിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാരസ്യത്തിൽ സ്വയമേവ അവൻഅലി ഞ്ഞുചേരുന്നതു് എപ്പോഴാണോ, അടുത്തു സംഭവിക്കാവുന്ന മംഗളകർമ്മത്തിന്റെ സവ്വചടങ്ങുകളോടുംകൂടി അവനപ്പോൾ അഭിനയിച്ചുകൊള്ളും. ലോകത്തെ പിടി ച്ചുടക്കി വിജയം വരിച്ച ഒരു മഹാ സമ്രാ ട്ടിനെപ്പോലെ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പ്രവാചകനും, പ്രചാരകനും, മുഖ്യ പ്രവ ർത്തകനുമായി,കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഉദ്ഘാ രകനായി അങ്ങിനെ വിരളങ്ങളായ വി വ ധവിക്ഷണകോണുകളിൽക്കൂടി അവൻ അവനെ തന്റെ സുരകമായ? നിറത്തിലും പകിട്ടിലും കാണുന്നു. ഇതൊരു ദിവ്യ സ്വപ്നമാണു്. സാധാരണക്കാരുടെ സങ്ക ല്പശക്തി ഇങ്ങനെ സുന്ദരലോകങ്ങൾ ചമ യ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ക്രാന്തദർശിയും വികാരപ്രധാനിയുമായ കവിയുടെ ഭാവ നാശക്തി സവ്വലോകങ്ങളേയും സ്വപ്ന മാക്കി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ എന്താണു് അത്ഭു തപ്പെടുവാനുള്ളതു്.

ഈ ഭാവന എന്താണു്? അതാണു് ചി ന്തവ്യം. Imagination എന്നു് പാശ്ചാ ത്യർ ഇതിനു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രയോഗപ്രാചുര്യംകൊണ്ടു് ഭാവനശബ്ദം നിരൂപണലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിത മായിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ "പ്രതിഭ"— ആ പദം ഉത്തമമായി നമുക്കു കരുതാമാ യിരുന്നു പ്രസ്തുത പദത്തിൽ വിതുമ്പി തങ്ങിനില്ക്കുന്ന മഹാർത്ഥത്തിന്റെ പദവി "പ്രതിഭ" എന്ന പദത്തിനുണ്ടെന്നു് നാം ഐകൃകണ്ഠേന സമ്മതിച്ചേതീരൂ.

കവിയുടെ ഭാവനാശക്തി വെറും സങ്ക ല്പശക്തിയിൽനിന്നും വിദൂരമാണെന്ന കാ ര്യം വിസ്മരിക്കാവതല്ല. Imagination എ ന്നും fancy എന്നുമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾകൊ ണ്ടു് പാശ്ചാത്യർ അവയെ വ്യവച്ഛേദിക്കു

ന്നു. ആദ്യത്തേതു് ഭാവനാശക്തി അപൂർണ്ണങ്ങളായ മാനസികാവസ്ഥകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു് ചില ഹൃദയഘടനകളുടെ സമ്മേളനവും, സങ്കല്പശക്തി ഈ ഘടകങ്ങളുടേതെങ്കിലും അത്രമാത്രം പ്രസക്തിയില്ലാത്തതുമാണു്. സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും മദ്ധിക്കാത്ത വസ്തുവിനെ ഉണ്ടെന്നു ഭാവിക്കാനുള്ള ചില അന്തഃകരണവ്യാപാരങ്ങളും സങ്കല്പത്തിൽ മുഖ്യമായി നിലകൊള്ളുന്നു. കവി തന്റെ ഭാവനയിൽക്കൂടി സദാ ആനന്ദിക്കുകയും, ലോകരെ ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു അവന്റെ ഹൃദയത്തിന്റേയും, മാംസത്തിന്റേയും ദാഹം ഭാവനയിൽ രൂപംകൊള്ളുന്ന മിഥ്യാവസ്തുവിനെക്കൊണ്ടു ശമിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ കവിയുടെ സ്ഥിതിയോ വളരെ ദയനീയമാണു്. കവി യഥാർത്ഥദർശനത്തിൽനിന്നും സങ്കല്പത്തിൽനിന്നും മാദകമായ രൂപത്തിൽ കഥാനായകന്മാരേയും നായികമാരേയും തുലികകൊണ്ടു മേനിപിടിപ്പിച്ചു മാനവലോകത്തിലേക്കു് ഇറക്കിവിടുന്നുണ്ടു്. കവിയുടെ സങ്കല്പത്തിൽനിന്നു് ഉടലെടുക്കുന്ന രൂപങ്ങളും കുറെമറെതായിട്ടാണു് കാണപ്പെടുന്നതു്. കവിയുടെ വിശ്വരൂപം എത്രതന്നെ വികൃതതരമായിരുന്നാലും അവൻ അതിനെ വർണ്ണിക്കുവാൻ ഉദ്യുക്തനാകുന്നില്ല. ഏതു വീപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷവും കവിക്കു് കവിതാത്മകമാണു്. അഹന്തയുടെ അജയ്യമായ ദുർഗ്ഗം ഇടിഞ്ഞുതകർന്നു വീഴുന്ന ആ സമയത്താണു് അസ്തിത്വത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം കവിക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. സ്വാർത്ഥതയുടെ സുരക്ഷിതമായ കരം കുഴഞ്ഞുവീണുപോകുന്ന ആ നിമിഷത്തിലാണു് എല്ലാം പൂർണ്ണമയിൽ പൊതിഞ്ഞതായി കവിക്കു തോന്നുക.

അനന്തമായ കവിഹൃദയത്തിൽ ഉദയം ചെയ്യുന്ന വികാരതരംഗങ്ങളെ സന്ദർഭോചിതമായല്ലാതേയും ചിലപ്പോൾ കവി തൃജിക്കുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. സ്ഥായിയായ ഭാവത്തേയും അനുചരിക്കുന്ന പ്രത്യേകം ചില വ്യഭിചാരിഭാവങ്ങളെ രസവാദികർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഈ ഉപേക്ഷയാകട്ടെ താരതമ്യേന തുച്ഛമായിരിക്കും. കവിയുടെ വികാരം സർവ്വസാധാരണമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ രചിക്കുന്ന അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷനേടുന്നു. അവന്റെ ആ ബോധവ്യാപാരമാണു് അതിനു കാരണം. അങ്ങിനെ തിരഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രത്യേകമാക്കിയ വികാരപരമ്പരയെ കവി വ്യവസ്ഥാധീനമാക്കുന്നു. ആയതിനാലാണു് വികാരമൂല്യന്യൂനാവസ്ഥയിലും അയാൾ സ്വയം മതിമറന്നുപോകാത്തതു്.

അജ്ഞാതമായ ഒരു ലോകത്തെ അജ്ഞാതമായ മറെറാരു ലോകത്തോടു ഘടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കനകഗോവണിയാണു് വാസ്തുവിദ്യാകാരന്റെറയും ചിത്രാകാരന്റെറയും ഭാവന വിചാരാധിഷ്ഠിതമാണെങ്കിൽ സംഗീതക്കാരന്റേറയും മിസ്റ്റിക്കിന്റേറയും ഭാവന വികാരാധിഷ്ഠിതമാണു്. കവിയിൽ ഇവ രണ്ടിന്റെറയും വ്യാപാരമുണ്ടാവാം. അവൻ പരമമായ ഒരു സത്യത്തിന്റെ ചിത്രീകരണത്തിൽ ആനന്ദിക്കുകയോ ഇന്ദ്രിയാതീതമായ ഒരു ലോകത്തിന്റെ ആകർഷണത്തിൽപ്പെട്ടു് മനോഹരഗാനം പൊഴിക്കുകയോ ചെയ്യും!

രോദനം

ശാന്തി തോപ്പിൽ.

സൂര്യരശ്മികളേറ്റു
വിടരാനൊരുങ്ങുന്ന
സൂനകുഡ്മളങ്ങളാം
പൊന്നിളം വിദ്യാർത്ഥികൾ
പൊരിയും ദാരിദ്ര്യത്തിൽ
നൊന്തുവെന്തുരുകുമ്പോൾ,
അരിനാലവുൺസായി
രേഷനും കുറഞ്ഞപ്പോൾ
അരിയ വിദ്യാർത്ഥിപ്പൂ-
മൊട്ടുകൾ കൂമ്പുമ്പോൾ
"പാവന സേവനക്കാ"-
രദ്ധ്യാപകന്മാർ തുച്ഛ-
വേതനം-അതല്ലെങ്കിൽ
വേദന-കൈപ്പറ്റുമ്പോൾ,
വാടിയ മുഖവുമായ്
സാറന്മാർ നൈരാശ്യത്തിൻ-
വായുവും ശ്വസിച്ചിന്നു
ക്ലാസ്സുകൾ നയിക്കുമ്പോൾ,
കേവലം പഞ്ഞത്തരം
പറഞ്ഞു നമ്മുടെ പുണ്യ-
കേദാരമാകും വിദ്യാ-
കേന്ദ്രങ്ങൾ വിളറവെ,
രാഷ്ട്രത്തിന്നടിത്തറ-
യാണു പ്രൈമറിവിദ്യാ-
രാമമെന്നോർത്തീടാത്ത-
തെന്തുവാനീമന്ത്രിമാർ?

രണ്ടു്

കരളും കാതും നാട്ടി-
ലില്ലെന്നു വന്നോ പഞ്ഞം
കരളും സാറന്മാർതൻ
രോദനം കൈപ്പറ്റുവാൻ?

സഹനം, ക്ഷമ, പഞ്ഞ-
മെന്നിവയുടെ വെറു-
മിരുളിൽ ക്രൂടെത്തന്നെ
സേവനമനുഷ്ഠിച്ചോർ,
പൊരിയും വയറിന്റെ
വീപ്പിലൂടറിവിന്റെ
പൊരുളിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു
നിത്യവും നല്കിപ്പോന്നോർ,
കണ്ണടച്ചു,വകാശ-
വാദമില്ലാതേറെനാൾ
സേവനമനുഷ്ഠിച്ച
സേവക സേനാനികൾ,
"പള്ളിതൻക്രൂട"ത്തിന്റെ-
യുള്ളിലും പുറത്തുംപോയ്
ചെള്ളയും ചേറും കേറി-
ച്ചരിത്രം വിരചിച്ചോർ,
നാടിന്റെ നട്ടെല്ലിന്നു
മാറുക്കുട്ടുവാൻ സ്വന്തം
നാഡിതൻ രക്തംനന്നായ്
പകർന്നു കൊടുത്തുള്ളോർ
ഇന്നിതും "സ്തംഭിക്കുന്നു";
മരവിക്കില്ലേ രക്തം
വറ്റുമ്പോൾ, ശരീരത്തിൽ
'സെല്ല'കളൊഴിയുമ്പോൾ?
ആത്മാവവരുടെ
ഞരക്കം ചെവിക്കൊള്ളാൻ
പേർത്തുമീ നാട്ടാരാകെ
മന്നണി രചിച്ചീടും!
കരളും കാതും നാട്ടി-
ലില്ലയെന്നാണോ പഞ്ഞം
കരളും സാറന്മാർ തൻ
രോദനം കൈപ്പറ്റുവാൻ?

തിരമാലകൾ

സാഹിതീസദനം സി. കെ. എസ്സ്.

നിലാവുപോലെ അതു വെളുത്തിരുന്നു. മഞ്ഞുത്തുള്ളിപോലെ തണുത്തിരുന്നു.

ഹൃദയനാളം പൊട്ടിച്ചു പിഴുതെറിഞ്ഞ മനോഹരമായ ഒരു ചെന്താമരപ്പൂവുപോലെ വാടിത്തളർന്നു കിടക്കുകയാണു്, അതു്, ആ പത്തുക്കിടാവു്.

ഗംഭീരമായ ആ ഭവനത്തിന്റെ വിശാലമായ ഗുഹാങ്കണത്തിൽ, വടക്കുകിഴക്കേ മൂലയിൽ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചുകൊണ്ടു് അനങ്ങാതെ കാലുകൾ നിവർത്തിനീട്ടി, കണ്ണുകൾ അടച്ചു്, അങ്ങിനെ അനുകമ്പാർഹമായ നിലയിലുള്ള അതിന്റെ ആ കിടപ്പു്! ഇമവെട്ടാതെ അവൻ നോക്കിനിന്നു. അവന്റെ ഹൃദയം തകർന്നുപോയി. ആ കിടാവു ചലിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അതിന്റെ വായ് അല്പം തുറന്നിരുന്നു. ആ വിടവിലൂടെ ഉള്ളിൽ നിന്നു കട്ടിയുള്ള ഒരു ദ്രാവകവും വെളുത്ത നുരയും സാവധാനത്തിൽ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു കുമുകിൽ ചാരിനിന്നുകൊണ്ടു നിർന്നിമേഷനായി അവൻ ഉത്കണ്ഠയോടെ പിന്നെയും പിന്നെയും അതിനെനോക്കി. അതു മരിച്ചുപോകുമെങ്കിൽ, തീരാത്തവേദനയുണ്ടു്, അവനുക്കായ്ത്തന്നിൽ. ഒരു പത്തുക്കിടാവു് മരിച്ചുപോകുന്ന നഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു ദുഃഖിക്കുകയല്ല അവൻ. പിന്നെ? അതിനുവേണ്ടി അവൻ അതുവളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒട്ടേറെ ത്യാഗങ്ങൾ സഹിച്ചു. പലടത്തും വിളിച്ചുനോക്കി. അവൻ അനുഭവിച്ച അനന്തകോടി യാതനകളുടെ പരമാർത്ഥങ്ങളാണു് ആ കിടാവു്.

പ്രസവിച്ചതിന്റെ ഏഴാംദിവസം മാതാവു മരിച്ചുപോയ ഹതഭാഗ്യയായ ആ ശിശുവിനെ മാതുലാലനത്തിന്റെ പോരായ്മ എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ ഏഴുമാസം അവൻ വളർത്തി. മറ്റൊരു പശുവിനെക്കൊണ്ടു് അതിനു പാലുകൊടുപ്പിക്കുവാനും, ആ കുടിപ്പിക്കുവാനും, അവൻ എത്ര കണ്ടു പാടുപ്പെട്ടു? നീണ്ടകാലത്തെ അവന്റെ പ്രയത്നങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യം പരാജയത്തിലോട്ടു വഴുതി വീഴുകയാണു്. ഒൻപതു സന്താനങ്ങളുടെ പിതാവാണവൻ. അതിലൊരെണ്ണം മരിച്ചാൽ അവൻ ഇത്ര കണ്ടു വ്യസനിക്കുമായിരുന്നില്ല. സ്വന്തം മകളെപ്പോലെ അവൻ അതിനെ ലാളിച്ചു. അമ്മയുടെ നിലയ്ക്കാപ്പം അതിനെ സ്നേഹിച്ചു. അതിന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിവീണ മുംബിച്ചു. അങ്ങിനെ അവന്റെ ആശപോലെയും ആവശ്യംപോലെയും വളർന്നു വന്നതാണു് ആ കിടാവു്!

അവൻ ആ നില്പിൽ തന്നെ അവിടെ ഉറച്ചു നില്ക്കുകയാണു്. ഇടയ്ക്കിടെ വിക്കിവിക്കി ചുമയ്ക്കുകയും മൂക്കു ചീറ്റിപ്പിഴിയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ കരയുന്നു. അതു മരിച്ചുപോകുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചു് അവന്റെ ഹൃദയം വേദനിക്കുന്നു. തള്ളയില്ലാത്ത ആ നിഷ്കളങ്ക ജീവിതത്തിന്റെ പേരിൽ ഉത്കണ്ഠപ്രദർശിപ്പിക്കാനും, അതിന്റെ ഗതികേടിൽ കരയാനും

അവൻ മാത്രമയുള്ളൂ. അവൻ ഒരാൾ മാത്രം!

പടിഞ്ഞാറേ കുന്നിന്റെ ചരിവിൽ പകലിന്റെ ശവദാഹം നടക്കുകയായിരുന്നു. ആ ശ്മശാനഭൂമിയിൽ നിന്നും പ്രപഞ്ചചക്രവാളത്തിന്റെ അനന്തതയിലേയ്ക്കു ചിതാഗ്നിയുളിക്കുത്തി. സാവധാനത്തിൽ ഇരുണ്ടുകറുത്ത അണഞ്ഞ അഗ്നിജ്വാലയിൽ നിന്നും ധൂമപടലങ്ങൾ മാതിരി നിശാരംഭത്തിന്റെ നേരിയ യവനികകൾ അടർന്നു വീണുകൊണ്ടിരുന്നു.

'കേശവാ'!

ഗാംഭീര്യം നിറഞ്ഞ ഒരു നീണ്ടവിളി.

അവൻ മിണ്ടിയില്ല; അനങ്ങിയില്ല. അവന്റെ കണ്ണുകൾ ഉയർന്നു. അനുസരണയോടെ വിധേയഭാവത്തിൽ അവൻ നോക്കി. ആ കണ്ണുകളിൽ അശ്രുകണങ്ങൾ തടിച്ച് ഉരുണ്ടു ക്രൂടി നിന്നിരുന്നു.

"അതു മരിച്ചു പോകും!"

അവൻ അതു വിശ്വസിച്ചില്ല. അതു മരിക്കുകയില്ലെന്നാണ് അവന്റെ പ്രതീക്ഷ. മരിക്കരുതെന്നാണ് അവന്റെ ആശ.

"ചാകും മുമ്പേ നീ അതെടുത്തു കൊണ്ടുപോ. അതു ജീവിക്കുകയാണെങ്കിലും ഇവിടെത്തരണ്ടാ."

അവൻ ഒന്നും ശബ്ദിച്ചില്ല.

രോഗവും മരണവും ധനികന്റെ വീട്ടിൽ കടന്നു ചെല്ലുന്നതു് അയാൾക്ക് അത്ര ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യമല്ല. സുഖിക്കുവാൻ മാത്രം ആവേശം കൊള്ളുന്ന ആ ബുദ്ധിമാന്റെ ലോകത്തിൽ മരണത്തിനും രോഗത്തിനും സ്ഥാനമില്ല. അയാൾക്കു രോഗത്തിനോടു വെറുപ്പും മരണത്തിനു് ഭയവും ആണു്.

ഒരു പദാർത്ഥം ഉപയോഗശൂന്യമെന്നു കണ്ടാൽ ഉദാരനായ ജന്മി ആശ്രിതനായ ദരിദ്രന്റെ മുമ്പിൽ സഹാറാ മരുഭൂമിപോലെ 'വിശാലഹൃദയനാണെന്നു നടിക്കും. അവന്റെ ഔദാര്യം എവറസ്റ്റു കൊടുമുടിയേക്കാളും ഉയർന്നതായി അവൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ, ഒരുപദ്രവം ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്നതിലുള്ള ആശ്വാസവും ഒരുപകാരം ചെയ്തതു നിമിത്തമുള്ള സംതൃപ്തിയും അവൻ ഒരുമിച്ചു സമ്പാദിക്കുന്നു.

കുബേരന്റെ മുമ്പിൽ ആവശ്യമില്ലാത്തതെല്ലാം, ജീവിതത്തിന്റെ സൌഭാഗ്യത്തകരാറിലാക്കുന്ന അപകടങ്ങളും മുഴുവനും, ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ അവസരം കാത്തു നില്ക്കുന്ന ബുദ്ധിശൂന്യനാണു നിർഭാഗ്യൻ. ചീഞ്ഞതും, അഴുകിയതും, മരിച്ചതും, മരിക്കാറായതും എല്ലാം അവന്റെ സേവനങ്ങൾക്ക് അവിടെ നിന്നുലഭിക്കുന്ന ന്യായമായ പ്രതിഫലത്തിലെ ചില വലിയ ഭാഗങ്ങളാണു്.

നേരം ഇരുണ്ടിരുണ്ടു് പിന്നെയും കൂട്ടൽ കറുത്തു.

ഏതോ ദുർനിയോഗത്തോടെ അവൻ മരിക്കാറായിക്കിടക്കുന്ന അവന്റെ ആ മകളെ വാരി എടുത്തു തോളിലിട്ടു. അതിവേഗം അവൻ നടന്നു. വിശാലമായ ആ പറമ്പിന്റെ ഗേറ്റു കടന്നു. ഇടുങ്ങിയ ഒരു ഇടവഴിയിലൂടെ അവൻ യാത്രതുടർന്നു.

വഴിയിൽ അവൻ പലരെയും കണ്ടു. പരിചിതരായ പലരെയും അവൻ കടന്നു പോയി. പക്ഷേ അവൻ ആരെയും കണ്ടില്ല; ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഒന്നും മിണ്ടിയതുപോലുമില്ല. അവരെന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ തന്നെയും അവനതു കേട്ടിരിക്കുകയില്ല. അവനതിനുള്ള മനസ്സാന്നിധ്യം ഇല്ലായിരുന്നു ജീവിതവും മരണവും തമ്മിൽ അവന്റെ മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന ഉഗ്രമായ സമരത്തിൽ നിന്നു ജീവിതത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഏകാഗ്രതയിലായിരുന്നു അവനപ്പോൾ.

II

ആ ചെറുകുടിലിനുള്ളിൽ ഒരു തകര വിളക്ക് മങ്ങി മങ്ങി എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ കുടിലിന്റെ വാതലിൽ മധ്യവയസ്സുകാരിയായ ഒരു സ്ത്രീ ഉറങ്ങിയ കുഞ്ഞിനെ ചുമലിൽ കിടത്തി ഇരുളിലേക്കു തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ട് ആരെയോ അക്ഷമയോടെ കാത്തു നില്ക്കുന്നു. ആ കുടിലിനുള്ളിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി ഏഴെട്ടു ജീവിതങ്ങൾ ക്രൂനിക്രൂടി ശ്വാസം അടക്കി അനങ്ങാതിരിക്കുകയാണ്. കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ വേഗതയോടെ, പ്രപഞ്ചഗോളത്തെ വിഴുങ്ങുന്ന നിശ്ശബ്ദതയുടെ, യുഗങ്ങളുടെ, ഉത്കണ്ഠയോടെ ആ കുടിലിൽ ആരുടേയോ വരവിനെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്.

ജീവിതത്തെ മരവിപ്പിക്കുന്ന ഉഷ്ണൻ നിശ്ശബ്ദത.

"അയ്യോ!"

വാതിലിൽ നിന്ന ആ മാതാവ് തെല്ലാശ്വസിച്ചു.

"അപ്പൻ വരുന്നോവ്വേ?"

തളർന്ന മൂന്നു നാലു ചോദ്യങ്ങൾ ഒരു ശ്വാസത്തിൽ കഴിഞ്ഞു.

"ഉം—! അപ്പനാണു തോന്നുണു."

എല്ലാവരും കുടിലിന്റെ വാതിലൂടെ തലനീട്ടി വെളിയിലേയ്ക്കു നോക്കി. അവരുടെയെല്ലാം ആശ്വാസത്തിന്റെ നീരുറവയാണ് ആ ഇരുളിലൂടെ അങ്ങിനെ ഒഴുകി വരുന്നതു്. നേരിയ ഒരു കാലൊച്ചകേട്ടു കലെ ആ ശബ്ദം ക്രമേണ ഉച്ചത്തിലായി, വ്യക്തമായി, കുടിലിന്റെ മുറ്റത്തായി. വാതിലിൽ നിന്ന ഭാര്യ ആദരവോടെ വഴിമാറി. അവൻ വരാന്തയിൽ കയറി. ചുമലിൽ കിടന്ന ആ വെളുത്ത പശുക്കിടാവിനെ ഇറക്കി താഴെക്കിടത്തി.

ക്ഷീണിച്ചു് അവൻ അല്പം അകലെ മാറി നിന്നു. അവന്റെ തോളിൽ ക്രൂടി നുരയും കഞ്ഞിവെള്ളംപോലെ കൊഴുത്ത ഒരു ദ്രാവകവും ഒഴുകി ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവൻ വിക്കിവിക്കിച്ചുമച്ചു. ക്ഷീണവും തികപ്പും. എല്ലാവരും മാറിമാറി ആ പശുക്കിടാവിനെ നോക്കി. ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

ഉത്കണ്ഠയും, സംഭ്രമവും; അന്നത്തെ രാത്രിയെക്കുറിച്ചു് അനവധി വേദന നിറഞ്ഞ ചിന്തകളും വിശപ്പിന്റെ മുമ്പിൽ ഒഴിഞ്ഞകയ്യുമായി മടങ്ങി വന്നതോർത്തു്.

ആ കുടലിൽ ഒരു നേരത്തെ ആഹാരമേ പതിവുള്ളു. അരിഷ്ടിച്ചു് അതിനാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം എന്നും അവൻ മടങ്ങിവരുമ്പോൾ കൊണ്ടു വരും. ഇന്നൊന്നുമില്ല. മരിക്കാറായ ഒരു പശുക്കിടാവുമാത്രം.

നിസ്സഹായഭാവത്തിൽ അവൾ അവനെ നോക്കി. ആശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ഒരു വാക്കുപോലും അവനുപറയുവാനില്ല. അവൻ അവരെ എല്ലാം മാറിമാറി നോക്കി. ഗതികേടിന്റെ അഗാധമായ താഴ്വരയിലാണ് അവൻ. എന്തു സമാധാനം പറയാനാണ്? വിശപ്പിന്റെ മുമ്പിൽ വായുവിൽ വ്യർത്ഥമായി കാളമിളക്കുവാനല്ലാതെ വാക്കുകൾക്കു് എന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും? അവൻ ചുറ്റുമുള്ള പശുക്കിടാവിനെ നോക്കി നിശ്ശബ്ദനായി കുനിഞ്ഞിരുന്നു.

അന്നു് ആ കുടിൽ മുഴുപ്പട്ടിണിയിലായിരുന്നു!

ആ തകരവിളക്കിലെ മണ്ണെണ്ണതീർന്നു. അതു മങ്ങി മങ്ങി എരിഞ്ഞു. ആ പ്രകാശനാളവും ഒടുവിൽ പൊലിഞ്ഞു.

വിശപ്പിന്റെ ഹൃദയവേദനകൾക്കിടയിൽ ഇരുളിന്റെ ചുരുളുകൾക്കിടയിൽ എവിടെയോ ഒളിച്ചുവയ്ക്കപ്പെട്ട.

III

പൂവ് ചക്രവാളം പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവിടെ ആശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചം വിടരുകയാണ്. പ്രതീക്ഷകളുടെ ഒരു പ്രദർശനശാലതന്നെയായിരിക്കും ആ പകലും!

കേശവൻ ആ പശുക്കിടാവിനെ നോക്കി അപ്പോഴും ചുവരും ചാരി ഇരിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ അവൻ അശേഷം ഉറങ്ങിയില്ല. 'അവന്റെ ഹൃദയം നോവുമ്പോൾ അവന് എങ്ങിനെ ഉറക്കം വരാനാണ്'?

ആ പശുക്കിടാവു മരിച്ചില്ല. അതു മരിക്കുന്നതുമില്ല. അഥവാ അതു മരിക്കുകയില്ലായിരിക്കുമോ? എങ്കിൽ!.....പക്ഷേ അതൊരു ഭാഗ്യവാന്റെ ഔദാര്യമാണ്. അതു് അങ്ങിനെ മരിക്കുമോ?

രാത്രിയിൽ നല്ല മഞ്ഞുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ക്രൂരക്രൂരം വിക്കിവിക്കിച്ചുമച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. കുറേ ദിവസങ്ങളായി വിട്ടുമാറാതെ ജലദോഷവും അങ്ങിനെ ഒരു ചുമയും. എന്തെല്ലാം ഗതികേടുകൾ!

കുടിലിനുള്ളിൽ ഉണർന്നു കൊഞ്ചുങ്ങൾ കരയുന്ന തലേന്നാൾ പട്ടിണികിടന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ. ആ കരച്ചിലുകൾക്കു ജീവനില്ല. ഒച്ചയില്ല. ആരോഗ്യമുള്ള കുട്ടികളുടെ ശബ്ദമല്ല അതു്. ലോകത്തിന്റെ നേരേ സമരം ചെയ്യുവാൻ ആവശ്യമുള്ള വസന്തം കഴിവുകളുടെ പ്രതിഫലമായി പിടിച്ചു പറയുവാൻ പോരുന്ന പ്രതികാരത്തിന്റെ വെല്ലുവിളിയല്ല അതു്. നിസ്സഹായത നിഴലിക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദജീവിതങ്ങളുടെ വെറും ആത്മരോദനങ്ങൾ. അവകാശം പറയുവാൻ കഴിയാത്തവ, ആവശ്യമുള്ളതിനെ പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ ചങ്കുറപ്പില്ലാത്തവ, ചത്തു ചത്തു ജീവിക്കുന്നതിനെക്കാളും ജനിക്കുമ്പോൾ തന്നെ മരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു.

മുഴത്ത പട്ടിണിയും നിറഞ്ഞ വേദനയും ചൂളം വിളിച്ചു കൊണ്ടു ചുഴലിക്കാറ്റുമാതിരി ആ കുടിലിനെ ചുറ്റി ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിശപ്പും ദാഹവും വിധി എഴുതി. ആയിരമായിരം പരിവേദങ്ങളും അർത്ഥമില്ലാത്ത പരാതികളുംകൊണ്ടു ഭാരമേറിയ മൂന്നു പകലുകളും പിന്നെയും എരിഞ്ഞടങ്ങി.

ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു വിശപ്പിന്റെരനേരേ ആ കുടലിൽ ആക്രോശം ആരോടും ഒരുത്തരവാദിത്വവുമില്ല.

മൂന്നു ദിവസമായി മുഴുപ്പട്ടിണിയിൽ തളർന്നു കിടക്കുന്ന മാതാവിന്റെ മുലകൾ ആ ചോരക്കുഞ്ഞു പിന്നെയും പിന്നെയും ചപ്പിച്ചപ്പിക്കുടിക്കുന്നു. ആ വക്ഷോജങ്ങളിൽ വരുളുന്നതൊണ്ട നനയ്ക്കുവാൻ ഒരു തുള്ളിപ്പാലെങ്കിലും കാണുമോ? പ്രയത്നത്തിനു് പ്രതിഫലമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ?...

അവൻ അലഞ്ഞു നടക്കുകയാണ് മരുതാമലകളുടെ താഴ്വരകളിൽ. പച്ചില മരുന്നുകൾ ആ കുടിലിന്റെ മുമ്പിൽ കുന്നുകൂന്നായി ക്രൂടി. വിശപ്പില്ലാതെ, ദാഹമില്ലാതെ, വിശ്രമമില്ലാതെ, അവൻ നടന്നു. സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഒൻപതും തുലഞ്ഞാലും അവൻ അതു സഹിക്കും. പക്ഷേ ആ പശുക്കിടാവു് അങ്ങനെ അങ്ങു മരിച്ചുപോകുക. ചിന്തിക്കുവാൻ പോലും കഴിയുന്നില്ല, അവന് ആ വേർപാടിന്റെ വേദനകൾ!

യാതനകൾക്കു ദുർബലനായ മനുഷ്യൻ മാത്രമേ വിലവയ്ക്കാതിരിക്കുന്നുള്ളൂ. ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അതർഹിക്കുന്ന ഗൌരവത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു ന്യായമായ പ്രതിഫലം നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു.

കേശവന്റെ ഉത്കണ്ഠയുംശ്വാസത്തിന്റെ പുലരിയുടെ അതിവിദൂരതയിലേയ്ക്കു നീട്ടി നീട്ടി നോക്കിത്തുടങ്ങി. ആ കിടാവു് കണ്ണുകൾ പകുതി തുറന്നു. കൈകാലുകൾ ചെറുതായിട്ടൊന്നു ചലിച്ചു. വാലനക്കി. ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിനു ക്രമേണ വ്യക്തതവന്നു. അതിനൊരു നിയതതാളവുമുണ്ടായി. എല്ലാം ശ്രദ്ധയോടെ അവൻ സൂക്ഷിച്ചു. അവന്റെ ഹൃദയം കുളിർത്തു. ആനന്ദത്തിന്റെ അനന്തതയിൽ എവിടയോ നിന്നു സുന്ദരമായ ഒരു ഗാനത്തിന്റെ നേരിയ അലകൾ ഒഴുകി വന്നു് അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിശ്ശബ്ദമായി മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു.

പക്ഷേ ആ ജീവിതത്തിന്റെ പുനർലബ്ധിയിൽ അവനു ഗംഭീരമായ കടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടു്. തീർത്താൽ തീരാത്ത ഉപകാരകടപ്പാടുകൾ. അവരാണു യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ കിടാവിന്റെ ഇനിയത്തെ അവകാശികൾ. അവരാച്ചന്നും അന്തോനിമാപ്പിള്ളയും ഔസേപ്പും, അയൽക്കാരായ അവന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ!

അവരുടെ നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനവും സ്നേഹവും അവന്റെ ത്യാഗവും സഹകാരമനോഭാവവും ഒത്തുചേർന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ മൂകജീവിതം മൂന്നു നാളിനു മുമ്പു മണ്ണിനടിയിൽ മറയുമായിരുന്നു.

IV

കടിലിന്റെ അഭിമാനംപോലെ ആ കിടാവു വളർന്നു വന്നു. കർഷകന്റെ കന്യകയുടെ നിഷ്കളങ്കതപോലെ, ഗ്രാമീണബാലികയുടെ മുഗ്ദ്ധതപോലെ, പുലർകാലത്തിന്റെ പുതുമപോലെ, പൂവിന്റെ പുളകം പോലെ, അവൾ നാൾക്കുനാൾ വളർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

അഴകും ആരോഗ്യവും തികഞ്ഞ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ പ്രതീതി;—നിമിഷാർദ്ധം പോലും നിൽക്കാതെ യൗവനത്തിലേക്കു അതിവേഗം ഓടി ഓടി അടുക്കുന്ന കൈശോരത്തിന്റെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ അനുഭൂതി;—അതാണു് അവൾ!—ആ പശുക്കിടാവു്!

അത്താഴത്തിനു് അരിയും കപ്പയും വാങ്ങി മേൽമുണ്ടിൽ കെട്ടി ചുമലിൽ ചുമന്നുകൊണ്ടു് അന്തിനേരത്തെ അവ്യക്തമായ വെളിച്ചത്തിൽ ആ ഹതഭാഗ്യൻ കടിലിന്റെ പറമ്പിലേക്കു കാലെടുത്തുചവിട്ടുമ്പോൾ മുറ്റത്തെ പുളിച്ചിമാവിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നുകൊണ്ടു് ചെവി ഉയർത്തി തല തെല്ലു കനിച്ചു നീട്ടി അവൾ വിളിക്കും.

"അമ്മാ!....."

നടന്നുകൊണ്ടുവരുന്നതിനിടയിൽതന്നെ അവൻ വിളിച്ചു ചോദിക്കും.

"എന്തെടീ മോളേ?"

പൂവരശിന്റെ ചെറിയ ഇലയുടെ ആകൃതിയിൽ നെറ്റിയിൽ വെളുത്ത ചുട്ടിവീണ തല ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു് അലക്കിയ ഒക്രുലത്തിന്റെ അഴകുപോലെതിളങ്ങുന്ന വാലിന്റെ അഗ്രം ചുഴറ്റിനിന്നുകൊണ്ടു് അവൾ ആ സ്നേഹസമ്പന്നനെ സ്വാഗതം ചെയ്യും. അവൻ അവളുടെ നെറുകയിൽ തലോടും. അവളോടു് കുശലം ചോദിക്കും. സ്നിഗ്ദ്ധമായ അവളുടെ ഉടലാകെ അനുകമ്പയോടെ അവൻ തഴുകും. ആ ലാളനയുടെപരമാനന്ദത്തിന്റെ നിർവൃതിയിൽ നിലീനയായി ആ പശുക്കിടാവു് അവന്റെ ശരീരത്തിൽ മുട്ടിയുരുമ്മി അങ്ങനെ നിൽക്കും.

ആ കുടിൽ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നടുവിൽക്കൂടി മുമ്പോട്ടിഴഞ്ഞു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവിടെയും ജീവിതങ്ങൾ വികസിക്കുന്നു, ശ്വസിക്കുന്നു, വളരുന്നു. മനു

ഷ്യജീവിതങ്ങളും തന്നെയാണു് അതും. പക്ഷേ ആ ജീവിതങ്ങൾക്കെല്ലാം വലിയ ഒരു പോരായ്കയുണ്ടു്. അതെന്താണെന്നു് ആരും അന്വേഷിക്കുന്നില്ല. അന്വേഷിക്കാതിരിക്കുന്നതും ഒരു വിധത്തിൽ ആ ശാപമകരംതന്നെ.

അവൾ പിന്നെയും ഒന്നുകൂടി പ്രസവിച്ചു. അവന്റെ ഭാര്യ. സന്താനങ്ങളുടെ എണ്ണം പത്തായി. ഭാര്യയുടെ ഗർഭമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം കേശവനെ ഒന്നുകൂടി ഭയപ്പെടുത്തി. അവൻ ചിന്തിച്ചു. അവൾ ഗർഭം ധരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിൽ അടുത്തുപോയാൽ മിക്കപ്പോഴും അതിന്റെ പരിണാമം അങ്ങനെയായിരിക്കും.

"നീ ഇനി പ്രസവിക്കരുതു്"

അവൻ അവളെ ഗുണദോഷിച്ചു.

"നിങ്ങളെന്നെ പ്രസവിപ്പിക്കരുതു്"

അവൾ അവനെ താക്കീതു ചെയ്തു.

കുറേനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു.

"മക്കളെ തന്നതു ദൈവമാ! മക്കളില്ലാഞ്ഞു വഴിപാടു നടത്തുന്നവരെത്രപേരാ?"

അതു ശരിയാണു്. അവൻ ഓമ്മിച്ചു. സന്താനങ്ങളുടെ അഭാവം നിമിത്തം അനവധി കുടുംബങ്ങൾ വേദനിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവിടെ അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതകൊണ്ടു് അവൻ പൊറുതിമുട്ടി വിഷമിക്കുന്നു. ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതുന്നവ എപ്പോഴും അനാവശ്യമായി തടിച്ചുകൂടി ജീവിതത്തിന്റെ സൈരതയെ കെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

ഈക്കിലുപോലെ മെലിഞ്ഞു നേർത്ത കൈകാലുകളും, ബലൂൺ മാതിരി ഊതിവീർത്ത വയറും, ഉന്തിയ നെഞ്ചിൻകൂടും, മത്തങ്ങാത്തലയുമായി പത്തു ജീവിതങ്ങൾ. അവ ഓരോന്നും യാതനയുടെ തടവുപുള്ളികളാണു്. അതിലൊരെണ്ണം മതി ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സൈരതയെ തകരാറിലാക്കുവാൻ.

ആ കുടിലിൽനിന്നു രാത്രിയും പകലും ഓരോ പരാതികളും, നിരന്തരമായി കരച്ചിലും, അന്തരീക്ഷത്തിൽ അങ്ങിനെ ഉയർന്നു വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ കുടിൽ വേദനകളുടെ ഒരു മഹാകാവ്യമാണു്. പട്ടിണിയുടെ ഉറക്കൻ പ്രദർശനശാലയാണു്. കണ്ണുനീരു കാട്ടരുവിപോലെ പൊട്ടി ഒഴുകുന്നതു് അവിടെ നിന്നാണു്. ആ കുടിലിൽ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഓരോ ജീവിതങ്ങളും വിശപ്പിനെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ ചിന്തിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും അതിനെക്കുറിച്ചു മാത്രമായിരുന്നു.

അവിടെ അടുപ്പിൽ തീ കത്തിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളും, ആ കുടിലിൽ കഞ്ഞിവെള്ളത്തിന്റെ പരിമളം പരക്കുന്ന ദിവസങ്ങളും, വളരെ, വിരളമാണു്. മരിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കുകയാണു് അവിടെ പന്ത്രണ്ടു മനുഷ്യജീവികളും!

V

വർഷം ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. ആകിടാവു തുലാവർഷത്തിന്റെ തലോടലനുഭവിച്ചു നെല്ലാടത്തിലെ ഞാറുപോലെ അതിവേഗം വളരുകയാണു്. കേശവന്റെ ആരോഗ്യവും ശരീരവും നിമിഷംതോറും ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ ശരീരത്തിലെ മാംസാംശം ഒരത്ഭുതരഹസ്യം മാതിരി അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. അവനു ക്ഷീണവും കിതപ്പും നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചു. ഇടവിടാതെ നെഞ്ചുവേദന. ശ്വാസകോശം പഴുത്തുപോകുന്നതുപോലെ ഉറക്കൻ ചുമയും. ശ്വാസോച്ഛ്വാസംചെയ്യുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിലെവിടയോ നേരിയ തടവും

ഉറച്ച പ്രതിബന്ധവും. അവൻ ഇന്നൊരു രോഗിയാണു് വെറുക്കപ്പെടേണ്ട, ഭയപ്പെടേണ്ട ഒരു മഹാരോഗി!.....ക്ഷയരോഗി!.....

അങ്ങിനെ ആ നിർഭാഗ്യവാന്റെ ജീവിതം പരിപൂർണ്ണ പരാജയമായി. ഒരു ശോകാന്ത കാവ്യമായി. ശപിക്കുന്ന മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരാപത്തായി, അനാവശ്യമായി അവൻ അധഃപതിച്ചു. അവന്റെ യൌവനവും ആരോഗ്യവും നിസ്പാന്ഥമായ ഒരു സമ്പൂർണമായിരുന്നു. സുന്ദരമായ ഒരു സ്ഥടികപ്പാത്രത്തിൽ അനേകം തവണ മന്ദിരിച്ചാരായം പകർന്നു് ഒരിക്കൽ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു. അന്നെല്ലാം ആ പാനഭോജനം തൊണ്ടിപ്പഴംപോലെ തുടുത്ത ചുണ്ടിന്റെ ചുംബനസുഖം അനുഭവിച്ചിരുന്നു. അലക്ഷ്യവും അശ്രദ്ധവുമായ അവിവേകം നിറഞ്ഞ പെരുമാറ്റം അവനെ തള്ളിത്താഴത്തിട്ട തുണ്ടുതുണ്ടായിത്തകർത്തു. ഒരുകാലത്തു് ആ കോമളതളിമം താലോലിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എന്നെ കരുതി, ഇന്നു നിരുപയോഗ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന കൂപ്പിച്ചില്ലകം ജീവിതത്തിനു് തകരാറാണെന്നു കണ്ടാൽ ബുദ്ധിയുള്ള ലോകം അതിനെ വലിച്ചെറിയുകതന്നെ ചെയ്യും.

ആ പണക്കാരൻ് ഒരു മറുപടി പറയുവാനുണ്ടു്. അയാൾ അവന്റെ പ്രയത്നത്തിനു പ്രതിഫലം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും കേശവനെക്കുറിച്ചു് ഓർമ്മിക്കുവാൻ അവിടെ ഇല്ല. പ്രതിഫലത്തിന്റെ കായ്യം? അതിന്റെ വില നിർണ്ണയിക്കുവാനുള്ള നിമിഷങ്ങൾ ഭൂതകാലത്തിന്റെ യവനികയിൽ എന്നേ മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. അത്തരം ഒരു പ്രശ്നമേ ഇനി ഉദിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ നന്ദി! പണക്കാരന്റെ ജീവിതഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും ആ വാക്കെടുത്തു മാറ്റിയിട്ടു യുഗങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പരിത്യക്തനും പരാധീനതകൊണ്ടു പരവശനും ആയ കേശവൻ ആ വലിയ പടിക്കൽ പിന്നെയും പലവുരു കടന്നു ചെന്നു അവിടെയുള്ളവരാരും തന്നെ പെരുമാറ്റം കണ്ടിട്ടു് അവനു പരിചിതരല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോയി. പ്രയത്നിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവൻ അവിടെ ആരുടേയും പരിഗണനയ്ക്കു പാത്രമാകുന്നില്ല. ആ ഭവനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അപരിചിതനും അന്യനും ആയ ഒരു തെണ്ടിയിൽ കവിഞ്ഞ വില ആരും അവനു നൽകുന്നില്ല.

പക്ഷേ ആ വിശാലമായ പറമ്പിലെ ഓരോ മണൽത്തരിയും അവന്റെ വിയർപ്പു തുള്ളികൾ വീണു് ഒരുകാലത്തു് നനഞ്ഞിരുന്നു. അവിടെ തല ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഗംഭീരമായ ആ ഭവനത്തിന്റെ നിർമ്മിതി നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഇഷ്ടികയും അവന്റെ സ്വന്തം കൈകൾ കൊണ്ടു് പെറുക്കി എടുത്തു കൊടുത്തവയാണു്. അതിന്റെ ചുറ്റുപാടും പച്ചക്കുടപിടിച്ചുതലകുത്തികായ്ച്ചുകിടക്കുന്ന ആ തൈത്തെങ്ങുകളെല്ലാം അവന്റെ പരിശ്രമഫലങ്ങളാണു്.

ആ ഗതിക്കേടിന്റെ ദയനീയത കണ്ടു തെങ്ങോലകളവനെ നോക്കി കാറ്റിൽ തലയറഞ്ഞു കരഞ്ഞു. ആ പറമ്പിലെ ഓരോ മണൽത്തരികളും വേദനകൊണ്ടു. ആ രമ്യഹർമ്മ്യത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരം തുണ്ടുതുണ്ടായിത്തകർന്നു. ഭൂഗോളത്തിനെക്കാളും വലിപ്പമേറിയ ആ കൃതഘ്നത കണ്ടിട്ടു പ്രകൃതിക്കു സഹിച്ചില്ല.

വർഷം രണ്ടു തികഞ്ഞു.

ആ ക്ഷയരോഗിയുടെ ഭാര്യ പിന്നെയും ഒന്നുകൂടി പ്രസവിച്ചു.

ജീവിതത്തിന്റെ ഭദ്രത തകർക്കുവാൻ ആ ഭവനത്തിൽ ഒരു പിശാചിന്റെ എണ്ണംകൂടി വർദ്ധിച്ചു. അതിൽ കവിഞ്ഞു യാതൊരു ഗൌരവവും അവളുടെ പതിനൊന്നാമത്തെ പ്രസവത്തിനു് അവൻ നല്കിയില്ല. പക്ഷേ അവൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി ഈ നീണ്ട പട്ടിണിയിലും തീവ്രയാതനകളിലുംകൂടി ആ ഇയ്യാംപാറ്റകൾ ഓരോന്നും മരിക്കാതെ പിന്നെയും ജീവിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതു്. തെണ്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവിതം എന്നു പറയുന്നതു ജനിപ്പിക്കലിന്റെ നേരെയുള്ള വല്ലാത്ത ഒരു എതിർപ്പാണു്.

ആ പശുക്കിടാവിൽ യൌവ്വനം നാൾതോറും വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ ഒരു യുവതിയായി. വികാരപാരവശ്യത്തോടെ വിജനതയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അവൾ കരഞ്ഞുവിളിച്ചു. അവളുടെ ആവശ്യമെന്താണെന്നു ലോകത്തെ അറിയിച്ചു. നിലാവു് തേഞ്ഞുതേഞ്ഞു് നാമാവശേഷമായിത്തിരുന്ന നീണ്ടനിശയിൽ ആ പൂളിച്ചിമാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അവളുടെ അഭിലാഷം അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൾ ഒരു യുവതിയായെന്നു്. അവൾക്കൊരു കാമുകൻ വേണമെന്നു്. അവളുടെ ആവശ്യം അതാണെന്നു്. ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും കാത്തുനില്ക്കുവാൻ അവൾക്കു കഴിയുകയില്ലെന്നു്!

"ഒരു കൃപാ വേണം!"

ആ ക്ഷയരോഗി വിഷാദത്തോടെ പറഞ്ഞു. ഒരു മൂന്നുവർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം ആ കുടിലിൽ ഇരുപത്തിയെട്ട ചെമ്പുതുട്ടു് ഒരുമിച്ചു് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഒരു കൃപാ. മാറിവയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു കൃപയുടെ ഒരത്യാവശ്യം. ഒരു പിടക്കോഴി നിന്നതിനെ പിടിച്ചുവില്ക്കുവാൻ ഒടുവിൽ അയാൾ തീർച്ചയാക്കി.

"അതു് എന്നും മുട്ടയിടുന്ന കോഴിയാ."

ഭാര്യ ആവലാതിപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ വന്നു,

"എന്നാ പിന്നെ പശുക്കിടാവിനെ അങ്ങു വിട്ടേരെ."

ഒടുവിൽ ആ ആവശ്യം ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിന്റെ ഫലമായി പിടക്കോഴിയെ വിറ്റുതന്നെ നിർവഹിക്കുവാൻ അവൻ തീർച്ചയാക്കി. അങ്ങിനെ അതു നടന്നു.

മൂത്തമകൾക്കു പതിനാറു വയസ്സായി. ആ ഒരിരുങ്ങൽക്കിടയ്ക്കും ആ പെൺകുട്ടിയുടെ തടവില്ലാത്ത വളർച്ച് കണ്ടു് അവൻ പേടിച്ചു. യൌവ്വനം വിവരമില്ലാതെ അവളെ മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നു. അവളൊരു പകടമാണു്. പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു അപകടം. പുത്രി പിതാവിന്റെ അഭിമാനമാണു്. അവൾ അയാളുടെ ആശാകേന്ദ്രവുമാണു്. പക്ഷേ ആ താരുണ്യത്തിനു തകരാറുപറ്റിയാൽ നാശംകൊണ്ടുപോലും തുടച്ചുമാറ്റാൻ കഴിയാത്ത നാണക്കേടുണ്ടു പിന്നെ ആ മകൾ. ഉർബലനും രോഗിയുമായ പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ യൌവ്വനം തളിരിട്ടു നില്ക്കുന്ന പുത്രി! അവൾ അങ്ങനെ വളരേണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അസ്വസ്ഥനായി. ആരോടു പരാതി പറയാനാണു്? പെൺകുട്ടികൾ വളരാതിരുന്നെങ്കിൽ;—അതിന്റെ തന്ത്രമാർഗ്ഗം അതു് എന്തൊരനുഗ്രഹമായിരുന്നേനേ! അവൻ വിഷാദത്തോടെ ചിന്തിച്ചു.

മുട്ടിമുട്ടിച്ചുമച്ചു് അവൻ പഴഞ്ചും ചോരയും തുപ്പിയ പാട്ടകൾ ആ ചെറുപ്പുരയിൽ പലയിടത്തും പുള്ളിയിട്ടതുപോലെ അങ്ങിനെ പറ്റിപ്പിടിച്ചു് ഉണങ്ങിയിരിക്കുകയാണു്. അവരാരും ആ രോഗത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയറിയുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ

നിർജ്ജനർ അതറിയാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ വലിയ അനുഗ്രഹമാണു്.

ഭാര്യയ്ക്കു വിട്ടുമാറാതെ ചുമയുണ്ടു്. ആ സ്ത്രീയുടെ ഒച്ച ആറേഴുമാസങ്ങൾക്കുമുമ്പു ക്രമേണ താണുതാണു പൊയ്പോണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ ആ സ്ത്രീ ഒച്ചയില്ലാതെ സംസാരിക്കുകയാണു് ഇപ്പോൾ. മൂത്ത രണ്ടു് ആൺകുട്ടികൾക്കും നിരന്തരമായി ജലദോഷവും വിക്കിവിക്കിയുള്ള ചുമയും. ഏറ്റവും ഇളയകുഞ്ഞു കരയുന്നില്ല. അതിനു കരയുവാനുള്ള ആരോഗ്യംപോലുമില്ല. അതൊരു ക്ഷയരോഗിയുടെ അവസാനത്തെ ശിശുവാണു്.

അയാളുടെ രോഗം നിമിഷംപ്രതി വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. തണുപ്പുള്ള രാത്രികളിൽ ഉറങ്ങാതെ കിടന്നു പലരുന്നതുവരെ അയാൾ ചുമയ്ക്കും. അയാൾക്കു് അശേഷം ഉറക്കമില്ല. ഈ നരകയാതനകളുടെ നടുവിൽനിന്നു് ജീവിതം എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒന്നവസാനിപ്പിച്ചെങ്കിൽ! മരണത്തിൽ തുങ്ങിനിന്നു് അയാൾ ആശ്വസിക്കും, പക്ഷേ മരണത്തിനുപോലും അവൻ വെറുക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയായിപ്പോയി.

അവൻ തനിയേ സംശയിച്ചുതുടങ്ങി. ഉറങ്ങാതെ കിടക്കുന്ന നീണ്ട രാത്രികളിൽ അവൻ ചെവിയാത്തു ശ്രദ്ധിക്കും. ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതെ നീങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പാദത്തിന്റെ നേരിയ ചലനങ്ങൾ. അവിടെ ഏതോ രഹസ്യവ്യാപാരം നടക്കുന്നു. അതേ, അയാളുടെ സംശയം ശരിയാണു്. അയാളുടെ കണ്ണുകളെ മറച്ചും, അയാളെ മാത്രം ഒളിച്ചും അവിടെ എന്തൊക്കെയോ നടക്കുന്നു. [illegible] പാദചാരം ചുമക്കുന്ന പാദചലനം ആ കടിലിനു ചുറ്റിനുമായി കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അഭിമാനമുള്ള ഒരു പിതാവു മറ്റൊരു കാര്യമാണു്. അയാളുടെ ജീവിത സമാധാനം അതിന്റെ അവസാനബിന്ദുവരെ തകർന്നു. വിശ്വസിച്ച ഭാര്യയും സ്നേഹിക്കപ്പെട്ട കുട്ടികളും തന്നെ നിർദ്ദയമായി വഞ്ചിക്കുന്നു.

പക്ഷേ വിശപ്പോ?

അവൻ രാവിലെ മകളെ വിളിച്ചു. പതിവില്ലാത്ത ആ വിളികേട്ടു് അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു. അവൾ പതറലോടെയാണു് ആ പിതാവിനെ സമീപിച്ചതു്. കോപാവേശത്തോടെ അവൻ അവളെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് ആ കീറപ്പുരമ്പിൽ തന്നെ കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ കലികൊണ്ടു് അവൻ അലറി.

"എവിടുന്നാടീ നിനക്കീ പുള്ളിച്ചട്ട?"

ഉത്തരമില്ലാതെ അവൾ കഴുങ്ങി. അവളുടെ അപരാധം മുഴുവനായി വെളിപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. അവൾ നടുങ്ങി. അവളുടെ ശരീരം വിറച്ചു.

"പിശാചുക്കളേ! സമാധാനമായി എന്നെ കെടന്നുചാകാൻ അനുവദിക്കുല്ല."

അവൻ ആത്മാലാപംചെയ്തു. ആ മകൾ പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

"പോ!"

അയ്യാളവളെ ആട്ടി.

"മോങ്ങുന്നു."

ആ കോപപ്രകടനത്തിന്റെ ഭയങ്കരത കണ്ടു കുടിൽ ഞെട്ടിവിറച്ചു. ആരും ശബ്ദിക്കുന്നില്ല. ശ്വാസം അടക്കിപ്പിടിച്ചു് നിശ്ചലമായിരിക്കുന്ന നീണ്ട നിശ്ശബ്ദത കൊണ്ടു് ഭയാനകമായിരുന്ന ആ കുടിലിൽ അന്നത്തെ പകൽ മുഴുവനും.

VI

കുടിലിന്റെ വരാന്തയിൽ ക്രുനിക്കുടിയിരുന്നു് മുട്ടിമുട്ടിച്ചുമയ്ക്കുമ്പോൾ അവൻ ആ ശ്വാസത്തോടെ പറമ്പിലേക്കു നോക്കും.

അവടെ വെളിസ്ഥലത്തു് ആകിടാവു നിന്നു മേയുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അവൾ ഇന്നു ഗർഭിണിയാണു്. ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും അവളിൽ ഗർഭലക്ഷണങ്ങൾ ക്രമേണ ക്രമേണ വ്യക്തമായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പതിവ്രതയായ ഒരു കുലയുവതിപോലെ ഗർഭിണിയായ ആ പശു അലസമായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവൻ സംതൃപ്തി നടിക്കും. അന്നു സരണിയും സ്നേഹവും ഉള്ള സ്വന്തം മകളെപ്പോലെയാണു് അവൾ അവനു്.

ദിവസങ്ങൾ മാസങ്ങളായി തടിച്ചുകൂടി. ഓരോ ദിവസവും ആ പശുക്കിടാവിൽ അദ്ഭുതപൂർവമായ ഓരോ നൂതന പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടു് കാലം കടന്നുപോയി. അവൾ മിനുത്തുകൊഴുത്തു പ്രഥമമായി ഗർഭം ധരിച്ചു നില്ക്കുന്ന കാഴ്ച്ച. തടിച്ചുവീർത്ത ഉദരത്തിന്റെ ഭാരംകൊണ്ടു് അവൾ വളരെ ശ്രമപ്പെട്ടാണു് നടക്കുന്നതു്. മുട്ടിമുട്ടിച്ചുമച്ചുകൊണ്ടു് അവളെ ചുറ്റിക്കൂടി തഴുകിയുംതാലോലിച്ചും അവൻ നടക്കും.

മാസം ഏഴു കഴിഞ്ഞു. അവൾ ഒന്നു പ്രസവിച്ചുകണ്ടിട്ടു മരിക്കണം, അതിനു മുമ്പു് അവളുടെ പാൽ ഒരുതുള്ളി ആ തൊണ്ടയിലൂടെ ഇറങ്ങിവിടണം. അത്രയേ വേണ്ടു. പക്ഷേ രോഗം—അതിന്റെ ഭയങ്കരത; അവനെ അതിനനുവദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അവൻ വളരെ പരവശനായി. രണ്ടു നാഴികയ്ക്കപ്പുറത്തു ഒരു ധർമ്മസ്ഥാപനമുണ്ടു്. രോഗികളെ സൌജന്യമായി ചികിത്സിക്കുന്ന ഒരു സർക്കാർ ആശുപത്രി. ഭാര്യ അവനെ ഉപദേശിച്ചു. അവിടം വരെ ഒന്നുപോയി കുറച്ചു മരുന്നു വല്ലതും വാങ്ങി കഴിക്കണമെന്നു് അവൾ നിർബന്ധിച്ചു. പലവുരു അപേക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ അവൻ മൂത്ത മകനെയുംകൂടി ഒരുദിവസം തിരിച്ചു. വളരെ പാടുപെട്ടു്, അവൻ ആ മകന്റെ തോളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അത്യുദരം നടന്നിട്ടു് മടങ്ങി വരാൻ! വഴിയിൽ നാലുവീട്ടിൽനിന്നും ആ മകൻ പിതാവിനു കഞ്ഞിവെള്ളം വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. വൈകുന്നേരം മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ അക്ഷമയോടു കാത്തിരുന്ന ഭാര്യ ചോദിച്ചു.

"പോയിട്ടെന്തായി?" അവൾ അന്വേഷിച്ചു.

൨൭൧

"ഓ!....." അയാൾ കിതച്ചുകൊണ്ടു നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു.

"ഈ പെണ്ണത്തിനു മരുന്നില്ലെന്നാ. പാലും മുട്ടയും ഇറച്ചിയും ഒക്കെ കഴിച്ചോണ്ടു് അങ്ങനെ കാറും കൊണ്ടിരുന്നാൽ മതിയെന്നാ. അതിയാൻ പറഞ്ഞതു്."

"പിന്നെ ദീനത്തിനു മരുന്നില്ലേ? അതു പണം കൊടുക്കാഞ്ഞിട്ടാ" അവൾ കാരണം കണ്ടുപിടിച്ചു.

"കഞ്ഞിവെള്ളത്തിനു വഴി കാണാത്തിടത്തു് പാലും മുട്ടയും!" അവൻ അവജ്ഞയോടെ പിറുപിറുത്തു.

പുളിച്ചിമാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നു് പശുവിനെ ഉത്കണ്ഠയോടെ ആ ഭാര്യയും ഭർത്താവും നോക്കി. പൂർണ്ണഗർഭിണിയായി നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന നിറകുടം പോലെ അവൾ നില്ക്കുന്നു. അവളുടെ അകിടു വളരെ വീർത്തിരിക്കുന്നു. അതിൽ പാലുണ്ടു്. നിറയെപ്പാൽ.

ഭാര്യയും ഭർത്താവും അന്യോന്യം നോക്കി.

"പാലു!"

മൂന്നു നാളുകൾ പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ അവൾ പ്രസവിച്ചു. മഞ്ഞുതുള്ളിപോലെ വെളുത്ത കോമളമായ ഒരാൺകുഞ്ഞു്. ഒരു കസ്തൂരിക്കുട്ടൻ എല്ലാവരും ആഹ്ലാദിച്ചു. ആ കുടിലിൽ സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും പതുക്കെതല

നീട്ടി നോക്കിത്തുടങ്ങി. ആശയും ആശ്വാസവും അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിലും ഇനി പുലരുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

VII

പകലുകൾ ഓരോന്നായി എരിഞ്ഞടങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ആ കരുത്തംകെട്ട കാളക്കുട്ടി അവന്റെ അമ്മയെ മുട്ടി ഉരുമ്മിക്കൊണ്ട് വാലുയർത്തിപ്പിടിച്ച് തുള്ളിച്ചാടി കുടിലിന്റെ മുറ്റത്തൊക്കെ നടന്ന കൊച്ചുകുട്ടികൾ അവന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിവീണ ചുംബിച്ചു. ആകുടിൽ ആ നന്ദിന്റെ ദേവാലയമായി നിമിഷാർദ്ധംകൊണ്ട് ഉയരുകയാണ്. ഉത്കടമായ പ്രതീക്ഷകളാണ് വിജയം മനുഷ്യന്റെ കാലടികൾക്കു പിന്നിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ട്. പക്ഷേ അതു കണ്ടെത്തുന്നില്ലന്നേയുള്ളൂ.

അവൾ പ്രസവിച്ചതിന്റെ ആറാം നാളിലെ സായാഹ്നമായിരുന്നു അത്. പുളിച്ചിമാവിന്റെ മുറ്റത്തിൽനിന്ന പശുവിനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അവൻ ഭാര്യയോടുപറഞ്ഞു.

"നാളെ എന്റെ മോളെ കറക്കണം!"

"നാളെ ഏഴാ.!"

ഭാര്യ അതു ശരിയാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചു.

അന്നു രാത്രിയിൽ നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വളരെക്കുട്ടുതൽ ഒച്ചവച്ചു ഒട്ടേറെ മുമ്മുച്ചു അയാൾ മുമയ്ക്കുന്നതു ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട് ഉറങ്ങാതെ കിടന്ന ഭാര്യ അയാളെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി.

"നാളെ മുതൽ പാലുകിട്ടുമ്പോൾ ദീനത്തിനു കുറെ ആശ്വാസം വരും."

അവൾ ഡാക്ടരുടെ ഉപദേശം ഭർത്താവിനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

നേരം പുലർന്നു!

എല്ലാവരും കുടിലിന്റെ വരാന്തയിൽ ഇറങ്ങി പുളിച്ചിമാവിന്റെ മുറ്റത്തിൽ നിന്ന പശുവിനെ ആയിരം ആയിരം പ്രതീക്ഷകളോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു കുനിക്കൂടി ഇരിക്കുകയാണ്. അവളുടെ അകടിൽ നിറയെ പാൽ ചുരന്നു നില്ക്കുന്നു. എല്ലാവർക്കും ദാഹം തീരെ കുടിക്കാൻ അതിൽ പാലുണ്ട്. അതുകണ്ട് സമൃദ്ധിയായി അതിന്റെ അകിട് വീർത്തിരുന്നു. അതിനുപോലും അറിയാം. ആ കുടിലിൽ ആവശ്യം എന്താണെന്ന്. കേശവൻ അതു നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. ഇനി ആ കുടിലിൽ മുടങ്ങാതെ നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുള്ള വക എങ്കിലും ന്യായമായി അവർക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം. അതെന്തൊരാശ്വാസമാണ്.!

കുടിലിന്റെ വടക്കുവശത്തു നിന്നു ഭാര്യ ഇടതു കയ്യിൽ ഒരു പെറിയ മൺകുടവും വലതുകയ്യിൽ ഒരു പഴയ സിഗററ്റിന്നും തായി മാവിൽ മുറ്റത്തിലേക്കു നടന്നടുത്തു. അവൾ ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തു അനുവാദം യാചിച്ചുകൊണ്ടു കൃതാർത്ഥതയോടെ നോക്കി.

"ഉം! തൊടങ്ങ്."

അവൻ അനുവാദം കൊടുത്തു. അവൾ ഒരുങ്ങി

ഇടവഴിയിലൂടെ ഒരു യാത്രക്കാരൻ അതിവേഗം എന്തോ ബദ്ധപ്പാടോടെ നടന്നു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾ വേലികടന്നുകുടിലിന്റെമുറ്റത്തേക്കുവരികയാണ്. ഒന്നും ചോദിക്കാതെ പുളിച്ചിമാവിന്റെ മുറ്റത്തിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്ന പശുവിന്റെ കയറു് അയാളഴിച്ചു. എല്ലാവരും സ്തബ്ധരായി, പരിഭ്രാന്തരായി ഉത്കണ്ഠയുടെ നിമിഷങ്ങളിലൂടെ നിശ്ചലരായി ഇമവെട്ടാതെ നോക്കിനിന്നു.

അതിനെ എന്തിനാ അഴിക്കണേന്നേ?" കലികൊണ്ട കേശവൻ അധികാരസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

"അങ്ങു കൊണ്ടുചെല്ലാൻ പറഞ്ഞയച്ചതാ."

വാല്യക്കാരൻ നീലാണ്ടശ്ശാർ തന്റെ നിരപരാധിത്വം വെളിപ്പെടുത്തി. അക്രമത്തിന്റെയും അനീതിയുടേയും അതിഭയങ്കരമായ തിരമാലകൾ! അയാൾപശുവിനെ കയറിൽ പിടിച്ചുവലിച്ചു. അവൾ നടന്നില്ല അനങ്ങിയതുപോലുമില്ല. അയാൾ പിന്നെയും ശക്തിയായി ഒന്നുകൂടി

പത്മസുന്ദരൻ.

(അതിമനോഹരമായ ഡിറ്റക്ടീവ് നോവൽ)

തമിഴിൽ 80-ൽപരംനോവലുകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. എം. കോതനായകിഅമ്മാളുടെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണ് "പത്മസുന്ദരൻ." ഈ അനഘമായ സാഹിത്യസമ്പത്തിന്റെ വൈഭവം മലയാളികൾകൂടി ആസ്വദിക്കണമെന്നുകരുതി, ഞങ്ങൾ അതു തർജ്ജിമചെയ്തു ഇതാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വലിയഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഒന്നാന്തരം നോവൽ. ഓരോ ഭാഗത്തിനും വില രൂപാ 2.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്-തിരുവനന്തപുരം.

വലിച്ചു. അതു മുഖം ചലനമില്ലാതെ ബലംപ്രയോഗിച്ച് ഗംഭീരമായി ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നു.

അയാൾക്കു ദേഷ്യംവന്നു. കയറിന്റെ തലപ്പുകൊണ്ട് അയാൾ അതിന്റെ മുതുകത്തൊന്ന് അടിച്ചു.

"അയ്യോ!"

അതിന്റെ അടി കേശവന്റെ ഹൃദയത്തിലാണ് ഏറ്റതു്. വേദനകൊണ്ട് അതു പശു ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. കേശവനെ ദയനീയമായിനോക്കി. അതുകരഞ്ഞു. അവൻ ഇതുവരെ അവളെ അടിച്ചിട്ടില്ല. നോവിച്ചിട്ടില്ല. വേദന എന്തെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞിട്ടുപോലുമില്ല.

അതു കടലിനുള്ളിൽ ഒരു ക്രൂരച്ചിൽ. അവിടെ ഓരോ ഹൃദയവും അസഹ്യമായ വേദന നിമിത്തം വിങ്ങിപ്പൊട്ടിക്കരയുന്നു. അതു കടൽ വേദനകളുടെ ഒരു മഹാപ്രളയമായി.

കേശവന്റെ മുത്തശ്ശൻ അതു കാളക്കിടാവിനെ വാരി എടുത്തുകൊണ്ട് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. അതു കണ്ടിട്ട് അരിശം കൊണ്ടു അയൽവക്കാരൻ അവന്റെ ചെവിക്കു പിടിച്ചു് അമർത്തി കിഴക്കി.

"വിടെടാ!"

"അയ്യോ! അപ്പാ എന്റെ കാതേ!"

അവൻ ഉറക്കെ കരഞ്ഞു.

.....

.....

വേലിക്കു വെളിയിൽ ഇറങ്ങിയ പശു അതിവേഗത്തോടെ കടലിലേക്കു പരക്കെപ്പരക്കെ ദയനീയമായി നോക്കി. അതിനു പോകാൻ തീരെമനസ്സില്ല. നന്ദിയില്ലാത്ത മനുഷ്യനെക്കാളും അതിനു് വിവരവും സ്നേഹവും ഉണ്ടു്. തൊണ്ടവലിച്ചു തുറന്നു് തല താഴ്ത്തി അതു കേശവനെ നോക്കി നീട്ടിക്കരഞ്ഞു.

"അമ്മാ!.....!!"

"എന്റെ മോളു്!....."

കേശവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.

അർച്ചന.

ആർ. എം. കോനാട്ട്.

അടിമത്ത വിമുക്തിക്കായ്
ഭാരതം പടവെട്ടി
അടിവെച്ചടിവെച്ചു
മുമ്പോട്ടു നീങ്ങുംനേരം,
അണുബോംബിനു നേരേ
ശൂന്യഹസ്തരാം ധർമ്മ-
രണവീരന്മാർ നിന്നു
സംഗരം നടത്തുമ്പോൾ,
മന്ദഹാസമാം ചന്ദ്ര-
ഹാസവുമഹിംസയാം
സുന്ദരമാകും പട-
ച്ചട്ടയുമണിഞ്ഞെത്തി
മുട്ടുകാൽ കവിയാത്ത
ഖദർക്കച്ചയും ചുറ്റി
കെട്ടി നട്ടെല്ലിൽച്ചെന്നു
മുട്ടിയ വയറുമായ്
യോഗദണ്ഡേന്തിക്കൊണ്ടാ-
സൈന്യത്തെ നയിച്ചതാം
ത്യാഗമൂർത്തിയെത്തന്റെ
ഗുരുവായ് കണ്ടുംകൊണ്ടു
തുമ്പമെന്നിയെ നിന്നു
വൻപോരു നടത്തിയോൻ,
മോക്ഷക്ഷേത്രം തന്നിൽ
സ്നേഹം വറ്റാതെയാദ്യ
നിർമ്മലിച്ചീട്ടന്നതാ-
മേകമാം കലാദീപം,
ഭാരതാംബതൻ യശ
ശ്ചരിത്രം പാടിപ്പാടി
ശാരീരമുറപ്പിച്ച
സാഹിത്യോദ്യാനക്കയിൽ,
ജ്ഞാനിയുമജ്ഞാനിയും
കടിലും കൊട്ടാരവും
മാനിക്കും കലാദാസൻ,
'വള്ളത്തോൾ മഹാകവി'
ഇന്നിതാ തൻ ജീവിത-
ത്തന്ത്രിയിലെഴുപത്തി-
യൊന്നാമത്തേതാമായുർ-
മുത്തു കോർത്തീട്ടം നാളിൽ
കൈരളീ! പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു
ഞങ്ങളാ മഹാകവി-
ക്കായുരാരോഗ്യം നീണാൾ
നീ ചേർക്കേ തായേ!
ഞങ്ങളാസ്വദിക്കട്ടെയാ
മഹാദീപത്തിന്റെ
മംഗലപ്രഭാപൂരം
മങ്ങലേൽക്കാതെ നീണാൾ.
വാഗ്ദേവി മഹേശ്വരി!
കാന്തനോടപേക്ഷിക്കൂ
ആകല്പമിദ്ദേഹത്തി-
ന്നായുസ്സു കൊടുക്കുവാൻ!

വേർപാടിൽ.

എൻ. ശർമ്മ.

"പോകട്ടെയോ?-"ചൊല്ലുവിടുന്നതാനീ-
ച്ചോദ്യത്തിനെന്തുത്തരമേകിടേണ്ടൂ?
പോകെന്നുരപ്പാൻ തടയുന്നു ജിഹ്വാ
പോകായ്കയെന്നെങ്ങനെ ഞാനുരയ്ക്കും?

2

മൽകൃത്യമെന്നും ഭവദീയപാദ-
പത്മദ്വയീ പൂജനമൊന്നുമാത്രം
കൃപാകടാക്ഷാമൃത വർഷണത്തി-
ന്നാത്മാർപ്പണം ചെയ്കയൊന്നുമാത്രം.

3

ഭാവിച്ച കോപം സതതം ഭവാനെ-
ത്തിരിച്ചറിഞ്ഞീല വിവേകഹീന
വേധിപ്പു ക്രൂരമ്പു കണക്കു മാന-
മതിന്നിടയ്ക്കിപ്പൊഴതീ പ്രയാണം!

ഭാരതഭാരതിയുടെ ഭാഗ്യദോഷം
(ഗൈർവാണിയുടെ ദുഷ്ചാലം)

എൻ. കെ. കുമാരൻ ശാസ്ത്രികൾ

ആത്മാരാമത്തിൽ, ആത്മീയതയുടെ തേനൊലിപ്പുഴങ്ങളെ ആസ്വദിച്ചും, ആസ്വദിപ്പിച്ചും, നശ്വരതകളോടതന്ത്രമടരാടിയ അജിതവിക്രമന്മാരായ ആഷ്ടവൃന്ദങ്ങളുടെ അനുകമ്പാമസൃണമായ പരിലാളനയേറ്റു പുളകിതഗാത്രിയായി പുഷ്പിപൂണ്ടു പുകൾ പെറ്റ ഗീർവ്വാണവാണി. അതേ! ആസേതുഹിമാലയവ്യാപ്തയായ ഭാരതമാതാവിന്റെ തിരുമാറിടത്തിൽ നിവികാരചിത്തയായി, പ്രബുദ്ധകുമാരിയെന്നവണ്ണം കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞു് സച്ഛന്ദം വിഹരിച്ച ഗൈർവ്വാണി!

അവളുടെ ഭാഗ്യദോഷത്തെക്കുറിച്ചു് കുറഞ്ഞൊന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു് ഇത്തരുണത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണം സംഗതം തന്നെ എന്നാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ അവളുടെ അദൃഷ്ടാതിശയത്തേയോ ശപ്തമൂകമായ ദുരദൃഷ്ടത്തേയോ അധികരിച്ചു് സമഗ്രമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനു് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്റെ അന്യാദൃശമായ പാടവവും ഗണിതനൈപുണിയും അപരിത്യാജ്യമത്രേ.

എന്നാൽ പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളുടെ അഗാധതയിലും ക്രൂരമുങ്ങിത്താണു്, അജ്ഞാതങ്ങളായ അനവധി മഹാരഹസ്യങ്ങളെക്രൂരനിത്യസത്യമായി സാക്ഷാൽകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള ചിന്താധുരീണമായ മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിനുക്രൂരി ഗീർവ്വാണദേവതയുടെ ആഗമനത്തെപ്പറ്റിയോ അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരെ അധികരിച്ചോ വിതർക്കരഹിതമായ ഒരു നിഗമനത്തെ നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ ഇതു പര്യന്തം സാധിച്ചിട്ടില്ലാ എന്നുള്ള വസ്തുത, ദേവതയുടെ അനന്യലഭ്യമായ മാഹാത്മ്യത്തെയാണു് വിളംബരം ചെയ്യുന്നതു്:

എങ്കിലും ദുരധിഗമങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ക്രൂടിയും അനായാസം ഉലാത്തിയ ചരിത്രഗവേഷകന്മാരുടെ മതിവൈഭവത്തെക്രൂടി മുട്ടുകുത്തിച്ചു് അമൃതവാണിയുടെ ആവിർഭാവം അമരലോകത്തിലാണെന്നാണു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുവരുന്നതെന്നുള്ള പരമാർത്ഥമാത്രമാണു അവയിൽപ്രധാനം.

ഇവകൾക്കു് അച്ഛനമ്മമാർ ഇട്ടിരുന്ന പേരു് ഗൈർവ്വാണി എന്നാണു്. ബാല്യാരിഷ്ടതകളൊന്നും ക്രൂടാതെ സർവ്വസമ്മോഹനമായ താരുണ്യപഥത്തിൽ അമന്ദം ആരോഹണം ചെയ്ത അവളുടെ ആരാധകരായ കാമുകരാരെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നു നോക്കുന്നതു രസാവാഹമത്രേ. ഇവളുടെ ബാല്യകാലം നിതരാം ശോഭനമായിരുന്നു. ഇവളെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നവർ സാധാരണക്കാരല്ലായിരുന്നു. സനാതന ഭാരതത്തിന്റെ കെടാവിളക്കുകളായി വിളങ്ങിയിരുന്ന മാമുനിവർഗ്ഗങ്ങൾ;—അതേശാന്തിയുടെ പഞ്ചാക്ഷരിയും പാടിക്കൊണ്ടു്, ബ്രഹ്മാനന്ദാമൃതത്തെ ആവോളം പാനം ചെയ്തു്, കാട്ടുംമേട്ടുംപററി ഉദാസീനവദാസീനരായി, അങ്ങോളം ഇങ്ങോളം ആന

ന്നതാവണ്ഡവമാടിയ ഭാരത്തിന്റെ മായാത്ത മണിദീപങ്ങളായ 'ആ' മഹർഷിവൃന്ദങ്ങളും മായാലോകത്തിന്റെ മാലിന്യമാറുവാൻ വിണ്ണിൽനിന്നും മണ്ണിൽ തോന്നിയ—മിന്നിയ ആ മാണിക്യദീപങ്ങളും. അതേ! ആ ദാഡീവാലകരും അവർ ഒന്നും ഒൽപതും അല്ലായിരുന്നു. 48 കോടി. അതേ! ഇതുൺമ. ഏഴുകളുടെ പഴമയിൽക്കൂടി നാം കണ്ട സത്യാൽ സത്യം ഈ നാല്പെത്തി ഏഴുകോടി മാമുനിവര്യന്മാരും മാടിക്കളിച്ച ധന്യവതിയായ ഭാരതമാതാവിന്റെ അങ്കതലത്തിൽ സച്ചന്ദം പിച്ചകളിച്ച അവളുടെ ശൈശവാവസ്ഥ ഏതു വിധത്തിലിരിക്കുമെന്ന അറിവുള്ള നവീനവാചക ഹൃദയങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കും.

അവളുടെ അന്നത്തെ മൂളിപ്പാട്ടുംതുപ്പൽതുള്ളികളുമാണ് ഇന്നും പൊരുളു മനസ്സിലാകാത്തക്ക വേദമഹാസമുദ്രം. അവളുടെ കൊഞ്ഞവത്തമാനമാണ് ഇന്നും പൊരുളുമനസ്സിലാകാത്തക്ക—മറുകര കാണാത്ത ഉപനിഷത് പാരാവാരം. നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്ന ഈ ഉപനിഷത് പാരാവാരത്തിൽ മുങ്ങിത്തപ്പി, തത്വരത്നങ്ങളും തപ്പിയെടുക്കാൻ ഇന്നത്തെ 35% ചെയ്യുന്ന സാഹസത്തിന്റെ ഞരങ്ങലുകളും മൂളലുകളും നമ്മുടെ കണ്ണപൂടങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴെന്നപോലെ എപ്പോഴും അലയടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ദുരധിഗമമായ വേദമഹാസമുദ്രത്തെ മഥനം ചെയ്ത് നിത്യസത്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം സാധിച്ചുകൊടുത്ത ഭഗവാൻ വേദവ്യാസരും, കാവ്യാരാമത്തിൽ പഞ്ചമരാഗം പാടിപ്പറന്ന് വിഹരിച്ച—മധുമയ ഫണിതികരംക്ക മാർഗ്ഗദർശിയായിരുന്ന വരമുനി വാല്മീകി—തുടങ്ങിയ മഹർഷിസംഘങ്ങളുടെ പിതൃനിർവിശേഷമായ പരിലാളനയേറ്റ് ആനന്ദവാരാന്നിധിയിൽ ആറാടിയ അവളുടെ നവദ്യുതിയുടെ പത്മത്തിൽനിന്ന്, നിരർഗ്ഗളം നിർഗ്ഗളിച്ച വാഗ്മൃതത്തിന്റെ പ്രവ്യാപ്തി വിപുലമായ പ്രപഞ്ചപ്പരപ്പാളം വിസ്തൃതമായിരുന്നു. അവളുടെ ശൈശവാവസ്ഥയിലെ കിളിക്കൊഞ്ചലുകളിലൂടെ കിളർത്തുവന്ന അമോഘസത്യങ്ങളെ തല്ലാമെന്ന് നമുക്കൊന്ന് ദിഗ്ദർശനം ചെയ്യുനോക്കാം.

ഋക്, യജുസ്, സാമം, അഥർവം എന്ന നാലു വേദങ്ങളും, അവയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിനില്ക്കുന്ന നാലുപവേദങ്ങളും, പാണിനീയം ജൈമിനീയം, കാണാദം, തുടങ്ങിയ ഷഡ്ദർശനങ്ങളും, നിരുക്തം, ജ്യോതിഷം, ശിക്ഷാവ്യാകരണം, ഛന്ദസ് കല്പംതുടങ്ങിയ ആറു ശാസ്ത്രങ്ങളും, ഗൗതമം, ലിഖിതം, ശംഖം, അംഗിരസ്, പരാശരം, കാത്യായനം, യമം, ദക്ഷം, ആപസ്തംബം. ബൃഹസ്പതി, വ്യാസം, സംവർത്തനം, വിഷ്ണു, ഹാരീതം, യാജ്ഞവൽക്യം, ഉശാനം, അത്രി, മനു, എന്നീ പതിനെട്ടുപസ്മൃതികളും, ബ്രഹ്മാണ്ഡം, പദ്മം, മാർക്കണ്ഡം, സ്കന്ദം, ഗാരുഡം, വാമനം ബ്രാഹ്മം, വിഷ്ണു, ശിവം, മത്സ്യം, ആഗ്നേയം..... തുടങ്ങി പതിനെട്ടു പുരാണങ്ങളും, 18 ഉപപുരാണങ്ങളുമടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ക്രമേണ 21—109—1000—50. ഈ ശാഖകളിലായി മൊത്തം 1180 ഉപനിഷത്തുകളും—ഭാരതം രാമായണം തുടങ്ങിയ ഇതിഹാസങ്ങളും..... ഇങ്ങനെ അസംഖ്യേയങ്ങളായ ഗ്രന്ഥതല്പജങ്ങളാണ് നമ്മുടെ അത്ഭുതനേത്രങ്ങളാദ്യമായി ദർശിക്കുന്നത്. ഇത്രയും ആയപ്പോഴേക്കുതന്നെ താരുണ്യത്തിന്റെ തരളതയും, സഹൃദയത്തിന്റെ തരളതയും സർവോപരി വശീകരണ സൗകുമാര്യത്തിന്റെ സാന്ദ്രതയും അവളെ വലയംചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആരെയും

ആകർഷിക്കുവാനുള്ള ആകാരസുഷമയും സംസ്കാരപ്രവണതയും സമ്മിളിതമായ പ്പോഴാണ് മംഖൻ, ഭട്ടി, ഭാരവി, ഭാസൻ ഭവഭൂതി, കാളിദാസൻ തുടങ്ങിയ കാമുക വൃന്ദങ്ങളുടെ കടാക്ഷക്കണക്കോൽ മെല്ലെ അവളിലേക്ക് ചാഞ്ഞുതുടങ്ങിയതു. കിട്ടിയ ആ സമ്മോഹനസന്ദർഭത്തെ പാഴാക്കാതെ രസികചക്രവർത്തികളായ അവരോരുത്തരും അഹമഹമികയാ അവളുടെ പ്രീണനത്തിനുവേണ്ടി, അമൂല്യങ്ങളായ അനവധി കാവ്യോപഹാരങ്ങളാൽ അവളെ ആരാധിക്കുവാനും ആശ്ലേഷിക്കുവാനും തുടങ്ങി.

"രമണീസ്തന ഏവ ശോഭതെ
മണിഹാരാവലിരാമണീയകം"

എന്നു് കവികുലകമലാദിവാകരനായ ശ്രീഹർഷന്റെ പൊരുളിനു സാർത്ഥകത കല്പിക്കുവാനെന്നവണ്ണം, അവളെ പ്രത്യംഗമലങ്കാരങ്ങളണിയിക്കുവാൻ, ഭാമഹൻ ഉദ്ഭടൻ, രുദ്രടൻ, മമ്മടൻ, വാമനൻ, ദണ്ഡി തുടങ്ങിയ രസികാഗ്രണികൾ മുമ്പോട്ടുത്തു. അവരവരുടെ ശൈല്പിക കർമ്മത്തോടുകൂടി അവളുടെ നൈസർഗികസുന്ദരമായ കമനീയകളേബരം സരളപ്രൗഢമായിത്തീർന്നു. ഇതുപോലെ ആയപ്പോഴേക്കും ദിഗന്തവിശ്രാന്തകീർത്തിമതിയായ അവളുടെ പ്രേമപൂർണ്ണമായ കടാക്ഷശരവൃതയിലാബദ്ധ കുതുകികളായി അനേകം പേർ അവളെ സമീപിച്ചെങ്കിലും സാധാരണന്മാരായ മന്ദമതികളാൽ അവൾ ഒരധിഗമ എന്നുള്ള നിലവന്നുചേർന്നു. സരളമതികളായ സഹൃദയാഗ്രണികൾക്കു മാത്രമേ അവളുടെ പ്രേമസാമ്രാജ്യത്തിൽ സ്ഥാനം ഉള്ളൂ എന്ന നിലയിൽ സാനുശയം പിന്തിരിഞ്ഞ ഒരു ക്ഷുദ്രം വൈതാളികവർഗ്ഗം പിന്നീടു് ശ്രമിച്ചതു് ചാരിത്രശാലിനിയായ അവളുടെ മുഖത്തു കരിതേയ്ക്കുന്നവനാണു്. അന്നുവരെ അവളുടെ പ്രേമപൂർണ്ണമായ—അനുഗൃഹീതദീപ്തമായ ഒറ നോട്ടത്തിനുപോലും സർവ്വസ്വവും സന്തൃജിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായി നിന്നിരുന്ന അക്രൂരർ അവളുടെ നേരെ അപവാദാസ്ത്രങ്ങൾ വാരിച്ചൊരിഞ്ഞു ആരാലും അന്നുവരെ ആരാധ്യയെന്നും അമൃത എന്നും പുകഴ്ത്തപ്പെട്ടവന്ന അവൾ മൃതയാണെന്നു പച്ചക്കള്ളം പറഞ്ഞു പരത്താൻ അവർ നാടടക്കം പാഞ്ഞു നടന്നു.

എങ്കിലും ഇതിലൊന്നിലും കാണിയും നീതിസുന്ദരമായ സഹിഷ്ണുതാബോധത്തൊട്ടും നിയമകോമളങ്ങളായ നിയമിതതത്വങ്ങളൊട്ടും നിസ്തുല്യമായ നിശ്ചിത നിത്യസത്യത്തിലേക്കു നീങ്ങിനീങ്ങി, അനന്തശിരസ്സുപോലെ അഭിമാനത്തിന്റെയും അന്തഃസത്തയുടേയും തന്റെ ഒരുകാലത്തും കുനിയാത്ത പ്രകൃഷ്ടശീർഷം ലോകസാമ്രാജ്യവേദിയിൽ പൊക്കിപ്പിടിച്ചു് അവശതകൾക്കും, അശരണർക്കും അറിവിന്റെ അമൃതബിന്ദുക്കളാവഷിച്ചു് അടിപതറാതെ അചഞ്ചലം നിലകൊണ്ടു.

ഇരുന്നാലും നിയതിയാൽ നിശ്ചിതമായ ഭാഗ്യചക്രത്തിന്റെ തിരിച്ചിൽ ലോകാനുഭവക്രമത്തിനു് ഒരു മഹാതത്വമാ എന്ന പാഠം ലോകർക്കു കാട്ടിക്കൊടുക്കുവാനെന്നവണ്ണം സ്വന്തം പ്രസരണശക്തിയിൽ സ്വയം വൈരാഗ്യമതിയായിത്തീർന്ന സന്ധ്യത്തിലാണു പടിഞ്ഞാറൻ ചരക്കായ ആംഗലവനിതയുടെ ആഗമനം. അന്നുമുതൽ അന്തസ്സാരശൂന്യയായ * അവളുടെ

* ശാന്തം പാപം! പ്രിയസഹോദരരേ, സംസ്കൃതത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നതിനു് ആംഗലിയെ ഉഷ്ണിക്കേണ്ടയാവശ്യമുണ്ടോ? ഗ്രന്ഥപ്പുരകളിൽ പാറയ്ക്കും ചിതലിനും മുതലായിക്കിടന്നിരുന്ന സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു വെളിച്ചം നല്കിയതും ഇപ്പോൾ നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ആരാണെന്നെങ്കിലും ഒന്നു് ഓർക്കണേ. ക. പ.

ബാഹ്യാഡംബരത്തിൽ ആബദ്ധചിത്തരായിത്തീർന്നിരുന്ന ദേവിയുടെ ആരാധകരിൽ ചിലരുംക്രമേണ ഒത്തുചേർന്ന് ആംഗലകാമുകിയെ ആരാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതു ഗൈർവ്വാണിയുടെ ദൃഷ്ട്യക്കാലമായിരുന്നു. തന്നെ ആരാധിച്ചിരുന്നവരെല്ലാം ആംഗലിയെ കാമിച്ചുതുടങ്ങി. അവർം തന്നെ ആരാധിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി തന്റെ കനകക്കലവറ തുറന്നുകൊടുത്തു. ഇതേസമയം ദേവിയെ ആരാധിക്കുന്നവരെല്ലാം നിത്യദാരിദ്ര്യക്രൂപത്തിലേക്കു വഴുതിവീണുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു. ക്രമേണ ദേവിയെ ആരാധിക്കുവാൻ ആരും ഇല്ലാതായി. അവർം അനാഥയായി. മൃത എന്നുള്ള അപവാദപാഴ്ച്ചൂളി അവളുടെ കളകളേബരത്തിൽ കരിപൂശി. എന്നാലും അവളുടെ വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ ആ പ്രളയം ആവശ്യമുള്ള അമൂല്യനാണയങ്ങൾം ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട്. ഇന്നത്തെ കഷ്ടിച്ച 35%ക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അതു പെട്ടകയില്ലായിരിക്കാം. അതവളുടെ ലഘിമയെ അല്ല വിശിഷ്യ ഗരിമയെ ആണ് വിളംബരം ചെയ്യുന്നതു്.

ഇതു പര്യന്തം ലോകരംഗത്തു് പുതുമയുടെ പരിവേഷം പററിക്കൊണ്ടു പ്രകടിതമായിട്ടുള്ള നവീനവിജ്ഞാനശകലങ്ങളെല്ലാംതന്നെ അവളുടെ പഴമയുടെ പടിവാതിലിൽനിന്നും പെറുക്കി എടുത്തതാണു്. അവളുടെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നുചെന്നാൽ കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതങ്ങളും ചിന്താശക്തിയെ അത്ഭുതസ്തിമിതമാക്കുന്ന അത്യാശ്ചര്യങ്ങളും ആലോചനാവൈഭവത്തിനു വളംവെക്കുന്ന ദിവ്യതകളും ലോകക്ഷേമദായങ്ങളായ അനവധി സംഭാവനകളും സംലഭ്യമാകുന്നതത്രേ.

പക്ഷേ, ഇതൊന്നും ഇന്നത്തെ ഭാരതീയന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടകയില്ലായിരിക്കാം എന്നാൽ അവളുടെ അദൃഷ്ടപൂർവ്വമായ അക്ഷയശക്തിയും അലോകസാധാരണമായ അത്ഭുതഭാസും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന ഘട്ടം ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിന്റെ അധികം പാഴാകാത്ത പഴമയിൽക്രമേണ നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഒരുവേള ആശ്വാസദായകമായേക്കാം. ബ്രി: ചരിത്രത്തിൽ എലിസബത്തൻ കാലത്തോളമോ അതിലധികമോ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിൽ ഗുപ്തവംശഭരണകാലം. ചന്ദ്രഗുപ്തൻ, സമുദ്രഗുപ്തൻ, കുമാരഗുപ്തൻ തുടങ്ങിയ രാജന്യസിംഹങ്ങളുടെ അവികലമായ അത്ഭുതശക്തിയുടെ അപ്രതിഹതമായ വ്യാപ്തിയാൽ ഇൻഡ്യൻ ചരിത്രാന്തരീക്ഷത്തിൽ കനകപ്രഭ ചൊരിച്ച ആ ഘട്ടത്തിൽ :രാജഭോഷയാകുവാനുള്ള സൌഭാഗ്യം സംവരിച്ച സനാതനഭാരതിയായ ഗൈർവ്വാണിക്ക് ഇന്നത്തെ ദുർദ്ദശ ഒരുപക്ഷെ സഹ്യമാണെന്നു വരാം. ആ വീരസിംഹങ്ങളുടെ സിംഹാസനത്തിനു ചുറും കാന്തികന്ദളം പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാളിദാസൻ, അമരസിംഹൻ, ശൂദ്രകൻ തുടങ്ങിയ കവിസിംഹങ്ങൾം അക്കാലത്തെ ഗുപ്തവംശീയരുടെ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരുകാലത്തു രാജകീയഭോഷാപദം സമലങ്കരിച്ചിരുന്ന സംസ്കൃതഭോഷയുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി കഷ്ടാൽകഷ്ടതരമെന്നു വരുന്നതിൽപ്പരം കഷ്ടം മറെറാന്നില്ലതന്നെ ഇന്നും ആ സ്ഥാനത്തിനു് ഇതരഭോഷകളെ അപേക്ഷിച്ചു സർവ്വവിധയോഗ്യതകളും ഒത്തിണങ്ങി ഇരുന്നിട്ടും ജന്മഭൂമിയായ ആഷ്ടഭാരതത്തിൽ കേറിക്കിടക്കാനൊരിടം ഇല്ലെന്നവരുന്നതു പൌരുഷമുള്ള ഭാരതപാരമ്പര്യത്തിനു വിഘാതമല്ല.

എന്നാൽ സ്വന്തം ജന്മസ്ഥലമായ ഭാരതത്തിന്റെ ഒരു കോണിലും ഒരു പൊഴ

തിലും കേറിക്കിടക്കാൻ അവർക്കു സാധിക്കാതെവന്നാലും അറ്റുടെ നല്ല നടപ്പുൽ കേരളക്കരയിൽ തന്റെ ഒരു കാലത്തും ഇല്ലാത്ത പ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു കേരളചരിത്രത്തിന്റെ പഴയ ഏടുകളിലേക്കു കണ്ണോടിച്ചാൽ നമുക്കു കാണാവുന്നതാണു്. സംസ്കൃതവാങ്മയദേവതയെ സമാരാധനചെയ്യുന്നതിനുള്ള അനിതരസാധാരണമായ പ്രാവീണ്യത്തിന്റെ അന്തസ്സുള്ള പാരമ്പര്യം കേരളത്തിനു വിശേഷസിദ്ധമാണെന്നുള്ള വസ്തുത കേരളചരിത്രത്തിൽ അഞ്ചാംന്തരാണ്ടിലെ വസ്തുതപം സ്ഫടികസ്ഫുടമാക്കുന്നുണ്ടു്.

കേരളചക്രവർത്തികളായിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ച്ചയ്ക്കുശേഷം ഒരു സഹസ്രാബ്ദത്തോളം മദ്ധ്യകേരളം ഭരിച്ചിരുന്നതു് സാമൂതിരിവംശീയരായിരുന്നു. അവരുടെ വീരലക്ഷ്മിയുടെ ബഹുമുഖമായ പ്രസരണശക്തി മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിലെത്തിയിരുന്നതു കൊല്ലവർഷം നാന്നൂറിനും എണ്ണൂറിനും മധ്യേയാണല്ലോ. സപരാഷ്ട്രരംജകരെന്നപോലെ പരരാഷ്ട്രഭഞ്ജകരുംക്രുടി ആയിരുന്ന സാമൂതിരിവംശീയരിൽ ശസ്ത്രനിപുണരെപ്പോലെ ശാസ്ത്രനൈപുണികളും സുദുർല്ലഭമായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ കൊല്ലവർഷം അറുന്നൂറിനുമേൽ നാടുവാണിരുന്ന മാനവിക്രമനെന്ന അഭിധയാൽ എങ്ങും അറിയപ്പെട്ടുന്ന സാമൂതിരിപ്പാടാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികജീവിതദശയിൽ ഗൈർവ്വാണിയുടെ മാഹാത്മ്യദശയെപ്പറ്റി അറിയുന്നതിനു വായനക്കാർക്കു് പ്രത്യേകമായ പ്രതിപത്തിതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

വിദ്യാദേവതയുടെ സപ്തസ്വരവിഹാരത്തിനു കളമൊരുക്കിക്കൊടുക്കുന്ന പാരമ്പര്യം രാജവംശത്തിനു വിശിഷ്യസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ തിരുവിക്രമരാജാവിന്റെ കാലത്തു് സംസ്കൃതസാഹിത്യദേവി അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള സൌഭാഗ്യസമൃദ്ധി ഇതരത്തു അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാ എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. പൊന്നും സിംഹാസനത്തിലിലേകാകിയായിരുന്നു ഭരണചക്രം തിരിക്കുകയല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നതു്.

പലായധ്വം പലായധ്വം
രേ! രേ! ദുഷ്ടവികുഞ്ജരാ:!
വേദാന്തവന സഞ്ചാരി--
ഹ്യായാദുദ്ദണ്ഡകേസരി!!

എന്നു് അലറി ചീറിക്കൊണ്ടു കിഴക്കേ കാഞ്ചീപുരത്തുനിന്നും വന്ന ഉദ്ദണ്ഡകേസരിയെ തലകുനിപ്പിച്ച കാക്കശ്ശേരിയും, പയ്യൂർപട്ടേരിമാരൊൻപതുപേരും തിരുവേഗപ്പുഴക്കാരായ അഞ്ചു നമ്പൂരിമാരും, മല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിയും, ചേന്നാസ് നാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാടും-'ഉദ്ദണ്ഡപരദണ്ഡദൈവ .....ശ്ലോകത്താൽ ഉദ്ദണ്ഡഖിരുദം നേടിയ അ' ഉദ്ദണ്ഡനും അരക്കവിപദം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന പുനവും—ഇങ്ങനെ പതിനെട്ടരകവി സിംഹങ്ങളാണു് തിരുവിക്രമരാജാവിന്റെ സിംഹാസനത്തിനുചുറും അണയാട്ടീപങ്ങളായി അമർന്നിരുന്നതു്. ഇവരിൽനിന്നു കേരളത്തിനു ലഭിച്ച സംഭാവനകളും എണ്ണത്തിൽകുറഞ്ഞതെങ്കിലും കായ്ത്തിൽ ഘനപ്പെട്ടതത്രേ.

ചേന്നാസ് നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ തന്ത്രസമുച്ചയവും, കാക്കശ്ശേരിയുടെ വസുമതീമാനവിക്രമമെന്ന നാടകവും തിരുവേഗപ്പുഴക്കാരായ അഞ്ചുപേരിൽ ഒരാളുടേതായ ലക്ഷ്മീമാനവേദമെന്ന നാടകവും, ബ്രഹ്മദത്തപുത്രനായ നാരായണനെന്ന ആളിന്റെ സുഭദ്രാഹരണം കാവ്യവും, പയ്യൂർപട്ടേരിമാരുടെ ചില മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ കോകിലസന്ദേശവും, മല്ലികാമാരുതമെന്ന പ്രക-

രണവും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യയോഗ്യമത്രേ. ഇങ്ങനെ സർവ്വാധമായ സൌഭാഗ്യത്തിനുവോട്ടുക്കുടി കേരളക്കരയ്ക്കു വിശേഷിച്ചും പരമാത്മതത്വത്തിന്റെ പാലൊളിപരത്തിയ ശൈവാണിതന്റെ ആരാധകരായ കേരളീയരിൽനിന്നും ഇപ്പോഴനുഭവിക്കുന്ന ചില്ലറ അമ്പിനയമനോഭാവവും പരാങ്മുഖസ്മായ സേവനനിർഘൃണതയും ഭാരതഭാരതിയെ സുതരാം പരിതപിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവ്വാഹം ഇല്ല.

ഭാരതമെങ്ങും എന്നല്ല, വിശ്വമെങ്ങും വിജയക്കൊടി നാട്ടിയ ഭാരതഭാരതിയെ സമാരാധനചെയ്യുന്നതിനു അനന്യലഭ്യമായ പ്രാവീണ്യം സമാർജ്ജിച്ച കേരളീയരെ! മഹാരഹസ്യങ്ങളുടെ അന്വേഷണചതുരതകൊണ്ടും കൂയുക്തിവാദികളായ വെള്ളവഗ്ഗത്തെപ്പോലും അടിമപ്പണിചെയ്യിച്ചു് ആരാധിപ്പിച്ച മാഹാത്മ്യാതിരേകംകൊണ്ടും, വിശ്വത്തിന്റെ വിജയവൈജയന്തിയായി വിരാജിക്കുന്ന സനാതനഭാരതിയെ, അതേ! ഭാരതഭാരതിയെ, വീണ്ടും വീണ്ടും പൂർവ്വാധികചതുരതയോടെ ആരാധിച്ചു് ആത്മസാത്കൃതി കൈവരിക്കുക. മാധുര്യമൂറുന്ന മലയാളക്കരയെ ആളുന്ന വിദഗ്ദ്ധാഹ്വാനങ്ങളും വിശിഷ്യ ഇത്തരുണത്തിൽ ഇവളുടെ താലോലിപ്പിൽ ചലിക്കുമെന്നു നമുക്കു പ്രത്യാശിയ്ക്കുക.

താലോലിപ്പിൽ കൃതാർത്ഥത ആളുന്ന ഭാരതീദേവി ലോകമെങ്ങും സംതൃപ്തിയുടേയും സാഹോദര്യത്തിന്റേയും സർവ്വോപരി ശാന്തിയുടേയും അമൃതശീകരങ്ങളെ വർഷിച്ചു്, നിതാന്തസുന്ദരമായിരുന്ന— പാലും തേനും ഒഴുകിയിരുന്ന ആ പ്രാചീനഭാരതത്തെ ഉണർത്തി ഉയർത്തട്ടെ!!

ഓം ശാന്തി: ശാന്തി: ശാന്തി

നിമിഷം.

ഏവൂർ, പരമേശ്വരൻ.

നിമിഷം—കാലത്തിന്റെ
കടലിൽ പതിക്കുന്ന
നിമിഷം—വെറുമൊരു
കൊച്ചു നീർക്കണം മാത്രം!...
നിധിയാണെന്നാലും നീ,
ജീവിതം നിന്നെപ്പോലെ
നിമിഷക്കരുന്നേറെ-
ച്ചേർന്നിണങ്ങിയതല്ലേ?...
അകലെ ദ്യുവുകളെ-
ബ്ബന്ധിച്ചു, ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ
വലയം ചെയ്യും നേത്ര
നിമിഷപ്പൂക്കണ്ണികം,
ഗണിതജ്ഞന്മാരാലു-
മെണ്ണുവാൻ കഴിയാത്തോ-
രെട്ടുപത്തെണ്ണായിര-
ത്തെണ്ണൂറ്റി മുക്കോടികം!...
നിമിഷം, കയ്യുംകോർത്തു
'ഭൂത' 'ഭാവി'കളൊത്തു
മരുവുന്നിടയ്ക്കുള്ള
'വർത്തമാന'വുമായി
ഇളകില്ലതിൻകെട്ടു,
പൊട്ടിയാലെല്ലാം തീർന്നു
ഉലകാം മണൽപ്പൊ-
രായിരം നുറുങ്ങാവും.
ഉലയാതിച്ചങ്ങല
വലിക്കും കൈകൾക്കുള്ള
മഹിമാവോർത്തുറ്റു
നീയത്ഭുതപ്പെട്ടുന്നില്ലേ?

നാറുന്ന ചോര.

ആനപ്പുഴയ്ക്കൽ രാഘവൻ

ഞാനും രാജനും ഹൈസ്കൂളിലെ സഹപാഠികളായിരുന്ന അത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ സ്നേഹത്തിന്റെ തുവെള്ളി വെളിച്ചത്തിലൂടെ ഞങ്ങളുടെ വിദ്യാലയ ജീവിതം ആനന്ദത്തിന്റെ ഒരു കൊച്ചരുവി പോലെ തുള്ളിക്കളിച്ചു പോയിരുന്നു. മധുരിമ കോരി നിറച്ച കളകളസ്വനങ്ങളായിരുന്ന അന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളും മുഴുവനും. കൊച്ചു കുട്ടികളുടെ കായ്യ ഗൗരവവും മനപ്പാകതയുമേ അന്ന ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വെയിലും തണുപ്പും നിറഞ്ഞ വെളിയിലത്തെ ലോകത്തെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ തികച്ചും അജ്ഞരായിരുന്നു.

അക്കാലങ്ങളിൽ ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ടു കൊണ്ടിരിക്കയാണു രാജന്റെ പതിവു്. ഒന്നും രാജനു പറയാനുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എങ്കിലും രാജന്റെ പെരുമാറ്റങ്ങൾക്കു്, സ്വഭാവത്തിനു് ഒരു പുതുമ കാണാമായിരുന്നു. ലോകം അനുകരണത്തിന്റെ പിന്നാലെഅന്ധമായി ഇഴഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രാജന്റെ പോക്കു് വിഭിന്നമായ ഒരു മാർഗ്ഗത്തിലൂടായിരിക്കും. അവന്റെ ചെയ്തികൾക്കു എങ്ങുമില്ലാത്തൊരു പുതുമ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. അതിനു്, എന്തെങ്കിലുമൊരു പുതുനാശയം രാജനു പറയാനുമുണ്ടായിരിക്കും.

ഹൈസ്കൂളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം പിരിഞ്ഞു പോയ ഞങ്ങൾ ചില അപൂർവ്വാവസരങ്ങളിൽ മാത്രമേ സന്ധിച്ചിരുന്നുള്ളു. അധികമൊന്നും സംസാരിക്കുന്നതിനോ, ക്ഷീണിച്ചു തളർന്നു കിടക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദബന്ധത്തെ ഒന്നു ജീവനിലോടിപിടിപ്പിക്കുന്നതിനോ ആ അവസരങ്ങളൊന്നും വേണ്ടത്ര ഇട ഞങ്ങൾക്കു തന്നിരുന്നില്ല. കാണും,വിശേഷങ്ങൾ വല്ലതും പറയും. പിരിയും. അതേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു ഞങ്ങളുടെ സന്ദർശനങ്ങൾ. എങ്കിലും ആ ചുരുങ്ങിയ നിമിഷങ്ങളിലുള്ള പെരുമാറ്റങ്ങളിൽനിന്നു രാജനിൽ ഞാൻ ദർശിച്ചിരുന്ന അനന്യസാധാരണമായ ആ ചിന്താശക്തിയുടെ പ്രതിഫലനം എനിക്കു സ്പഷ്ടമായി കാണാമായിരുന്നു. അവന്റെ വാക്കുകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും കാണാമായിരുന്ന ആ സ്വഭാവവിശേഷത്തിന്റെ നേരേ ഞാൻ അധികനേരമിരുന്നു മിഴിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ഇതിടെ രാജനെയൊന്നു സന്ദർശിച്ചു. ഒരു ചെറിയ സംഭവമുണ്ടായി. അതാണിതൊക്കെ പറയാനും കാരണം.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കൂടി അവന്റെ മുറിയിലിരിക്കുമ്പോൾ അലമാര തുറന്നു് ഒരു കപ്പു അവന്റെ മുന്നിലേക്കെടുത്തു വച്ചു. അതു നിറയെ കറുത്തതെന്തോ കാണാമായിരുന്നു.

"ഇതെന്താണെന്നറിയാമോ?" അവൻ ചോദിച്ചു.

വേറൊരിക്കൽ ഞാനവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഇതു പോലെ ഒരു കപ്പു അവന്റെ മുന്നിലെടുത്തു വച്ചതിനെക്കുറിച്ചു് ഞാനോർത്തു. ഒരു വെളുത്ത കപ്പു. അതിനകത്തു് എരിഞ്ഞു ചാമ്പലായിത്തീർന്ന

ഒരഞ്ഞൂരുപ നോട്ടം. അപ്പോഴമവൻ ചോദിച്ച അതെന്താണെന്നറിയാമോ എന്ന്.

സഹോദരനിർവിശേഷമായ സ്നേഹത്തോടെ അവനെ താലോലിച്ച വളർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന പണമുള്ള തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ചിങ്ങമാസത്തിലെ ഉത്രാടത്തിനു സാധാരണ കൊടുക്കാറുണ്ടായിരുന്ന പതിനഞ്ഞൂരുപയ്ക്കുപകരം ആയിരുന്നു കൊടുത്ത അരഞ്ഞൂരുപ നോട്ടായിരുന്നു അത്. ആ ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു സ്ത്രീലംപടനായി മാറിപ്പോയി. കള്ളുകടിയിലും, കൊള്ളരുതായ്മകളിലും പെരുത്ത ആസക്തി തോന്നിപ്പോയ അയാൾക്കു തന്റെ ഇളയസഹോദരനു് ആത്തവണ തിരുവോണത്തിനു പതിനഞ്ഞൂരുപ കൊടുക്കാനില്ലാതെ വന്നു. പതിവു തെറ്റിക്കിട്ടിയ അഞ്ഞൂരുപ എന്തിനോടെക്കെയോ ഉള്ള പ്രതിഷേധം കാട്ടാനായി അവനങ്ങനെ ചുട്ടകരിച്ചു. അതായിരുന്നു ആ കരിഞ്ഞ നോട്ടിന്റെ ചരിത്രം.

ഇപ്പോഴമവൻ ഏതോ ഒരു കപ്പിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണു്.

ഞാനാക്കപ്പിയുടെ വായ് തുറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"തുറക്കരുതു്!" അവൻ താക്കീതുനൽകി.

"കരുത്തു നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലെ? അതു ഭയങ്കരവിഷബീജങ്ങളുടെ ഒരു കട്ടയാണു്. തുറന്നു പോയാൽ അതീ അന്തരീക്ഷമാകെവ്യാപിച്ചു കളയും. ഒരു മഹാരോഗിയായ തെണ്ടിയുടെ നാറുന്ന ചോരയാണു് അതിലൊഴിച്ചുടച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നതു്."

പറയാനൊക്കാത്ത ഭാവങ്ങളും, വികാരങ്ങളും സ്ഫുരിക്കുന്ന അവന്റെ മുഖത്തോട്ടു ഞാനൊന്നു നോക്കി.

"നാറുന്ന ചോര!" അവൻ ആവർത്തിച്ചു.

എന്റെ ദൃഷ്ടികളും ആ കപ്പിയിൽ ഒന്നുകൂടി പതിച്ചു. പുറമാകെ പുണ്ണരിച്ചു, ചലംവാർത്തൊലിക്കുന്ന വ്രണങ്ങളോടേ തൊത്തിത്തൊത്തി വടിയിടിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന ഒരു പിശാചിന്റെ ഭീകരരൂപം ഞാനവിടെ കണ്ടു.

ഒരു ഗാനത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദത കുറെ നിമിഷങ്ങളെ കടിച്ചു ചീന്തി ദൂരത്തെറിഞ്ഞു.

എരച്ചു കയറിയ വികാരങ്ങളൊക്കെ ഒട്ടാറിത്തണുത്തപ്പോൾ ഞാൻ രാജനെ ഒന്നുകൂടി നോക്കി.

"അതേ, ഇതു വല്ലാതെ നാറുന്ന ദുഷിച്ച കുറെ ചോരയാണു്." അവൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

"വേണമെങ്കിലൊന്നു വലിക്കണം." ഒരു സിഗറാറു് എടുത്തു കത്തിച്ചിട്ടു, വേറൊന്നും ഒരു തീപ്പെട്ടിയും കൂടി എനിക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ടു രാജൻ പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങൾ ഈ ലോകത്തുള്ളവരെയെങ്ങനെ തരം തിരിക്കും?" ഞാൻ സിഗറാറു കത്തിച്ചു തീർന്നപ്പോൾ അവൻ എന്നോടുചോദിച്ചു.

ആ ചോരയുടെ കഥ പറയാൻ തുടങ്ങുകയാണു രാജനെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അവന്റെ തുടക്കങ്ങളൊമട്ടാണു്.

"എങ്ങനെ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഈ ലോകത്തുള്ള ആളുകളെ നിങ്ങളെങ്ങനെ തരംതിരിക്കുമെന്നു്?"

"പണക്കാരെന്നും പട്ടിണിക്കാരെന്നും." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഛേയ്, അതെത്രനാളത്തേക്കാണു്. ആസന്നമായിരിക്കുന്ന, ഒരു മഹാവിപ്ലവത്തിൻശേഷം സമതാനിലയുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥിതി സംജാതമാകുമ്പോൾ ആ തരം തിരിപ്പു തരിപ്പണമാകുകില്ലെ?" ചൊടി

യും പ്രസന്നതയും തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന മുഖ ഭാവത്തോടെ രാജനെന്നെനോക്കി.

എന്താണു പറയേണ്ടതെന്നറിയാതെ ഞാനല്പം കുഴങ്ങി.

"പിന്നെ?"

"പറയണം"

"ബുദ്ധിയുള്ളവരെന്നും, ബുദ്ധിയില്ലാത്തവരെന്നും."

"കുഴമ്പില്ലാത്ത സമാധാനം." രാജനെന്നെ കളിയാക്കി.

"നാളത്തെ ലോകത്തിൽ പണിയെടുത്തു ജീവിക്കുന്ന ഒരു വർഗ്ഗത്തിനേ രക്ഷകിട്ടാൻ പോകുന്നുള്ളൂ വെന്ന പരമാർത്ഥം നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. അവിടെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ മദാലസരായി മാളികകളിൽ മദിരയും മദിരാക്ഷികളുമായി കഴിയുന്ന ഒരു ക്രൂട്ടം ആളുകളെ നമുക്കു കാണാൻ കിട്ടുകയില്ല. പണിയെടുക്കുന്നവന്റെതാണു അന്നത്തെ ലോകം....."

"ജോലിചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളവരും അല്ലാത്തവരും—അങ്ങനെയാണു രണ്ടുക്രൂട്ടം ആളുകളെ ഞാൻ കാണുന്നതു."

"ഒരു ജോലിയും ചെയ്യാത്തവരിൽ, തന്നെ," അയാൾ തുടർന്നു. "രണ്ടു ക്രൂട്ടരുണ്ടു്. അലസരായി കഴിയുന്നവരും, ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്തവരും. രണ്ടുക്രൂട്ടരും വേലയെടുക്കുന്നവന്റെ ക്രൂരി ചൂഷണം ചെയ്താണു ജീവിക്കുന്നതു. മടിയന്മാരായി, മറ്റുള്ളവരുടെ പങ്കിലൊരു ഭോഗവും തട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യക്കൊതുക്കുകളെ ഞാൻ ഏറ്റവും വെറുക്കുന്നു. അതേ സമയം, പ്രവൃത്തിയെടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ജീവിതമൊരു ഭാരമായി കഴിഞ്ഞുക്കൂട്ടുന്ന മറ്റേക്രൂട്ടർ അനുതാപം അർഹിക്കുന്നവരാണു. രണ്ടുക്രൂട്ടരും ഈ ലോകത്തിനാവശ്യമില്ലാത്തവരാണെന്നു പറയാൻ എനിക്കു മടിയില്ല. ആളുകളെ കൊല്ലുന്നതു് ഒരു കുറ്റമല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അത്തരക്കാരെയെല്ലാം നല്ലമൂർച്ചയുള്ള ഒരു കത്തികൊണ്ടു് അരിഞ്ഞരിഞ്ഞു കൊല്ലുന്നതു് ഏനിക്കു വളരെ രസമായിരുന്നേനേ."

അയാൾ ചോരയുടെ കഥയിലേയ്ക്കു വരാത്തതിൽ ഉൽക്കണ്ഠയുള്ളവനെപ്പോലെ പറയുന്നതെല്ലാം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"നിങ്ങളീച്ചില തെരുവുകളുടെ പാർശ്വങ്ങളിൽ ഭിക്ഷയാചിക്കാൻ കിടക്കുന്ന വികൃതസത്വങ്ങളെ കണ്ടിട്ടില്ലെ? അവരോടു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതെന്തൊരു ഭാവമാണു്?"

ഞാനൊന്നും പറയാൻ പോയില്ല.

"ഞാനീച്ചോരയുടെ കഥ പറയാനാണിതെല്ലാം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വരുന്നതു്. അന്യരുടെ കരുണയ്ക്കുവേണ്ടി കൈക്കുമ്പിളും നീട്ടിക്കൊണ്ടു കിടന്നു ദീനരോദനം മുഴക്കുന്ന ആ വർഗ്ഗക്കാർ ലോകത്തിനു വേണ്ടാത്തവരാണു. അവർ മറ്റുള്ളവരുടെ മധുരമായ ജീവിതത്തിൽ അപശബ്ദമുണ്ടാക്കുകയാണു് പരമാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്. ആളുകൾക്കു് വഴിയേ നടക്കേണ്ടതു വല്ലതും തരണേയെന്നു ദീനതനിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ കിടന്നു നീട്ടി വിളിച്ചു കൊള്ളും. ആ കിടത്തയും ആ വിളിയും കേട്ടാൽ അവരെക്കൂടെ ജീവിക്കാൻ വല്ലതും കൊടുത്തു പോറ്റിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതു് ബാക്കിയുള്ളവരുടെ ഏതോ ഒഴിച്ചു കൂടാൻ വയ്യാത്ത കടമയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. സമുദായത്തിലെ പുഴുക്കുത്തുകൾ!

രണ്ടു മാസത്തിനുമുമ്പു — ഞാൻ ചോരയുടെ കഥപറയുകയാണു്-ഇവിടെ റോഡരുകിൽ കിടന്ന ഒരു മഹാരോഗിയെ ഞാൻ കുത്തിക്കൊന്നു. മേലാകെ വ്രണങ്ങളുമായി വലിഞ്ഞിഴഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുകൂടിയഅവന്റെ

ശരീരത്തും രക്തമുണ്ടായിരുന്നു ഞാനതു പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല. അവന്റെ മുറിവിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കു ചാടിയ രക്തത്തിൽ കുറെയാണിതു്.

പുഴത്തൊലിക്കുന്ന വ്രണങ്ങളും പുറത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടു റോഡരുകിൽ കിടന്നു് ഒരു നേരത്തെ വിശപ്പടക്കാൻ വല്ലതും കിട്ടുന്നതിനു വേണ്ടി നീട്ടി നിലവിളിക്കുന്ന ചില അസ്ഥിപഞ്ജരങ്ങളെക്കാണുമ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ടു് ഒറ്റൊറക്കത്തിനു് അവറ്റയുടെ നിലവിളി നിറുത്താൻ. മനുഷ്യൻ ആ വിധമുള്ള പെരുത്ത ദൈന്യതയിലൂടെ ജീവിക്കേണ്ടവനല്ല. എനിക്കു ബോധ്യമുണ്ടു് തീച്ചയായും അങ്ങനെ ഞാൻ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതൊരു പുണ്യമായിരിക്കുമെന്നു്. അതുകൊണ്ടാണു് അവസരം കിട്ടിയപ്പോൾ ഞാനൊരുത്തനെ കൊന്നതു്.

ഒരന്തിയിൽ, ഞാനിനി സംഭവങ്ങളിലേയ്ക്കു കടക്കുകയാണു്, ഞാൻ റോഡിലേയ്ക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു കടത്തിണ്ണയിൽ നിന്നും ദീനത നിറഞ്ഞ ചില ഞരക്കങ്ങളും മൂളലുകളും കേട്ടു. ഞാനങ്ങോട്ടു ചെന്നു. അവിടെ ഒരനങ്ങുന്ന സത്വം എന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമായി.

"ആരാ അതു്?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഒരു തെണ്ടിയാണേ!" ആത്മാഭിമാനം എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അവൻ പറഞ്ഞു.

"നിനക്കെഴുനേല്ക്കാമോ?"

അവനൊരു ഞൊണ്ടിയായിരുന്നു. കക്ഷത്തിലുറപ്പിച്ചു കൊണ്ടു തറയിലൂന്നി നടക്കുന്ന രണ്ടുന്നു പടികളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അവനെഴുനേറ്റു. അതുകൊണ്ടുകൂടി അവനിൽനിന്നും അസഹനീയമായ ഒരു ഒറ്റ്ന്ധം നാലുപാടും പരക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കനമുള്ള ഒരുദ്ദേശം അവനെ കണ്ട നിമിഷം മുതൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു കളഞ്ഞതു കൊണ്ടു വേറൊന്നും ഞാനോത്തില്ല. ഞാനവനെ വീട്ടിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു.

ശരീരത്തൊക്കെ വ്രണങ്ങളും ചൊറിയുമുണ്ടായിരുന്ന അവനു വേലക്കാരിയെക്കൊണ്ടു് ഒരു കുട്ടകം വെള്ളം അനത്തിച്ചു കുളിക്കാൻ കൊടുപ്പിച്ചു. ചൂടുള്ള വെള്ളത്തിൽ നല്ലതുപോലൊന്നു കുളിച്ചിട്ടു് അവൻ വന്നപ്പോൾ ഒരലക്കിയ മുണ്ടും ഒരു തോർത്തും ഞാനവനു കൊടുത്തു. വിശപ്പിനു നിറച്ചു ചോറുംകൂടി കൊടുത്തപ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ കൃതജ്ഞതയുടെ കിരണങ്ങൾ നിഴലിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.

അൻകമ്പയുടെ പ്രേരണയാലല്ല ഞാനിതൊന്നും ചെയ്തതു്.

വീട്ടിലെ ഒഴിഞ്ഞ ഒരു മുറിയിലാണു് അന്നു രാത്രി കിടന്നുറങ്ങാനും ഞാൻ സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ജീവിതത്തിൽ അന്നവൻ സുഖമായി ഒന്നുറങ്ങിക്കാണും. അതെനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടു്.

രാവിലെ അവനെന്നെ കാത്തു നില്ക്കുന്നതു മുറ്റത്തിലാണു് ഉണർന്നുചെന്ന ഞാൻ അവനെ കണ്ടതു്. ഹൃദയം നിറഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടെ എനിക്കു നന്ദി പറഞ്ഞിട്ടു പോകാനവൻ ഒരുങ്ങി നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

"എങ്ങും പോകേണ്ട; അവിടിരുന്നോളൂ; ഇയാൾക്കിവിടെ ആഹാരം തരും." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവനൊന്നു വല്ലാതെ പല്ലിളിച്ചിട്ടു് അവിടിരുന്നു. ഞാനാശരീരത്തുള്ള വ്രണങ്ങളിലൊക്കെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അതുകൊണ്ടു പുഴുക്കുത്തു വീണുപോയ ഒരിലയാണതു്. നന്നാക്കിയെടുക്കാനുള്ള യാതൊരു

സാധ്യതകളും ഞാനവിടെ കണ്ടില്ല. ആ പുറത്തൊക്കെ പുരട്ടാൻ കുറെ മരുന്നിനു് ഒരു പയ്യന്റെ കയ്യിൽ ഒരു തുണ്ടും കുറിച്ചു കൊടുത്തു് ആശുപത്രിയിലേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ചിട്ടു ഞാനെന്റെ മുറിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു പോന്നു.

വന്നിരുന്ന ഞാൻ വളരെയേറെ ചിന്തിച്ചു. ഒക്കെയും അവനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. ആ ജീവിതത്തിന്റെ നിലനില്പിനെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിച്ചിട്ടു് എനിക്കൊരെത്തും പിടിയും കിട്ടിയില്ല.

ഒരു ജോലിയും ചെയ്യാതെ—ചെയ്യാനവനു കഴിവില്ല—മറ്റുള്ളവരുടെ കൺമുമ്പിൽ ദയനീയതയുടെ ഒരു ചിത്രമായി അവൻ നിലകൊള്ളുകയാണു്. പണിയെടുക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത അവനു് ഈ ലോകത്തു ജീവിതം എപ്പോഴുമൊരു ഭാരമാണു്. അവനോ? ലോകത്തിനൊരു ഭാരവും. അവന്റെ ഓരോ നിമിഷങ്ങളും വേദനകളുടെ വീപ്പുമുട്ടലുകളാണു്. മനുഷ്യജീവിതം എന്താണെന്നവൻ അറിഞ്ഞു കാണുകയില്ല. അതിനി അവനെക്കൊണ്ടു സാധ്യവുമല്ല. ആ നിലയ്ക്കു്...എത്ര ചിന്തിച്ചിട്ടും എന്റെ ഉദ്ദേശം ബലപ്പെട്ടുകയേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. ഞരങ്ങി നീങ്ങുന്ന ഈ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും അവനെ വിമുക്തനാക്കണം. ഞാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി.

പയ്യൻ മരുന്നു കൊണ്ടു വന്നു. ഞാനതു വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. അതാ പുണ്ണുകളിൽ പുരട്ടിയപ്പോഴും അവനുണ്ടായ മുഖഭാവം വ്യക്തമാക്കി കുറെ വേദന അവനു കുറഞ്ഞെന്നു്.

ഒരേഴു ദിവസം ഞാനവനു ജീവിക്കാനായി വിട്ടു കൊടുത്തു.

ആ വ്രണങ്ങളൊക്കെ ഒന്നു വാടി. അതു നിശ്ശേഷം കരിയുകയില്ല. അവകളെ കരിക്കാൻ മരുന്നിനു സഹായകമായി നില്ക്കുണ്ട ശരീരത്തിന്റെ കഴിവു് അവനില്ലായിരുന്നു. അവൻ ഒരു നിത്യരോഗിയായി കഴിയാനെ ഒക്കൂ.

ആരോഗ്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കാലുമാത്രമില്ലാത്ത അവനു് എന്തെങ്കിലും ജോലിചെയ്തു ജീവിക്കാമായിരുന്നു. ആ കാലുതന്നെ നഷ്ടമായതു പഴുപ്പുകയറി ഒടുവിൽ വെട്ടിക്കളഞ്ഞതാണു്—അതു പറയാൻ, ആരോഗ്യമുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ എത്രയെണ്ണം ഇന്നു തൊഴിലില്ലാതലയുന്നു. ആ നിലപാടു തീച്ചയായും മാറണം. പണിയെടുക്കാവുന്നവർക്കു തൊഴിലുണ്ടാകണം. അങ്ങനെയൊരു ചുറുചുറുപ്പുണ്ടായേ മതിയാവൂ—അവന്റെ ഭാവശൂന്യതയിലേക്കു നീങ്ങുന്നതായേ ഞാൻ കണ്ടുള്ളൂ.

"നിനക്കീജീവിതം എങ്ങനെ തോന്നുന്നു?" ഒരു ദിവസം അവന്റെ ഹൃദയഗതിയറിയാൻ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

"നിനക്കു വല്ലവരുമുണ്ടോ?"

"ഇല്ല."

"നിനക്കിങ്ങനെ തെരുവിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു ജീവിക്കണമെന്നുണ്ടോ?"

"ചാവുന്നില്ല, പിന്നെന്തോ ചെയ്യും ജീവിക്കാതെ!"

"ആരെങ്കിലുമങ്ങുകൊന്നാലോ?"

"കൊല്ലട്ടെ. വല്യൊരുപകാരം".

ഞാനധികമൊന്നും പിന്നെ അവനോടു സംസാരിച്ചില്ല. അന്നു രാത്രിയിൽ ഞാനവനെ യാതൊരു വികാരവേശവും കൂടാതെ, ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോഴും ഒരു നല്ല പേനാക്കത്തികൊണ്ടു കുത്തിക്കൊന്നു. ആ രാത്രിയിൽത്തന്നെ പറമ്പിലൊരിടത്തു് വീട്ടിലുള്ളവരുപോലും അറിയാതെ ഞാനവനെ കുഴിച്ചു മൂടുകയും ചെയ്തു.

രാവിലെ വീട്ടിലാരോ എന്നോട് ചോദിച്ചു അവനെവിടെന്ന്. പ്രത്യേകിച്ചു യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ എന്നോട് യാത്ര പറഞ്ഞു പോയെന്ന്.

ഞാനൊരു കൊലപ്പുള്ളിയാണ്. പക്ഷേ, ലോകത്തിന് അതു തെളിച്ചു് എന്റെ പേരിൽ കേസ്സെടുക്കാൻ ഒരു തിടുക്കവുമില്ലായിരുന്നു. ആരോരുമില്ലാത്ത ഒരു തന്തയുടെ കൊണ്ട് അവനെപ്പറ്റി ആരും ആരാഞ്ഞില്ല. അതാണ്, ലോകത്തിവൻ വേണ്ടത്തവനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു വലിയ ഒരു തെളിവും. അവന്റെ നഷ്ടം ആരിലും ഒരു ചലനവും സൃഷ്ടിച്ചില്ല.

അങ്ങനെ ഒരു തെണ്ടിയെ ഞാൻ ഈ ലോകത്തു നിന്നും പറയച്ചു. അതായതു് വേലയെടുത്തു ജീവിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയുടെ തെറ്റായ ജീവിതത്തിന് ഞാൻ വിരാമമിട്ടു.

പിന്നെ അവന്റെ ചോര. അതു വിഷബീജം നിറഞ്ഞതാണ്. അതെനിക്കു വേണം.

ആരാണീതെണ്ടികളെ സൃഷ്ടിച്ചതു്?: ഏതുചുറുപാടാണ് ഒരു വഴ്ത്തമാളകളെ ഇങ്ങനെ പെരുത്ത പട്ടിണിയിലേയും, പിന്നെ മഹാരോഗങ്ങളുടെ നടുവിലേയ്ക്കും പിടിച്ചു തള്ളിയതു്? ആ ചുറു പാടിന്റെ ജനയിതാക്കളുണ്ട്. സുഖത്തിന്റെ നന്ദനാരാമത്തിൽ ജീവിതനന്ദത്തിന്റെ മന്ദിരിച്ചാറും കുടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന രസിക്കുന്നവർ. അവരേയുമെനിക്കു കൊല്ലണം. അതിനാണീച്ചോര.

അവരിന്നു ലോകത്തിൽ പ്രതാപമുള്ളവരാണ്. അവസരം കിട്ടുന്നിടത്തുവച്ചു് അവരിലൊന്നിന്റെ കഥ ഞാനവസാനിപ്പിച്ചാൽ അവക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകം എന്നെ വെറുതെ വിടുകയില്ല. അതപ്പോഴൊരു പരാജയമാണ്. ഒരു തെണ്ടിയെ കൊന്നാൽ ആ വസ്തുത ലോകത്തിന്റെ കണ്ണിൽ പെടുന്നു വരികയില്ല. ഭയങ്കരരോഗത്തിന്റെ അണുക്കൾ നിറഞ്ഞ രക്തം കുറെ എനിക്കു കിട്ടും. ഇന്നത്തെ തെരുവുതെണ്ടികളെല്ലാം മഹാരോഗങ്ങളുടെ ക്രുത്തരങ്ങുകളാണല്ലൊ. ആ രക്തം ഞാൻ കുപ്പികളിലടച്ചു് ഈ മടിയന്മാരായ മനുഷ്യമൃഗങ്ങളുടെ ഉറക്കറകളിലേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു കൊടുക്കും. പിറേറന്നു അവനൊക്കെ മഹാരോഗികളായിട്ടായിരിക്കണം ഉണരുന്നേഴുനേല്ക്കുന്നതു്. മരിക്കട്ടെ നാശങ്ങളെ. അതിനാണീ നാടുന്ന ചോര."

വളരെയേറെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ അടുത്തിരുന്ന സംസാരിക്കുന്നതു രാജനാണെന്നു തന്നെ മറന്നു, ഞാനതു ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. പറയാനുള്ളതൊക്കെ പറഞ്ഞു തീർന്നപ്പോഴാണു ഞാൻ രാജനെ കണ്ടതു്.

"അപ്പോൾ...?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അപ്പോഴെന്താണ്? അറുരോഗങ്ങളും പിടിച്ചു് അലഞ്ഞു തിരിയുന്ന പണിയെടുക്കാൻ വയ്യാത്ത തെണ്ടികളെ കൊല്ലുന്നതു പുണ്യമാണ്. അവരുടെ ശരീരത്തുനിന്നും കിട്ടുന്ന വിഷരക്തം ആ വഴ്ത്തെ സൃഷ്ടിച്ച സ്വാർത്ഥതയുടെ പെരിച്ചാഴികളുണ്ടല്ലൊ, അവരുടെ വായിലൊഴിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാം. അത്രതന്നെ."

ഗ്രാമീണകുസുമം

ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി

നാലാംഭാഗം

I

[പൂർവ്വസ്മരണകളാൽ അസ്വസ്ഥമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടി കുസുമ ഒരു ഗ്രാമീണ യുവതിയോട് രഘുനാഥന്റെ വാർത്ത അന്വേഷിക്കുന്നു.]

'രഘുനാഥനെന്നാണ പേരെനിക്കു ഗ്രാമീണ-
മമ്മയടിവാരത്തിൽ ധന്യൻ.
അവനെയോർക്കുന്ന ഞാനിപ്പൊഴും സാധുവാ-
ണവശനാണയ്യോ ദരിദ്രൻ!
അറിയുമെന്നാകിൽ പറക നീ യാശ്രിത-
നവനു ഞാൻ വല്ലതുമേകുവാൻ.
കരുതുകം വഹിക്കുന്ന പാവങ്ങൾ നമ്മൾ തൻ
കരുണയർഹിയ്ക്കുവോരല്ലേ?
മറുപടിയിങ്ങനെ ചൊല്ലി,യ ഗ്രാമീണ-
വനിത ചിന്താധീനയായി:—
"പരിപൂർണ്ണപരിതാപഭരിതമാം ജീവിതം
പരമവനഭജിയ്ക്കുന്നു.
പഴിയുമുറക്കെക്കരയുമസ്സാധുവിൻ
പരിതാപജീവിതമോർത്താൽ.
പ്രണയാധിനാഥയെന്നണയേണ്ടിരുന്ന ഹാ
ഗുണവതി ശോകമേറ്റു.
അവളിന്നു ദൂരെയാ—ണനേകനായ് താപത്തി-
ലവനങ്ങു കാലം നയിപ്പൂ.
വിജനതയിങ്കലൊതുങ്ങി വിഷാദമാം
വിപുലഹൃദയത്തിങ്കൽ മുങ്ങി,
ഹൃദയം തുടിയ്ക്കുന്നൊരായിരം തീവ്രമാം
കദനം തെരിയ്ക്കയാൽ തേങ്ങി,
മരുവുകയാണവനിന്നൊരു മാമല
ച്ചെരുവിലെപ്പഴ്ക്കുടിലൊന്നിൽ.
അതിതുഢമേതോ വികാരപ്പരപ്പവ-
ന്നടിയിൽക്കിടന്നു തിളപ്പൂ.
പൂട്ടകണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചും പ്രേമശായകൻ
മതിവിഭ്രമത്താൽ മരിപ്പൂ.
ഇതിലുമധികമറിവില്ല; വാസ്തവ-
മതിതോരുണം തച്ചരിതം.

II

[ഭൗതികപ്രഭാവത്തിന് സാത്വികചിന്തയുടെ നേരേ അവജ്ഞ മാത്രമേ ഉദിയ്ക്കുക പതിവുള്ളൂ.]

"ഇവളെ സ്മരിച്ചുതാൻ ശോകാർത്തനായവ-
നവശത പൂകിയിരിയ്ക്കും
ഇവളുടെ ചെയ്തുള്ള വാഗ്മാനമൊക്കെയ-
ത്തരുണനോർമ്മിച്ചു മിരിയ്ക്കും,
തിരുകായ്മോക്കിൽ ഞാനിച്ചെയ്തതെല്ലാമൊ-
രപരാധമെന്നായ് വചിയ്ക്കും
വെറുതെ ഞാനെന്തിനു വന്നതു വാഗ്മാന-
മരുളി?—ഞാൻ മോഹിച്ചിരിയ്ക്കും!
കളിയായ് ചൊരിഞ്ഞതിലോതിയ വാക്യങ്ങൾ
വിലയുള്ളതെന്നവൻ നണ്ണി;
കളഹംസതാരുണ്യലബ്ധിയിൽ കരുതും
കൊതിപൂണ്ട കൃഷ്ണമേ തേങ്ങി!
സകലലോകൈകപ്രശസ്തയായീടുന്ന
സുതനുവാം നത്തകിയെങ്ങോ?
പരിഭ്രഷ്ടജീവിതപ്പാഴ്ച്ചെളിയ്ക്കുള്ളിലെ
പങ്കജനാം ജീവിയെങ്ങെങ്ങോ?
സുഖസമൃദ്ധിയ്ക്കുള്ളിലൈശ്വര്യദേവിതൻ
സുലഭോപഗൂഹനം പൂകി,
വിപുലപ്രഭാവവിലോലമുഖങ്ങളിൽ
വികസിത പുംബന മേകി,

യിലസും കുമ്പേരനും മൽപാദസേവനം
കലിതാദരം തേടി വാഴ്ത്തി.
സുരുചിരസംസ്കാരസമ്പന്ന ഞാൻ മൂഢ—
നൊരുവനെ പ്രാപിയ്ക്കുമെയന്നോ?
അവനാലുമജ്ഞാനപങ്കത്തിലീ ചാന്ദ്ര-
നവലേഖ മുങ്ങുകയെന്നോ?
അതുസാധ്യമല്ല:—ഞാനെങ്കിലുമെയവ-
ന്നരികിലെത്താതെപോയാലോ?"

III

[നിരാശയാൽ ഉണങ്ങിക്കരിഞ്ഞ ആ പ്രേമഗൗതമനെ —രഘുനാഥനെ-കുസുമ ഒട്ടുവിൽ കണ്ടെത്തുന്നു.]

സായന്തനാർക്കപടലരശ്മിയാൽ
കാനനപ്രാന്തം ചുവന്നു.
സന്ധ്യാംബരോല്ലസൽകാന്തി പ്രയാഹൈക-
സിന്ധുവിൻ വീചി പരന്നു.
ഉൽക്കണ്ഠമൊട്ടിട്ട വീർപ്പിട്ടിടിന്നതാ-
മുൽക്കുളത്തോടവൾപോയി
അക്കാട്ടിലക്കൊച്ചു ശോഭം മിഴികളാൽ
സൽക്കരിച്ചീടുവാനായി.
കാനനസാനുവിൽ പാഴ്ക്കടിലൊന്നവൾ
കാണ്കയായ്—എന്തൊരുത്സാഹം!
കാന്തിയില്ലാകുമീവഴിയ്ക്കെന്തൊരു
ശാന്തി—ഹാ മൂകസഞ്ചാരം!
മൂത്തനൈരാശ്യം കണക്കൊരാളായതിൽ
പാത്തിരിപ്പൂ—രഘുനാഥൻ.
നേരിയദീനവിലാപമക്കൺകളി-
ലൂറുന്ന ഹാഹന്ത പാവം!
രാഗോജ്ജ്വലമായ് തെളിഞ്ഞുകണ്ടിട്ടുള്ള
മുഖമൊന്നവളോർത്തു.
ആയതിൽ മുറ്റിത്തഴച്ചൊരച്ചൈതന്യ-
ഭാവവുമായവളോർത്തു.
ശോകക്കടം കനലപ്രഭാകന്ദള-
മാകെക്കരിച്ചു കളഞ്ഞു.
നവ്യമചൈതന്യം തളിർത്തു പൂത്തുള്ളൊരു-
ത്തേന്മാവുണങ്ങിക്കരിഞ്ഞു.
വരിവരണ്ടൊരച്ചുണ്ടിനാൽ സ്വാഗത-
മൊരുവാക്കാലവനോതി
മുറത്തുനിന്നുമസൂയ്യാണിയി-
ലുൽക്കടോൽക്കണ്ഠ പെരുകി.
എങ്കിലുമൊന്നും വചിയ്പ്പാനാകാതെ
പെൺകൊടി മുറത്തുനിന്നു.

IV

[കുസുമയും രഘുനാഥനും സംഭാഷണത്തിനൊരുങ്ങി. നിർദ്ദയത്വത്തിന്റെ ഒരു സൂചി അവൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കുത്തിത്തറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.]

അന്ധകാരത്തിൻ തരംഗങ്ങളിൽ പിട-
ഞ്ഞന്തിതൻ വഞ്ചി മറിഞ്ഞു.
ആയതിലുംകൊണ്ട രൂപാൻനാണ്യമൊക്കെയ-
ക്കായലിൽ പെട്ട തുലഞ്ഞു.
ആഗതയാമവൾക്കാഭ്യം കൊടുത്തവ-
നാദരാലേവം തുടർന്നു:—
'ആരുനീ? ഏകയായീവനഭൂമിയി-
ലാഗതയായതെന്തിന്നാം?'
പെട്ടെന്നുചൊല്ലിനാളുത്തരം:—"കാരണം
മറ്റാരുമല്ലാ വിശേഷാൽ.
ഇല്ലിക്കിലോലും പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങ-
ളൊക്കെയും പാർക്കുവാൻ തോഷാൽ.
വിശ്രുതമായുള്ള ബോംബേനഗരത്തി-
ലിജ്ജനം താമസിയ്പ്പൂന്നു.
വിശ്വവിലോകനകൗതുകം ഹേതുവാ-
ലിട്ടിശി സഞ്ചരിയ്പ്പൂന്നു."
ഉൽക്കണ്ഠമൂലം വികസിതനേത്രനാ-
യിപ്രകാരം രഘു ചൊല്ലി:—
"ബോംബയേ? മൽപ്രാണനാഥയും വാഴ്വത-
ബ്ബോംബയിലെന്നു കേൾക്കുന്നു'
താവകപ്രാണാധിനാഥയോ?' കൗതുകം
താവിയവളുരച്ചു
'ബോംബയിൽമാമക പ്രാണാധിനായിക-
സാമ്പ്രതം താമസിക്കുന്നു."
'എന്തുചെയ്തീടുന്നു താവകരാമിനി-
യെന്നതും ചോദിച്ചിടട്ടേ?'
'നർത്തകിയാണു ചലച്ചിത്രവേദിയി-
ലുജ്ജ്വലിച്ചീടുമത്തനാടി.'

"ഞാനും ചലച്ചിത്രവല്ലിയിലുള്ളൊരു
സൂനമാണെന്നതും പൊല്ലാം
നാമധേയം ചൊല്ലുമെങ്കിൽ ഞാനോമ്മിച്ച
സാവധാനത്തിലുരയ്ക്കുവാം"
'ചൊല്ലാം—കുസുമയെന്നാണു വിളിപ്പതപ്പുല്ലുവർഷ്ണാധരിയാളെ!'
"നന്തകിയാമക്കുസുമയോ?—കഷ്ടമേ
ചത്തുപോയ് നാമാദ്യമുമ്പേ"
നിഷ്ഫലതപത്തിന്റെ യായിലക്കാകേളെ-
മദ്ധ്യയേവം പകർന്നാൾ.

V

[ശോകാർത്തനായ രഘുനാഥൻ മറിഞ്ഞു വീഴുന്നു. മന്ത്രിസ്ത്രീയുടെ മടിയിൽ ഞെരങ്ങലിൽ അവളും.]

"അയ്യോ! മരിച്ചുവോ, ശേഷം കഥിക്കുവാൻ"?
വയ്യാതെയപ്പുമാൻ വീണു.
കണ്ടിൽക്കിടന്നൊരക്കൺകളുംതൻ ചൈതന്യ-
ബിന്ദുവും തീമര മറഞ്ഞു.
ഉന്തിയുയർന്നൊരുരസ്സിൽ നിശ്വാസങ്ങൾ
പൊന്തി ക്രമത്താൽ വലഞ്ഞു.
കർത്തവ്യമൂഢയായ് കാതരയായവ-
ളൊട്ടുനേരം നോക്കിനിന്നു!

വൈദൂര്യദീപം കൊളുത്തിഗ്ഗൃഹാന്തര-
മാദ്യമായന്നവൾ നോക്കി.
ജീർണ്ണിച്ചുപല്യങ്കശയ്യാതലങ്ങളും
നഗ്നദേഹിച്ച നിലവും
ഒക്കെയും പല്ലിളിക്കുന്നുവോ? ദുർഭഗ-
വൃത്തിയിൽ കോപമാർന്നോ?
മുന്തിരിക്കൊട്ടയും മസ്തകത്തിങ്കൽ വെ-
ച്ചന്തിയിൽ പോരുന്ന രംഗം
സംക്രുതാരണ്യ ലോലവിലോചന-
വാഹിനി ചേരും തരംഗം
ഒക്കെയും ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു പിന്നെയു-
മശ്രുക്കളാലെച്ചൊരിഞ്ഞാൾ.
അമിതാനന്ദരാഗം തുളുമ്പിട്ടമായവാ-
വയോട്ടരച്ചോരുവാക്കും,
പ്രണയാർത്ഥനോപഹാരം മുന്നിൽവെച്ചിട്ട്
കനിവോടു വിട്ടുള്ളനോക്കും,
അതിലൂറിനിന്നീടുമാത്മാർത്ഥതയ്ക്കുല്യ-
മവളാതരാവവും മറവും
മനസി ചിന്തിച്ചാൾ—തളർന്നാൾ ഭയങ്കര-
മസഹനീയം പൂർവരംഗം.
കണ്ണുനീർ വാർത്തു കരഞ്ഞാൾ—വചിയ്ക്കുവാ-
നൊന്നുമേ കാണാതലഞ്ഞാൾ

ആവശ്യമുണ്ട്.

സിനിമായിൽ ആക്ട് ചെയ്യുന്നതിനു് ആഗ്രഹമുള്ള യുവതീയുവാക്കന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ട്.

വിവരങ്ങൾക്കു് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതുക.

USHA T. Co.,
P. B. 62. A.
DELHI.

ഡാക്ടർ എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ

ആർ. ഗോവിന്ദൻനായർ, ബാലരാമപുരം.

സുപ്രസിദ്ധ തത്വശാസ്ത്രപടുവായ ഡാക്ടർ എസ്. രാധാകൃഷ്ണനെ, ഇൻഡ്യൻ സ്ഥാനാപതിയായി റഷ്യയിലേയ്ക്ക് നിയോഗിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഈ വൈജ്ഞാനികരാഷ്ട്രമീമാംസകന്റെ ഒരു ലഘുചരിത്രം ഈ പംക്തികളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മദ്രാസിൽനിന്നും നാല്പതുമൈൽ വടക്കു പടിഞ്ഞാറു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന "തിരുത്താനി" എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ 1888 സെപ്റ്റംബർ 5-ാം തീയതി രാധാകൃഷ്ണൻ ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് ശ്രീ. വീരസ്വാമിഅയ്യാ, ഒരു റവന്യൂഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്നു. മാതാവായ സീതമ്മ ഈശ്വരഭക്തയും, സൽഗുണസമ്പന്നയുമായിരുന്നു. ഈ ദമ്പതിമാക്കു് അഞ്ചു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയും ഉണ്ടു്. പുത്രന്മാരിൽ ദ്വിതീയനാണു്, നമ്മുടെ കഥാനായകൻ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം, സമ്പത്തിൽ ഉച്ചനിലയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല; എന്നാൽ, മാതാപിതാക്കന്മാർ, തീരെ ദരിദ്രരുമല്ലായിരുന്നു. മാതാവു്, വളരെ പ്രായംചെന്നതിനുശേഷം, ഈ അടുത്ത കാലത്താണു് ദിവംഗതയായതു്. അതിനാൽ, തന്റെ ദ്വിതീയപുത്രന്റെ ഔന്നത്യം കാണുന്നതിനും ആനന്ദിക്കുന്നതിനും ആ മഹിളാമണിക്കു ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു.

രാധാകൃഷ്ണന്റെ ബാല്യകാലവിദ്യാഭ്യാസം തിരുപ്പതിയിലും വെല്ലൂരിലും ഉള്ള മിഷൻസ്കൂളുകളിൽ കഴിഞ്ഞു. പിന്നീടു് മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻകാളേജിൽചേർന്നു പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇദ്ദേഹം ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായി എം. എ ബിരുദം സമ്പാദിച്ചു. തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ രാധാകൃഷ്ണനുണ്ടായിരുന്ന അനിതരസാധാരണമായ പാടവം, പലരുടേയും പ്രശംസയ്ക്കു കാരണമായി. പരീക്ഷ ജയിച്ച കാലത്തുതന്നെ അനേകം സ്വർണ്ണമെഡലുകളും ഈ യുവാവിനു സമ്മാനമായി കിട്ടി. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞയുടനെ, മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി കാളേജിൽ ഫിലാസഫി ലക്ചററായി രാധാകൃഷ്ണൻ നിയമിതനായി. അഞ്ചുകൊല്ലം കൊണ്ടു് ഒരു പ്രൊഫസറായി ഉയരുവാൻ ഈ "കൊച്ചുമിടുക്കനു്" സാധിച്ചു. രാധാകൃഷ്ണന്റെ ഉദ്യോഗജീവിതം പ്രശംസാർഹമായിരുന്നു. ഈ താത്വികന്റെ ശേഷിയും ശുശ്രൂഷിയും പലരേയും അസൂയക്കാരാക്കി. സാധാരണ തത്വശാസ്ത്രബോധനം അത്ര രസകരമായിരിക്കയില്ല. കാരണം, വിഷയഗഹനതയായിരിക്കാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ യുവാവിന്റെ ക്ലാസ്സുകൾ, സജീവങ്ങളായി കാണപ്പെട്ടു. ഛാത്രവൃന്ദം ഇദ്ദേഹത്തെ വാനോളം വാഴ്ത്തി. യുവാവെങ്കിലും, ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് വൃദ്ധനായിത്തീർന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രഭ, അവരിൽ നല്ലപോലെ പ്രതിഫലിച്ചു. തന്മൂലം എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും തത്വശാസ്ത്രംപഠിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നു മാത്രമല്ല, അന്നുവരെ ഈ വിഷയം പഠി

ക്കാനുള്ള മടിമൂലം ക്ലാസ്സുകളിൽ ഹാജരാകാതെ കടന്നുകളയുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ നിശ്ശേഷം നിർത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇക്കാലത്തു വിദേശങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടിരുന്ന, പ്രചുരപ്രചാരമുള്ള തത്വശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില മാസികകൾക്കു രാധാകൃഷ്ണൻ ലേഖനസഹായം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇവയിൽ പ്രധാനം "Hibbert Journal" "The Mind" തുടങ്ങിയവയാണു്. മുമ്പു് ഏതാദൃശങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഇൻഡ്യാക്കാരാരും വിദേശപത്രങ്ങളിൽ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ ലേഖനങ്ങളോ, രാധാകൃഷ്ണന്റെ പാണ്ഡിത്യം പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കുന്നവയുമായിരുന്നു. വായിച്ചിട്ടു തുപ്പുവരാതെ, "മെയിൽ പത്രം", ലേഖനങ്ങൾ മുഴുവൻ ഉദ്ധരിച്ചുവെന്നുമാത്രമല്ല. തൽക്കർത്താവിനെ പ്രശംസിച്ചു് ഒരു ഉപമുഖപ്രസംഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകകൂടി ചെയ്തു.

1918-ൽ രാധാകൃഷ്ണന്റെ സേവനം, മൈസൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. മൂന്നുവർഷക്കാലം ഇദ്ദേഹം അവിടെ പ്രൊഫസറായിരുന്നു. അവിടത്തെ ജീവിതം ഈ ചിന്തകനു്, സുഖകരമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്താണു്, "The Reign of Religion in Contemporary Philosophy" എന്ന ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. ഇക്കാലത്തു കൽക്കട്ടയിലെ സർവകലാശാലയിൽ, ഒരു ഫിലാസഫി പ്രൊഫസറുടെ ആവശ്യം നേരിട്ടു. വൈസ് ചാൻസലരായ ശ്രീ. ആശുതോഷ് മുഖർജി, യുവാവും ധീമാനുമായ ശ്രീ. രാധാകൃഷ്ണനെ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ചു്, ഇദ്ദേഹം അവിടെ നിയമിതനായി. ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണു്, "ഇൻഡ്യൻ തത്വശാസ്ത്രം" എന്ന ഗ്രന്ഥം (രണ്ടു വാല്യങ്ങൾ) പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതു്. ഇതോടുകൂടി, രാധാകൃഷ്ണന്റെ കീർത്തി ശതഗുണീഭവിച്ചു.

1926-ൽ ഓക്സ്ഫോർഡിൽവച്ചു് സർവകലാശാലാപ്രതിനിധികളുടെ ഒരു സമ്മേളനം നടത്തിയപ്പോൾ, കൽക്കട്ടാ സർവകലാശാലയുടെ പ്രതിനിധിയായി, ശ്രീ. രാധാകൃഷ്ണൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോകേണ്ടിവന്നു. അവിടെ പലരുടേയും അപേക്ഷയനുസരിച്ചു്, മാൻചെസ്റ്റർ കോളേജിൽ ഇദ്ദേഹം ഒരു പ്രസംഗപരമ്പര നടത്തി. "ഹൈന്ദവ ജീവിത വീക്ഷണം" (The Hindu view of life)" എന്ന പേരിൽ 1927-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഗ്രന്ഥം, ഈ പ്രസംഗങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ താത്വികന്മാരിൽ പലരും ഈ യുവാവിന്റെ വാഗ്ധോരണിയിലും ആശയഗാംഭീര്യത്തിലും അത്ഭുതസ്തബ്ധരായി. തുടൻ പ്രസംഗങ്ങൾക്കായി, പല വിശ്വവിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നും ക്ഷണനം ലഭിച്ചുവെങ്കിലും, അവയെയെല്ലാം ഇദ്ദേഹം നന്ദിപൂർവം നിരാകരിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്.

അനന്തരം ഇദ്ദേഹം അമേരിക്കൻ ഐക്യരാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. ഈ സന്ദർശനകാലത്തു്, അവിടത്തെ ചിക്കാഗോ സർവകലാശാലയിൽ ശ്രീ രാധാകൃഷ്ണൻ, ചില സുഹൃത്തുക്കളുടെ നിർബ്ബന്ധപൂർവമായ അപേക്ഷപ്രകാരം ചില പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. ഓരോ ദിവസവും കൺകുളിർക്കെ കണ്ടിരിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാർക്കു് കണക്കില്ലായിരുന്നു. പ്രാചിയും പ്രതീചിയും അവിടെ താരതമ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. എന്തിനേറെ? ഏതാനും പ്രഗത്ഭമതികളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം, ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറു്, 1929-ൽ ഇദ്ദേഹത്തെ ഓക്സ്ഫോർഡിലെ ലക്ചറായി നിയമിച്ചു് സന്ദേശം അയച്ചു.

1931-ൽ ആന്ധ്രസർവ്വകലാശാലയിലെ വൈസ് ചാൻസലരായി നിയമിതനായപ്പോൾ, ഇദ്ദേഹം സ്വദേശത്തേക്ക് മടങ്ങി. ഈ സ്ഥാപനത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു ശ്രീ. രാധാകൃഷ്ണൻ അക്ഷീണയത്നം ചെയ്തു. ഇന്നു് അവിടെക്കാണുന്ന എല്ലാ മേന്മയ്ക്കും ഉത്തരവാദി, ഈ അഖിലലോകപ്രശസ്തനാണു്. അതിനു് ആ നാട്ടുകാർ എക്കാലവും ഈ പണ്ഡിതനു കടപ്പെട്ടവരുമായിരിക്കും. പിന്നീടാണു് പണ്ഡിതമദനമോഹനമാളവ്യാജിയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം, ബനാറീസ് സർവ്വകലാശാലയുടെ "വൈസ് ചാൻസലർ" പദം ഇദ്ദേഹം ഏറ്റതു്.

1936-ൽ ശ്രീ രാധാകൃഷ്ണനെ, ഓക്സ്ഫോർഡിലെ ഒരു പ്രൊഫസറാക്കി. ഒരു ഒറ്റ ഇൻഡ്യാക്കാരനും, ഇതിനുമുമ്പു്, ഓക്സ്ഫോർഡിലെ പ്രൊഫസർസ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കെല്പും കോപ്പും, പാശ്ചാത്യർ എത്രമാത്രം വിലമതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് നമുക്കു് ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു് ഇദ്ദേഹം യാത്രയാകാറായപ്പോൾ, ആശംസാസന്ദേശങ്ങളും, മംഗളപത്രങ്ങളും വർഷിക്കപ്പെട്ടു. മദ്രാസു് പ്രസിഡൻസിയിലെ വൈസ് ചാൻസലറന്മാർ ചേർന്നു് മദ്രാസിൽവച്ചു് ഒരുഡിന്നർ നല്കി. ഈ വിരുന്നുവേളയിൽ ആണറബിൾ ശ്രീ. നിവാസശാസ്ത്രി, സി. ആർ. റെഡ്ഡി, ഡാക്ടർ ഹോഗ് തുടങ്ങിയ പ്രശസ്തവ്യക്തികളും, ഇദ്ദേഹത്തിൽ ചൊരിഞ്ഞ മംഗളസൂക്തികളും, അക്കാലത്തെ പത്രങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. മറുപടിപ്രസംഗം രസകരമായിരുന്നു. പ്രസംഗത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിക്കാണുന്നു —"ഓക്സ്ഫോർഡിലെ നിയമനം, എന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെയല്ല, പ്രത്യുത, ഭാഗ്യത്തെയാണു് തെളിയിക്കുന്നതു്. നെപ്പോളിയൻ, സൈനികർക്കു പ്രമോഷൻ കൊടുത്തിരുന്നതു്, അവരുടെ ഭാഗ്യം പരീക്ഷിച്ചായിരുന്നു. അതുപോലെ എനിക്കും പറ്റിയെന്നേയുള്ളൂ."—

ഇനി, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ, രാധാകൃഷ്ണൻ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള നിഷ്കളങ്കസേവനങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. തത്വശാസ്ത്രപഠനത്തിലെന്നതുപോലെ, രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇദ്ദേഹം അതീവതൽപരനായിരുന്നു. ജിനീവായിൽ സമ്മേളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സർവ്വരാഷ്ട്രസമിതിയിൽ ഇൻഡ്യയെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ, ഇദ്ദേഹം പലപ്രാവശ്യവും പോയിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടത്തെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ അധ്യക്ഷംവഹിച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ബിരുദദാനപ്രസംഗങ്ങളിലും മറ്റും ഈ ദേശഭക്തന്റെ രാഷ്ട്രപ്രേമം സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചു് അഹിംസയും സത്യവും—മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ലോകക്ഷേമത്തിനായി അനവരതം ഇദ്ദേഹം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു പ്രസംഗകനെന്ന നിലയ്ക്കുമാത്രമാണു് ആരുടേയും പിന്നിലല്ല. ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി, ദീർഘനേരം സദസ്സിനെ സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും, വിജ്ഞാനമൗക്തികം വിതറിക്കൊണ്ടും സംസാരിക്കാൻ, ഇദ്ദേഹത്തിനു തുല്യം വിഷമമാമില്ലത്രേ. ഹിമശൈലത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു്, കൂലങ്കളെ കുത്തിയിളക്കിക്കൊണ്ടു പാഞ്ഞുവരുന്ന ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ ജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരമായ ആ "കൊച്ചുതല"യിൽനിന്നും ചാടുന്ന പദധോരണി ആരെയാണു് ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആറാടിക്കാണുന്നതു്!! ഡെമസ്തനീസ്,

സിസറോ, ബക്ക്, ഫാക്സ് മുതലായവരെ, എല്ലാക്കാലത്തേയ്ക്കും മാതൃകാപ്രസംഗകരായി നാം കൊണ്ടാട്ടുന്നു. നമ്മിൽ ചിലർ, ഗോഖലേ, ബിപിൻചന്ദ്രപാൽ, സുരേന്ദ്രനാഥ് ബാനർജി ശ്രീനിവാസശാസ്ത്രി, സത്യമൂർത്തി തുടങ്ങിയമഹാരഥന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും കേട്ടിരിക്കും. എന്നാൽ, വികാരാവേശനാകാതെ, ധാരമുറിയാതെ, പറയാൻ കഴിയുന്ന ഒരുവ്യക്തി, അല്ല വാഗ്മി, ശ്രീ രാധാകൃഷ്ണൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. നട്ടുവന്മാരെപ്പോലെ അംഗങ്ങളൊന്നും ഇദ്ദേഹത്തിനു പതിവില്ല. അതില്ലാതെതന്നെ ആ കോമളപദാവലി ശ്രോതാക്കൾക്ക് സുഗ്രഹമാണ്. പ്രസംഗത്തിനു തുടങ്ങിയാൽ ചിന്താമണ്ഡലം ആശയം തേടി എങ്ങും ഉഴറേണ്ടതുമില്ല. ചിന്തയുടെ ഗതിയെക്കാൾ വേഗത്തിൽ പറയുന്നതിനും, പറയുന്നതിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നതിനും കഴിവുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടവ്യക്തിയാണത്രേ, ഭാരതമേദിനിയുടെ ഈ ഉത്തമപുത്രൻ.

ദാമ്പത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	സ
കാമരഹസ്യം	1	8	0
കാമകല	0	12	0
കാമീയജീവിതം	0	12	0
രതിരഹസ്യം	1	4	0
ദാമ്പത്യചന്ദ്രിക	1	8	0
അനംഗരംഗം	1	0	0
കണ്ഡലിനിസൂത്രം	0	6	0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

എഴുതാനുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാർത്തൃത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പറയണമെന്നുണ്ടോ? നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന ആ വാല്യങ്ങളും ഇദ്ദേഹം വേദാന്തവനങ്ങളിലെ കേസരിയാണെന്ന് സ്പഷ്ടികസ്ഫുടം തെളിയിക്കുന്നു. ഞാൻ മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമേ, കഴിഞ്ഞകൊല്ലം പ്രസാധനം ചെയ്ത ഭഗവൽഗീത, ടാഗ്രറിന്റെ തത്വങ്ങൾ, കല്ക്കി, ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥനോട്ടം മുതലായ ഗ്രന്ഥതല്ലജങ്ങൾ ഓരോന്നും ശ്രീ. രാധാകൃഷ്ണന്റെ അശ്രുതിഹതമായ പ്രതിഭാശക്തിക്ക് ഉത്തമോദാഹരണമത്രേ. തത്വശാസ്ത്രത്തിനു ആൽഫ്രഡ് നോവൽ സമ്മാനം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്രയോ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പേ, നമ്മുടെ ഡാക്ടർക്ക് അതു കിട്ടുമായിരുന്നു.!!

അഹങ്കാരം എന്നുള്ളതു രാധാകൃഷ്ണനെ തീണ്ടിയിട്ടുപോലുമില്ല. സാധാരണ ശുഭ്രങ്ങളും ധൌതങ്ങളുമായ വസ്ത്രങ്ങളേ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹത്തിനു അഞ്ചുപെൺമക്കളുണ്ട്. അവരിൽ രണ്ടുപേർ ബിരുദധാരിണികളായി. ഏകപുത്രൻ ആന്ധ്രസർവ്വകലാശാലയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിക്കഴിയുന്നു. മഹാഭാരതമാണ് ഡാക്ടർക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ള പുരാണഗ്രന്ഥം.

ലേഖനം ഇനിയും നീട്ടുന്നില്ല. മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ പടഹധ്വനി കേൾക്കാറായെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ശാന്തനും ദാന്തനുമായ ഡാക്ടർ രാധാകൃഷ്ണന്റെ സേവനം രാഷ്ട്രങ്ങളെ രഞ്ജിപ്പിക്കുവാനും സംതൃപ്തരാക്കാനും സഹായിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. മതവും ദൈവവും വെറുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന റഷ്യയിൽതന്നെ വിജയവൈജയന്തി പാറിപ്പിക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ!

തപോവനകന്യക

തെക്കേക്കുന്നത്തു് ഓമനകുമാരി.

(മാകന്ദമഞ്ജരി)

I

പുണ്യതപോവനരേണുവിലോമലാ-
ളുന്മനകേളികളാടി,
പിഞ്ചിളംകാൽകളാൽ മന്ദമന്ദം നട-
ന്നഞ്ചിതമുദ്രകം ചാർത്തി,
അപ്പുണ്യഭൂമിയിലാശ്രമബാലയൊ-
രപ്സരകന്യയായ് മാറി.
ചാരുതരനവവല്ലികളാം നല്ലോ-
രാരോമൽതോഴിമാരോടായ്
അവ്യക്തഭാഷയിലോരോ വിനോദങ്ങ-
ളവ്യാജസ്നേഹാലുരച്ചു,
ഉല്ലാസശീലയായെല്ലാസമയവും
വല്ലികളൊത്തിടക്രൂടി
കേളീവിലോലാ 'ശകുന്തളാ' നിത്യമ-
ന്നാളിമാരാത്തു വളർന്നു.
രാജകീയോദ്യാനപുഷ്പങ്ങളം ക്രൂടിയ-
രാകാശശിമുഖിതന്റെ
ചാരുകളേബരത്തോട്ട സമാനത-
പോരാതതിവ്യർത്ഥ തേടി.
പാവനനന്ദനാരാമവിലസിത-
ദിവ്യസുമലത പോലും
അക്കനകാംഗിതന്നാകാരഭംഗി ക-
ണ്ടാകവേ ലജ്ജിച്ചു പോയി.
ശാതോദരീമണിമൂലമായാശ്രമം
ചേതോഹരമായി മിന്നി.
കാരണി വേണ്ടി തൻ ദിവ്യ ഗുണങ്ങളാ-
ക്കാനനം മോഹനമാക്കി

കണ്വ മുഷ്യാശ്രമത്തിങ്കലൂടെ കനി-
ഞ്ഞ "മ്മാലിനീ" നദി മെല്ലെ
മന്ദമന്ദം സ്രവിച്ചുന്മദഹീന സാ-
നന്ദമൊഴുകുന്നപോലേ
അവിമലാംഗിയാംകൃത്യവിബോധയായ്
ജീവിതധാര തുടർന്നാൾ.
സൽക്കർമ്മചാതുരിയാലേ മനോഹരി
ചൊൽക്കൊള്ളും ലോകരേയെല്ലാം
സീമാവിഹീനമത്യാനന്ദദായിയാം
പ്രേമോദധിയിങ്കലാഴ്ത്തി.
പാവനചിത്തതൻ ശുദ്ധസദ്വൃത്തിയാൽ
പക്ഷിമൃഗാദികൾ പോലും
വിസ്മൃത ലോകത്തിലെന്നും ലഭിക്കാത്ത
നിസ്സീമസംതൃപ്തി നേടി.

ഉല്ലസൽപാണിയിലല്ലണിവേണിയാൾ
ചെല്ലക്കുടങ്ങളുമേന്തി
മെല്ലേ നടന്നു സായന്തന വേളയി-
ലുല്ലാസ ലോലയായ് നിത്യം
മുല്ല തുടങ്ങിയ നാനാതരം ചെറു
വല്ലികളേ സസന്തോഷം
പൊൻപൂവെതിർമേനി വാട്ടുവോളമവ-
ളൻപോടു നിന്നു നനയ്ക്കും.
ആശ്രമവാസികൾക്കേറെമനുമയായ്
വാത്സല്യമോടാവസിക്കും.
പക്ഷിമൃഗങ്ങൾതൻപിഞ്ചിളം കുഞ്ഞുങ-
ളുക്ഷീണകൌതുകമോടേ
ഓമലാൾ തൻ മടിത്തട്ടിൽ തലവെച്ചു
സാമോദമെന്നുമുറങ്ങും.
ബാലയേപ്പിഞ്ചിളംപൈതങ്ങൾക്കെ-
മ്മയേക്കാൾ പ്രിയമത്രേ! [പ്പൊഴ-
പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയേ തരുവെന്നപോ-
ലഞ്ചാതവൾ പഠിപ്പിക്കും.

നത്തനലോലയാക്കന്യകാ മൌലിയാം
നിത്യമുടജാങ്കണത്തിൽ
കാത്തികേയപ്രിയവാഹമാം കേകിയെ
നത്തനമാടിക്കും മംഗ്ല്യാ.

മാമരച്ചാത്തിന്റെ ശീതളച്ഛായയി-
ലോമനത്തോഴിമാരായി
സല്ലപിച്ചുല്ലസിച്ചുല്ലണി വേണിയാ-
ളുല്ലലെന്തെന്നറിയാതേ
വിശ്രമവേളയിലെത്തിപ്പുലപ്പൊഴ-
മശ്രമം കേളികളാട്ടം.
സീമാരഹിതമായാദ്യന്തമില്ലാത്തൊ-
രാവിയന്മണ്ഡലംപോലെ
അത്രവിപുലമാ—ണത്രയ്ക്കനന്തമാ-
ണത്രേൻമൊഴിയാം തൻപ്രേമം.
അന്യജനങ്ങളാവേശ ഭരിതരാ-
യാനന്ദിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ
ഉത്സവമാണവർക്കു;ന്ന,വളെത്രയു-
മുല്ലാസലോലയായ്ക്കാണും.
പേത്തുംപരർതൻ സന്തോഷമാണെപ്പൊഴ
മത്തയ്യലാർക്കു സന്തോഷം

ഘോരതരദുഷ്ടജന്തുക്കൾ ക്രൂടിയാ-
ക്കാർമുകിൽ കേശിയെക്കണ്ടാൽ
ചാരത്തണഞ്ഞു തൽ പാദതലങ്ങളി-
ലാരാൽ കുനിഞ്ഞു പ്രണിക്കും.
പ്രേമാതിരേകം വഴിഞ്ഞൊഴുകീടും മട്ടോ-
മലിൻ പൂവ്വൽ മെയ്യെല്ലാം
മാൻപേടപോലതിശാന്തമായ്നോക്കിനി
ന്നൻപോടു നക്കിത്തുടയ്ക്കും.
ബാലയോ;—പല്ലവപാണിപുടങ്ങളാ-
ലാലോലശീലരെയപ്പോൾ
മന്ദമധുരമായ് കൊഞ്ചിയടിച്ചു സാ-
നന്ദം തലോടി നിന്നീടും.

II

വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിലാത്തയ്യലാ-
ളുത്സുകയായിരുന്നു.
മാനനീയൻ മുനിവര്യനിൽനിന്നു നി-
ദാനം ലഭിക്കുന്ന പാഠം
തീരെപ്പരിശ്രമിച്ചീടാതനായാസ-
മോരോന്നുമോർമ്മയിൽവെയ്ക്കും.
മിക്കതും ഗീർവ്വാണഗ്രന്ഥം ഹൃദിസ്ഥമാ-
യാക്രുമ്മബുദ്ധിയാൽക്കണ്ഠം.
കോമളകണ്ഠിയാബ്ബാലയാളീശ്വര
നാമങ്ങളുന്നതഭക്ത്യാ
കൂപ്പുകൈമൊട്ടുമയ്പാടുന്നതുകേൾപ്പാ-
നംപൂവിലാഗ്രഹമോടേ
വന്യജന്തുക്കൾ;ളൽക്കണ്ണൊരിത;-രാ
മന്ദം ചെവികളയത്തി
വട്ടംപിടിച്ചു; നിശ്ശബ്ദരായ്; സ്തബ്ധരായ്;
ചുറ്റിലും വന്നു നിരക്കും.
അങ്ങതുഭംഗിയിൽ നിശ്ചലം നിന്നപോ-
മ"മ്മാലിനീ" നദീപോലും.

മായാമയമീപ്രപഞ്ചത്തിലേവനു
മായത്തമാകാത്ത മട്ടിൽ
നിത്യം പ്രകൃതി ഭഗവതിയിൽനിന്നു-
മത്യന്തഘനം ചില പാഠം
കൊണ്ടുപഠിക്കാൻ തുടങ്ങി കുമാരിയുൽ-
ക്കണ്ഠാ വിവശയായ് വേഗം.
ഹംസ;മത്സ്യങ്ങളുംക്രൌതുകം ചേരുമാ-
റുത്സാഹമോടു വെള്ളത്തിൽ
നീന്തിനീന്തിക്കളിച്ചോടുന്നു കണ്ടവൾ
നീന്തൽതുടങ്ങി തന്നെത്താൻ.
ഓമൽപരിമളം പൂശിവരുന്ന മാ
ലേയ പവനനിൽനിന്നും
മന്ദമന്ദം കാൽത്തളിരുകളൂന്നിയാ-
ക്കന്യാ നടക്കാൻ പഠിച്ചാൾ.
വ്യോമപഥത്തിലങ്ങിങ്ങായുയരുന്ന
ഹോമധൂമങ്ങളേപ്പോലേ
ചൊല്ലെഴും തൻഗുണസഞ്ചയം മർത്യരി-
ലെല്ലാരിലും പരത്തീടാൻ
അല്ലണി വേണിയാളുദ്യമിച്ചീടിനാ-
ളുല്ലസൽക്രൌതുകാലന്നാൾ.

ശാഖോപശാഖകരംതിങ്ങിഞെരിഞ്ഞുണ-
പ്പന്തൽപോൽ വൃത്താകൃതിയിൽ
നിത്യംപരോപകാരത്തിനുമാത്രമാ-
യത്യന്തസന്തോഷമോടേ
തമ്മിൽതലയാട്ടിനിന്നുല്ലസിക്കുമാ-
വന്മരജാലങ്ങൾ പോലേ
സാത്ത്വികീനം തൻജീവിതമെന്നുംപ-
രാർത്ഥമാക്കീടാൻ പഠിച്ചാൾ.
മേഘാവലികളകന്നു ജ്വലൽ കാന്തി
ശോഭോല്ലസിതമാകാശം
പോലേയാബ്ബാലതൻ നിർമ്മലജീവിതം
പാവനഭാസുരമായി.

ഏറ്റവും പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണം

കൈനോട്ടം.

ചിത്രങ്ങളോട്ടുകൂടിയതു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

പഴകുളം നാണുക്കുറുപ്പ്.

മലയാളത്തിൽ ഇന്നേവരെയുണ്ടാ
യിട്ടുള്ള കൈരേഖാശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങ
ളിൽവച്ചു് അത്യുത്തമമായ ഈ ഗ്ര
ന്ഥത്തിനു് വില 1 ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർപ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

പൊന്നുഷഃകാലം പോലോമലിൻപൂവൽ
പുന്നിദ്രശോഭാസമേതം [മെ-
ഓരോ ദിനവും തെളിഞ്ഞതിമോഹനാ-
കാരമായ് കാണുമാറായി.
പാരംപരിപാവനതപം ചകൻതൽ
പൂമേനിമിന്നിത്തിളങ്ങി.

തൂവെൺതലപ്പാവണിഞ്ഞുജ്വലൽകാന്തി
തൂവുംഹിമാലയതുല്യം
തേജോമയോന്നത, മുജ്വല, മത്യുച്ച
മാജ്ഞഗന്മോഹിനീ ചിത്തം.
ഭക്തി-ബഹുമാന-സ്നേഹപുരസ്സര
മുത്തമശീലയാൾ നിത്യം
വന്ദ്യഗുരുജനപാദാർച്ചനാദിയാം
ധന്യോപചാരങ്ങൾ ചെയ്യും.
ശീതളസച്ഛജലചഷകമിടം
കൈത്താരിൽ ചേർത്തലസാംഗി
മൂലഫലങ്ങളിതരകൈത്താരിലും
താലമായ് വെച്ചുതിഭക്ത്യാ
അപ്പൂജ്യപാദർതൻ മുൻപിലാത്താദര-
മർപ്പിക്കുമാറുണ്ടു നിത്യം.

അച്ഛാരുഭൂമിയിലാതിഥ്യ മേൽക്കുവാ-
നാരംഭിച്ചേരും കൌതുകമോടേ
വന്നുചേരുന്ന മാന്യാതിഥിമക്കില്ലാ-
മൊന്നോടതിശയമേകും.
അമ്മുനികന്യതൻ ദിവ്യഗുണങ്ങൾ ക-
ണ്ടാമ്മാന്യമാനവരെല്ലാം
അക്കുലദേവതയാളേസ്സലാംവെച്ചു
മുകുതകണ്ഠംപ്രശംസിക്കും.
കൃത്യാന്തരങ്ങളിലെപ്പൊഴുമുത്സാഹ-
യുക്തയായാലസ്യഹീനം
വർത്തിച്ചുപോന്നിതാക്കന്യാലലാമയാ-
ളുത്തുംഗസന്തോഷപൂർവം.
കാരുണ്യമൈത്രികരംകൊണ്ടാസ്സുചിരാ-
കാരം വിധാതാവു തീർത്തു.
എന്നുമൊഴുകിടാറുണ്ടതിൻ ധാരകൾ
നന്ദായവിരാമമായി.
ഇന്ദിരാദേവിതാനിങ്ങിരിക്കൽക്രുടി
ജന്മമെടുത്തതുപോലേ
സുന്ദരീമൌലിയാളന്നതസൌന്ദര്യ-
സങ്കേതമായിത്തിളങ്ങി.

ഹിന്ദിയിൽ നിന്നു്.

★ സുഖജീവിതം ★

ചാക്കയിൽ, കെ. സുകുമാരൻനായർ.

[രംഗം–ഒരു മുറിയുടെ ഭാഗം. ഒരറ്റത്തു് ഒരു മേശയും നാലഞ്ചു കസേരകളും കിടക്കുന്നു. പട്ടണത്തിനിയിലുള്ള വരിപ്പാണു മേശയിലിട്ടിരിക്കുന്നതു്. എല്ലാം ഈട്ടിത്തടിയിൽ വളരെ മിനുസമായി ചെയ്തുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണു്. കർട്ടൻ പൊങ്ങുമ്പോൾ രംഗത്തു് ആളുകളാരും ഇല്ല. എന്നാൽ മുപ്പതു വയസ്സോളമായ രാമുവും, മീശ്യ ഇന്ദുവും അവരുടെ അടുത്തേക്കു വരുന്ന അമ്മായിയമ്മയെ അനുഗതരായി പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.]

ഇന്ദു—ഇതാണു പ്രധാനമുറി.

അമ്മായി—(ചുറ്റും നോക്കിയിട്ടു്) വളരെ വെടിപ്പും വൃത്തിയുമുള്ളതു്. നന്നായിരിയ്ക്കുന്നു. ഈട്ടിത്തടിയിലാണല്ലോ കസേരകളും!

രാമു—(ശാന്തസ്വരത്തിൽ) അതേ, ഞങ്ങടെ ഇഷ്ടപ്രകാരമാണിഷ്ടപ്പെട്ടതു്. അതിലിരുന്നു റേഡിയോ കേൾക്കുവാൻ എന്തു സുഖമാണെന്നറിയാമോ?

അമ്മാ—അല്ല! നിങ്ങൾക്കു റേഡിയോയുമുണ്ടോ? ഒരു കാർ! ഒരു ഗ്രാമഫോൺ! ഒരു റേഡിയോ!

രാമു—അതേ, അമ്മായി. ഈ പരിഷ്കൃതകാലത്തു് ഒരു റേഡിയോ, ഇല്ലാതെ ജീവിയ്ക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണു്?

ഇന്ദു—ഇവിടെ ഇല്ലാത്ത സമയത്തു് ഞാനതിനെ അടുക്കളയിൽ കൊണ്ടുപോയിവയ്ക്കും. പാട്ടും മറ്റുമൊക്കെ കേട്ടുകൊണ്ടു ജോലി ചെയ്താൽ വിഷമമറിയില്ല.

രാമു-അമ്മായി ഇരിയ്ക്കണം. നടന്നുതളർന്നതല്ലേ? എല്ലാംകണ്ടും കഴിഞ്ഞല്ലോ?

ഇന്ദു—ഞങ്ങളുടെ ഈ ചെറുപ്രായത്തെപ്പറ്റി അമ്മായി എന്തു പറയുന്നു?

അമ്മായി—വളരെ സൌകര്യവും മംഗിയുമുള്ള കെട്ടിടം, വിലയേറിയ കസേരകളും, മേശകളും, ഒരു കാർ, ഒരു ഗ്രാമഫോൺ, ഒരു റേഡിയോ! എന്തെല്ലാം! എത്ര സുഖമുള്ള ജീവിതം!

രാമു—ഇതിനെല്ലാം കാരണക്കാരി അമ്മായി തന്നെയാണു്.

അമ്മാ—അല്ലാ രാമു, അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരമാണു് ഇന്നും എന്നെ വിഷമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്.

രാമു—വിഷമിപ്പിയ്ക്കുന്നോ, അതെന്തു്?

അമ്മാ—നിങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിനു ഞാൻ സമ്മാനമായി തന്ന ഇരുന്നൂറുറുപ്പാ രണ്ടായിരമായിരുന്നില്ലല്ലോ? അതാണു എന്റെ സങ്കടം.

ഇന്ദു—അതൊന്നും സാരമില്ല, അമ്മായി. അമ്മായി അതിനെപ്പറ്റിയാലോചിയ്ക്കാൻ കാരണമെന്തു്?

അമ്മാ ഒന്നുമില്ല. അതു പോകട്ടെ; ഈ വീടിനു വാടക വളരെ കൂടുതലായിരിയ്ക്കുകയില്ലേ?

രാമു-വാടക! ഞങ്ങളതു കൊടുക്കുന്നില്ല.

അമ്മാ—വാടക കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ ഉടമസ്ഥൻ വന്നു നിങ്ങളെ വഴിയിൽ ഇറക്കിവിടുകയില്ലേ? അതു നിശ്ചയമായും ആശാസ്യമല്ല. നിന്റെ കായ്മാത്രം നോക്കിയാൽപ്പോരാ. ഇപ്പോൾ സാധുവായ ഇന്ദുവിന്റേയും അവളുടെ കുഞ്ഞിന്റേയും കായ്മകൂടി അന്വേഷിയ്ക്കേണ്ട കടമ നിനക്കുണ്ടു്.

രാമു—അമ്മായി കായ്യം മനസ്സിലാക്കാതെ പറയുന്നു. ഞങ്ങടം വാടക കൊടുക്കാത്തതു ഞങ്ങളുടെ വീടായതുകൊണ്ടാണു്.

അമ്മാ—നിങ്ങളുടേതൊ?

ഇന്ദു—അമ്മായിയ്ക്കുതറിഞ്ഞുകൂടെ ഇപ്പോഴത്തെ കായ്ങ്ങളെല്ലാം? ആദ്യം അയിരം രൂപാ കൊടുക്കാമെങ്കിൽ നമുക്കു് ഒരു കെട്ടിടം കിട്ടും. പലകമ്പനിക്കാരും ഇപ്രകാരം കെട്ടിടങ്ങടംകെട്ടിയിട്ടുണ്ടു്.

രാമു—ഇതാ ഇങ്ങോട്ടു നോക്കണം. മാസംതോറുമിങ്ങനെ തുടച്ചയായി വാടക കൊടുത്തോണ്ടിരിയ്ക്കുക എന്നതു വലിയ നഷ്ടവും വിഷമവുമുള്ള ഒരു കായ്യമല്ലേ? നേരേ മറിച്ചു് ആദ്യം ഒരു അയിരംരൂപായും പിന്നെ ആണ്ടിൽ രണ്ടു മൂന്നു തവണകളിലായി കുറച്ചുപണംവീതവുംകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ കെട്ടിടം നമ്മുടേതാകും. ഉടമസ്ഥനായിരിയ്ക്കാമെന്നുള്ളപ്പോടം അതെങ്കിലും വാടകക്കാരനാകുമോ?

അമ്മാ—അതു ശരി. കുറച്ചു കഷ്ടപ്പെടേണ്ട കായ്യമെന്നേയുള്ളൂ. ഇത്രമോടിയിൽ കെട്ടിടത്തെ സൂക്ഷിയ്ക്കണമെങ്കിൽ അതിനു വലിയ ചിലവില്ലേ?

ഇന്ദു—അതൊന്നും സാരമില്ല. കഴിഞ്ഞകൊല്ലം—അപ്പോഴല്ലേ അഞ്ചുരൂപാശമ്പളത്തിൽ കൂട്ടിക്കിട്ടിയതു്?

രാമു—അതൊക്കെ ആരെങ്കിലും കായ്യമായി ഗണിയ്ക്കാറുണ്ടോ? ഈ വരുന്ന ഓണംമുതൽ പത്തു രൂപയാണു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുന്നതു്!

അമ്മാ—(ശ്രദ്ധയിൽ) രാമൂ! എനിയ്ക്കൊരു സംശയം. ആ മോട്ടാർകാറു്-അതു നിങ്ങളുടേതുതന്നെയാണോ?

ഇന്ദു—സംശയമുണ്ടോ? ഞങ്ങളുടേതല്ലാതെ?

അമ്മാ—അതിൽ കടമൊന്നുമില്ലേ?

രാമു—ഉണ്ടു്. അതിന്റെ മുഴുവൻ ഭാഗവും ഞങ്ങളുടേതല്ല.

അമ്മാ-ഏതെല്ലാം ഭാഗങ്ങടം നിങ്ങടം ക്കുണ്ടു്?

രാമു—അതിന്റെ സ്റ്റിയറിംഗും, ഒരു ട്യൂബും ഞങ്ങടംക്കുള്ളതാണു്. അമ്മായിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടെ, ഒരു കാറിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനഭാഗങ്ങടം ഇവരണ്ടുമാണെന്നു്?

അമ്മാ—അപ്പോടം അങ്ങിനെ ആണു് കായ്യം അല്ലേ?

ഇന്ദു—ഒരു കാറുവാങ്ങാൻ കയ്യിൽ കാശില്ലെങ്കിലും വെറുമൊരു അഞ്ഞൂറുരൂപായ്ക്കു ഞങ്ങടം ഒരു കാറുണ്ടായിരുന്നാലുള്ള സുഖങ്ങടം അനുഭവിയ്ക്കുന്നു. അതു നല്ലതല്ലേ അമ്മായി?

അമ്മാ—ബാക്കി ആണ്ടിൽ രണ്ടു മൂന്നു തവണകളിലായി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മതിയായിരിയ്ക്കും. എന്താ അങ്ങിനെ അല്ലേ?

ഇന്ദു—അതേ. അപ്രകാരം തന്നെ.

അമ്മാ—ആ റേഡിയോയെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നു?

രാമു—ഓ, അതു്

അമ്മാ—ആ ഗ്രാമഫോൺ?

ഇന്ദു—അതൊക്കെ—

അമ്മാ—ഈ കസേരകളും മേശയുമെല്ലാം?

രാമു—ഞാൻ പറയാം. കേടംക്കണം.

അ— അതിന്റെ ആ കാലുമാത്രമാണു് നിനക്കു സ്വന്തമായിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

(ഒരു കാൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.)

ഇന്ദു—അതല്ല, മറേറക്കാലാണു (രണ്ടാം മത്തെകാൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.)

അമ്മാ—ബാക്കിയെല്ലാം, ഏതു കമ്പനിക്കാരന്റെ വകയാണു്. രാജൻ കമ്പനിക്കാരുടെ ആയിരിയ്ക്കാം. അങ്ങിനെഅല്ലേ?

ഇന്ദു—അതെ. അയാളുടേതുതന്നെ.

അമ്മാ—ശരി. രാജൻകമ്പനിക്കാരുടെ കസേരയിൽ എനിയ്ക്കിരിയ്ക്കണ്ട (എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.) നിങ്ങളുടെ യുകെ ചിലവ് എത്ര രൂപയാണ്?

രാമു—ഒന്നുനോക്കിക്കൊള്ളട്ടെ—(മുട്ടിപ്പിൻെറ പാക്കറ്റിൽ നിന്നും ഡയറി എടുത്തുകണക്കുകൂട്ടുന്നു.) നൂറ്റി അൻപതു രൂപാ അഞ്ചണ അറുപൈ. ഒരു മാസം.

അമ്മാ—എൻെറ ഈശ്വരാ! നിനക്ക് യുകെ എത്ര രൂപാ വരവുണ്ട്.

രാമു—നൂറു രൂപാ.

അമ്മാ—അതു മഠയത്തരം. നൂറുരൂപാ കൊണ്ടു നൂറ്റിഅമ്പതു രൂപാ എങ്ങിനെ കൊടുക്കും?

രാമു—അതൊക്കെ എളുപ്പമുള്ള കായ്ങ്ങളല്ലേ? ബാങ്കുകളും മറ്റു പല കമ്പനികളും യുഎന്നിനു ഡസൻ കണക്കിനുള്ളപ്പോൾ നാമെന്തിനു പേടിയ്ക്കണം? ശമ്പളത്തിനെ ജാമ്യമായിക്കരുതണം. ഇത്രയുള്ളൂ.

ഇന്ദു—അവരെല്ലാം, കടം വാങ്ങുന്നതിനായി ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിയ്ക്കുകകൂടി ചെയ്യും.

അമ്മാ—യു കടങ്ങളൊക്കെ എങ്ങിനെ തിരിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നാണ് വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതു?

രാമു—വളരെ എളുപ്പമല്ലേ? ആണ്ടിൽ രണ്ടുമൂന്നു തവണകളിലായി കൊടുത്തു കൊണ്ടിരുന്നാൽ മതിയാകും.

അമ്മാ—തവണകൾ! (നെറ്റിയിൽ നിരാശയെപ്പോലെ കൈകൊണ്ടു തട്ടുന്നു. ക്ഷീണഭാവത്തിൽ കസേരയിൽ ഇരിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു. എന്നാൽ രാജൻ കമ്പനിക്കാരുടെ കസേരയാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കി ഞെട്ടിമാറി നിലുന്നു.)

രാമു—അമ്മായി! എന്താവല്ലാതിരിയ്ക്കുന്നതു്? കിടക്കണമെന്നുണ്ടോ?

അമ്മാ—കിടക്കുകയോ? രാജൻ കമ്പനിക്കാരുടെ കിടക്കയിൽ ഞാൻ കിടന്നുറങ്ങുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ? ഞാനിതാ പോകുന്നു.

ഇന്ദു—വേണ്ട അമ്മായി ഇപ്പോൾ പോകണ്ട.

അമ്മാ—പോകുന്നതാണു് നല്ലതെന്നു എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു.

രാമു—നമുക്കു് കാറിൽ പൊയ്ക്കളയാം.

അമ്മാ—എന്തു! ഒരു ട്ടയറും സ്റ്റിയറിംഗും മാത്രമുള്ള കാറിൽ സഞ്ചരിക്കുകയോ? വേണ്ട വേണ്ട! നന്ദി! ഞാൻ ബസ്സിൽ പൊയ്ക്കോള്ളാം. (പോകാൻ ഭാവിക്കുന്നു)

രാമു—അമ്മായി ഒരിക്കലും അങ്ങനെ വിചാരിയ്ക്കരുതു്.

അമ്മാ—(തിരിഞ്ഞു്) ഞാൻ കോപിച്ചതിൽ വളരെ സങ്കടമുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ ഈ സുഖ ജീവിതം എന്നെ വളരെ വ്യസനിപ്പിയ്ക്കുന്നു. എൻെറ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പൈസയുടെ പോലും ഞാൻ കടക്കാരിയായിട്ടില്ല. എല്ലാംരൊക്കം, അതാണെൻെറ നിയമം. നിങ്ങളും അതുപോലെ ചെയ്യണമെന്നാണു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു. (കയ്യിലിരിക്കുന്ന ബ്യാഗ് തുറക്കുന്നു.) ഇതാ ഒരു ചെറിയതുക. എന്തായാലും ഞാൻ തരാൻ നിശ്ചയിച്ചതുതന്നെയാണു്. (ഇന്ദുവിൻെറ കയ്യിൽ രൂപാ കൊടുക്കുന്നു.) ഇതുകൊണ്ടു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ബില്ലുകൊടുത്തു തീർക്കു. അപ്പോൾ അതു നിങ്ങളുടേതു തന്നെയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു പറയാൻകഴിയും.

ഇന്ദു—അപ്രകാരം ചെയ്യാം അമ്മായി. അമ്മായി വളരെ ഉണവതിയാണു്.

അമ്മാ—അപ്പോൾ ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടെ.

രാമു—ഞാൻ കൂടിവന്നു ബസ്സുകയറ്റിവിടാം.

(രാമുവും അമ്മായിയും പോകുന്നു. 'നൂറുരൂപാ!' എന്നു് താഴ്ന്നസ്വരത്തിൽ അതിശയത്തോടെ പറയുന്നു. മേശയ്ക്കടുത്തുപോയി ഒരു കവറെടുത്തു് മറെറാരു ബില്ലുമായി രൂപാ അകത്തു വയ്ക്കുന്നു. കവറിനു മുദ്രചച്ചു് മേൽവിലാസമെഴുതുന്നു. അതിനു ശേഷം മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ബെല്ലടിയ്ക്കുന്നു. വേലക്കാരിക്കുഞ്ഞുമായി ഓടി വരുന്നു!)

ഇന്ദു—എടീ, നീ ഓടിപ്പോയി ഇതു് രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു് പെട്ടിയിലിട്ടേച്ചുവാ. ഞാൻ കുഞ്ഞിനെ നോക്കിക്കൊള്ളാം.

(വേലക്കാരി കുഞ്ഞിനെ ഇന്ദുവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ടു് പോകുന്നു. രാമുപ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

രാമു—അവർ വല്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീതന്നെയാണു്. എന്തോ തന്നേച്ചുപോയല്ലോ? അതെത്ര രൂപായാണു്?

ഇന്ദു—നൂറിന്റെ ഒരു നോട്ടു്

രാമു—(ഉറക്കെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) ഓഹോ! അതുകൊള്ളാം! അടുത്ത രണ്ടു മാസത്തേയ്ക്കു് കാറിനു് നാം അന്വേഷിയ്ക്കണ്ടല്ലോ.

ഇന്ദു—അതു് സാധിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

രാമു—(ധൃതിയിൽ) അതെന്തുകൊണ്ടു്?

ഇന്ദു—ഞാൻ മറെറാന്നിനു കൊടുത്തയച്ചു കഴിഞ്ഞു. കണ്ടില്ലേ ഇപ്പോൾ ഒരു കവറുമായിപ്പോയതു്?

രാമു—ശരി. എന്തിനാണു് കൊടുത്തയച്ചതു്?

ഇന്ദു—ഡോക്ടർക്കു്.

രാമു—(കോപിച്ചു്)ഡോക്ടർ! നിന്നോടാരു പറഞ്ഞു അയാൾക്കു കൊടുത്തയയ്ക്കാൻ?

ഇന്ദു—(കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) ഇതാ, എന്നോടു വീണ്ടും കോപിക്കുന്നു.

രാമു—(വിഷാദസ്വരത്തിൽ) എനിയ്ക്കു് കോപമൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും ഒരു ഡോക്ടർക്കു കൊടുത്തുകളയാനുള്ളതായിരുന്നോ ആ രൂപാ? അവർക്കൊക്കെ അതുരെങ്കിലും രൂപാകൊടുക്കുമോ?

ഇന്ദു—(നെടുവീർപ്പോടെ) എന്നാൽ ഇവിടെ ഒന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

രാമു—എന്താ മനസ്സിലാകാത്തതു്?

ഇന്ദു—ഒരു തവണക്കൂടി കൊടുത്താൽ മതിയല്ലോ, കുഞ്ഞെങ്കിലും നമ്മുടേതാകും.

(കുഞ്ഞിനെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടു കരയുന്നു.)

കർട്ടൻ

(ഒരു ഇംഗ്ലീഷുനാടകത്തിന്റെ അനുകരണം)

സാഹിത്യകുശലൻ, പണ്ഡിറ്റ്

കൊല്ലങ്കോട്ടു് പി. ഗോപാലൻനായർ അവർകളുടെ

വ്യാഖ്യാനത്തോടു കൂടിയ

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീത

(അഡ്വാൻസില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് സഹകരിക്കുന്നതല്ലാ) വില 10 ക.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

ദുഃസ്ഥിതി

കുട്ടംപേരൂർ.

ഉഡുപതിമുഖിമീമപുത്രി മൈമി-
ഷ്ണുടയവനാം നിഷധേശനന്നൊരിക്കൽ
കുടിലത കലരുന്ന പുഷ്കരങ്കൽ
കുട്ടതര തോല്വിപിണഞ്ഞു ചൂതുവഴ്വിൽ.

നൃപനുടെ ഹൃദയം പൊടിഞ്ഞു കല്പിൽ
ചെറിയൊരു മൺകുടമിട്ടിടുന്നപോലെ.
ഒരുപൊഴുതവിടംശപിച്ചിടാനായ്
തരമണയാഞ്ഞു വിഷം ഭചിക്കുമായാൻ.

മധുമൊഴിമമയന്തിയേയുമോമൽ
സുതരെയുമന്ന തൊഴിച്ച മറ്റു സർവ്വം
കളിയുടെയതിഘോരമാം കരാറിൻ
പടി! ഖത നഷ്ടി സഹോദരനാം രാജാ.

"മമ ധരയിതിലൊറ്റമാത്രപോലും
കുമതി വസിപ്പതിനിന്നു നീയനർഹൻ.
ഇതുമുതലിനിയെൻറയാജ്ഞ–വേഗം
പെരുവഴിനോക്കി നടക്ക നീ വിമൂഢ"

ഇതുവിധമതിരോഷഭാവമേന്തും
ക്ഷിതിപതി–പുഷ്കരപെരുഷാട്ടഹാസം
അതുവരെയറിയാത്ത ദുഃഖവഹ്നി–
ക്കഥ നളരാജനെ തൈലമായ് ചമഞ്ഞു.

"സഹൃദയ മമ സോദരാ, നിനക്കീ
യികൃതമനുസ്ഥിതിയെങ്ങുനിന്നുവന്നു?
അറിവധികമെഴുന്നവർക്കു ബോധ-
ക്കുറവു ഭവിപ്പതു മാനഹാനിയല്ലേ?

ഇതുവരെയിവനോട് കാട്ടിയോരപ്പുരുതരമാം തവ ക്രൂരശേഷവും താൻ
ഏവിടെയുവിധമെന്തിനായ് മറഞ്ഞൻ
തലയിലെഴുത്തിതു മാറ്റിടുകയാരോ?

അരുതരുതനുജന്നിതൊന്നു മോർത്താ-
ലൊരുതരവും ശരിയല്ല, നീതിയല്ല.
ധവളിമ കലരുന്ന പട്ടിലല്പം
കരിപുരളുന്നത ഭംഗിതന്നെ നൂനം

മനുജനു സഹജം സഹോദരത്വം
കനിവൊട്ടു നീ ചെറുതൊന്നതോർത്തുകണ്ടാൽ
തുടിതി പുരുതരം വളർന്നിടും നിൻ
കടുതരകോപവുമൊട്ടു ശാന്തമാകും.

അടിയറയിവനങ്ങവച്ച സർവ്വം
വിടുവതിനും മടിയില്ല രാജ്യവാസം
നളനൊരധമനാണിതെന്നപേരീ–
യിളയിൽ വരുത്തുകയില്ല തീച്ചുതന്നെ."

അനുജനോടിതുമട്ടരച്ച ഭൂപൻ
തനയരെ മാതൃഗൃഹത്തിലേക്കയച്ചു.
ഉടനുണികളൊടൊത്തു മാത്രമപ്പോൾ
നളനവിടുന്നു സഭ്യനായ് നടന്നാൻ.

ഉലകിടയധികാരമെങ്ങിതിപ്പോൾ
നിലകളുമെങ്ങു വിശിഷ്ടഭോഗമെങ്ങോ?
നിരവധി വിഷമീപ്പതിന്നിവണ്ണം
നരപതിയെന്തുനടത്തി പാപകർമ്മം?

"പെരുവഴി ശരണം വരുന്നതെല്ലാ-
മുരുതരനന്മകളെന്നുമാത്രമോർത്തും
ഇരുവരുമനയായിവഴ്ന്നമെന്നൊ
രൊരുവിജനസ്ഥലമെത്തിയാശ്വസിക്കാൻ.

"കലിയുടെ കലയാണു നിന്ദ്യമാമീ
നിലകളിലേക്കു നയിച്ച"തെന്ന ബോധം
കനവിലുമുദയായതില്ല ഭൂപ-
ന്നതുമൊരുമട്ടു നികൃഷ്ടകാലഭാവം.

അതുലിതസുഖമാസ്വദിച്ചിടുമ്പോൾ
തുടിതി നിലയ്ക്കുന്ന ഭേദമുരുവിച്ചാൽ
ഇതരരൊടിടപെട്ടിടുന്നതിനായ്
വിഷമ,—മിതോ സഹജം നരക്കു പാരിൽ.

അരികിലൊരതിഘോരമാമരണ്യം
ഹരഹര! കാണ്മതിനൊത്തവക്തപ്പോൾ
ഒരുവരുമറിയേണ്ട തീവ്രമാമീ-
ദുരിതമിതെന്നു നിനച്ചതിൽ ശമിച്ചാർ.

ദിനകരഭഗവാൻ മറഞ്ഞു, കാട്ടിൽ
ഘനതരമായ് തിമിരം നിറഞ്ഞു നീളെ.
പരവശതകലർന്ന തണ്ടുപേരും
നിശയെനയിപ്പതിനേകഭാഗമെത്തി.

കിളുകിലെവിറയാർന്ന വധൂജനത്തു-
ള്ളുജമലറുന്നതു കേട്ട ഭൈമി പാവം
നരപതിപലമട്ടുവേട്ടയാടി
പ്പരിചയമുള്ളവനെങ്കിലും കഴങ്ങി

"വരുവതുവരുമെങ്ങുപോയിടുന്നീ-
യടവി"ലെന്നനിനച്ചുകൊണ്ടുപേൻ
അരുവയർ മണിഭീമപുത്രിയെത്ത-
ന്നരസിയണച്ചു വിഷാദമോടിരുന്നാൻ

"മരണമിഹസമാഗമിച്ചുരക്ഷ-
ക്കൊരുവഴിയെന്തിനി"യെന്നിളേശനോക്കെ
ഭുശഗണമവിടുന്നു പാഞ്ഞുതുള്ളും
മറവതിനും തരമായി ഭൈവ്യയാഗൽ

വിധുമുഖി വളരും വിശപ്പുകൊണ്ടും,
പെരുവഴിതാണ്ടിയ വൻതളർച്ചകൊണ്ടും,
പതിയുടെ മടിയിൽ കിടന്ന നിദ്ര-
ക്കതുമൊരുസൌഖ്യമവർക്കയറിയേക്കാം

ഉഡുപതിയുയരത്തുദിച്ചമന്ദ-
സ്മിതമൊടുശീതളപൂനിലാവുനീളെ
ചൊരിയുതിനതുനിഞ്ഞിതപ്പൊളവ്വീ
പതിനിജപത്നിയെയുറക്കുനോക്കിയോത്താൻ

"അവിടത്തിസുഖമൊട്ട സെയ്ധമേറി-
ച്ചെറിയകിടാങ്ങളൊടൊത്തു പൂണ്ടുമോദം
അനഘിനമൊരുപോൽ കഴിഞ്ഞിടേണ്ടോ-
ളിവിടെവലഞ്ഞു നടന്നിടുന്ന പാരം

മതിമുഖിയിവളെന്തിനായ് ഗമിച്ചെൻ
പിറകെയൊരിക്കലുമോർത്തതില്ലതൊന്നും
പുളിയതിജവമുരുവിച്ചിടുന്ന പാലി-
ന്നെയു പടിയും തയിരോടട്ടിടുമ്പോൾ

സുരഭിലസുമകാന്തിയെജ്ജയിച്ചു-
മ്മിവളുടെ കോമളമായ വക്ത്രബിംബം
വളരുമധികതാപമോട്ട വാടി-
ക്കിവശിവ കാൺമു സഹിപ്പതെങ്ങനീഞാൻ?

ഘനനിര കഴൽ ക്ലിപ്പിടുന്നകേശം
പൊടിയുമണിഞ്ഞാളി വിട്ടഴിഞ്ഞു കഷ്ടം!
മമ മടിയിലിതാ കിടന്നിടുന്നി-
ത്തരുണിയശകുതയെന്നു കെട്ടിവയ്ക്കുൻ.

അതിമൃദുസുഭഗംശരീരമെയ്യും
വെയിലിൽനടന്നു തളർന്തോത്തിടുമ്പോൾ
നളനുടെ ഹൃദയം പൊടിഞ്ഞിടുന്നീ
യവനിയിലെന്തിനു വാഴ്ചയെന്നുമോർപ്പൂ

കിളിമൊഴിമയന്തിതൻപദാബ്ജം
മുട്ടുതറകല്പിവയിൽ പതിക്കുമൂലം
അവിടവിടധികം മുഴച്ചുകാണു
ന്നതുമിവനിന്നിഹ കണ്ടിടേണ്ടിവന്നു.

അറിയുകിലഖിലം വിദർഭരാജൻ
കഠിനതയിസ്ഥിതിയെത്തുടർന്നെയോക്കും?
അവരവരുടെവംശരക്ഷ ചെയ്വാൻ
കഴിവിയലാത്ത നരൻ വിവേകശൂന്യൻ.

സുഖമൊടുഭവനങ്ങളിൽ സപത്നീ-
തനയരുമൊത്തുകഴിഞ്ഞു ക്ലേശവാനായ്
കൊതിയൊടു പലതും ദരിദ്രർപോലും
തുടരുവതുണ്ടിവനെന്തുചെയ്യുമിപ്പോൾ?

ഗൃഹമിവനെയിടൊന്നു താമസിക്കാ-
നഖിലരുമങ്ങനയുന്നുനല്കിയില്ലേ?
അപരനുടെ കിടപ്പുവേലചെയ്വാൻ
പരിചയമില്ലഭിമാനവും ക്ഷയിക്കും.

മകളുടെ ഹിതമൊക്കയും യഥേഷ്ടം
നിറവുവരുത്തുവതിന്നു ഭീമരാജൻ
കരുതിയിവളെയങ്ങുവിട്ടുവെന്നാൽ
സതി സുഖജീവിതമാസ്വദിക്കുമല്ലോ

നളനൊരുജഡനായ് ഭവിക്കുമപ്പോൾ
ശിവശിവ ഞാനതുകൊണ്ടു പത്നിയുടെ
ഉയിരുടലിനൊടൊത്തിരുന്നിടുമ്പോൾ
ജനകഗൃഹത്തിലയക്കുകില്ല നൂനം

മമവധു ഭമയന്തി മാനഭംഗം
കരുതിയൊരിക്കലുമെന്നെവിട്ടുപോയ്
പിതൃഭവനമണഞ്ഞുനാം കഴിക്കി-
ല്ലിവളുടെമുരുത്തമവംശജാതയല്ലേ?

മദഭിശിതിരയാം മരിക്കുവോളം
പരവശതയ്ക്കിടമില്ലെടുംപ്രകാരം
ഇതുപടിയകതാരിലോർത്തുറച്ചും-
ലിവളുടെമേവിവിചിത്രമന്ധകാരം

വെടിയുകയിവിടിക്ഷ്വാംഗിയെ ഞാ-
നതുമൊരനർത്ഥമിണങ്ങിടാതകൃത്യം
ശരിമമവധുവും വരട്ടെയെന്നാൽ
പതിതനഹം പരിരക്ഷയെന്തുചെയ്യും?

അപകടനിലയിങ്കലാത്മരക്ഷ-
യ്ക്കുപടെയുമെന്തിനെയും വെടിഞ്ഞുനില്പുൻ
തുനിയുക പുതുതല്ല മന്നിലാരും
നമുനതുകാട്ടുകയുള്ളുകൊണ്ടയോഗ്യം?

മതിമുഖിയുണരുമ്പാളന്തികത്തിൽ
ച്ചതിയുടെ പൈതൃതരൂപമെന്നുകണ്ടാൽ
മറവഴിയിനിയില്ലിവൾക്കിതെന്ന
ക്കരിമുകിൽ വേണിപിതാവിനോടറ്റക്കും

ഇതുവിധമതിഘോരമൻപ്രവൃത്തി-
ക്കൊരുകുറി നന്മയിവൾക്കുവന്നുചേർന്നാൽ
അതിലുമുപരിഭാഗ്യമില്ലമറ്റാ-
ന്നിവനുവേറിപ്പതിനോത്തുനോക്കിലിപ്പോൾ

അയി മമ മമയന്തി! നിന്നെയോർക്കാ-
നഴകൊടുവാനവരെത്തിയൊരുനേരം
അവരൊടെതിരു കാട്ടിയില്ലയോ നീ?
നമുനെനിനച്ചതിൻഫലങ്ങളുവാം

മറുവഴിയിവനിന്നു കണ്ടിട്ടന്നി-
ല്ലഴലുവതിന്നൊരു ഹേതുമറ്റമട്ടിൽ
പറവതുശരിതന്നെയാണു മത്സ്യൻ
തലയിലെഴുത്തിനുകീഴടങ്ങുമെന്നായ്

സരസിജമുഖി നിന്നെ വേട്ടതെന്നീ
നരനഴലാനിടയായതന്തകാന്തെ!
ഇതുവരയമരക്സ്സുയപൂത്തിൽ
പരിചൊടു വയ്പതിനൊത്തതോത്തിടാമോ?

ചതിയിലനുജനങ്ങനാട്ടതൊട്ടു-
ള്ളഖിലവുമെന്നൊടുവങ്ങിയെന്നതോർത്താൽ
ഇവരുടെയതിഭീമമായിടുന്നോ-
രനുപമമാകിയ മായതന്നെയാവാം

സുരവരരവരിപ്രകാരമായാ-
ലവനിനിവാസികൾ നമ്മളെന്തുചെയ്യും?
ഹരഹര! കരുതാത്തതെന്തിതെല്ലാ-
മറിവവരിൽ കുറയാൻ തുടങ്ങിടുന്നോ?

കരുവരുമിവിടില്ല രക്ഷചെയ്യാ-
നരികിലഹോ മമസോദരിക്കിതെന്നായ്"
ഉരുകിനഹൃദയത്തൊടൊത്തു ഭീപൻ
കരുതിയവേളയിലോത്തുപിന്നെയുംതാൻ

അടവിയിലിവിടിങ്ങുതിങ്ങിനില്പും
തടിലതപക്ഷിമൃഗങ്ങളുന്നിതെല്ലാം
പരവശതകലൻ വാഴ്വുമീ-
ക്കരിമുകിൽ വേണിയെയെത്തുനോക്കുകില്ലെ?

അനവധിയിവടുണ്ടു രക്ഷിനാനാ
വനചരകിരുക്ഷുദ്രിഭവവർഗ്ഗം
അവനിപതിമകൾക്കു രക്ഷചെയ്യാ-
നിവരുകഴിഞ്ഞിനിയാരുതന്നെവേണം?

കണവവിരഹമോർത്തു കേണിടേണ്ടീ-
പ്രണയിനികേകനതാംഗിമാരനേകം
വനമിതിലധിവാസമുണ്ടുകൂട്ടാ-
യൊരുവനതൻനിലയൊത്ത തോഴരുണ്ടാം

മതിമുഖിയുണരുമ്പാളന്തികേ ചെ-
ന്നതിമൃദുസാന്ത്വനമോതുവാൻ യത്നേഷ്ടാ
റാസുമതി.മടികാട്ടുകില്ല ദേവീ
കിതുമൊരനഗ്രഹമാണു നിയിവാദം

ജഗതിസുഹിതഭൈവഭക്തിയുള്ളോർ
ക്കൊരുചെറുതുംവരികില്ലനഷ്ടമെന്നായ
തുരുജനമുരചെയ്തുകേട്ടതിപ്പോ-
ളകതളിരിൽ തെളിയുന്നനിക്കനന്നായ്

അതിവിപുലവിപത്സ്സിലോച്ചയത്തെ-
ത്തടവിടൊടിക്കുസമാനമായിടുന്നൊ
കളവതിനുമനേകമാം സ്വരക്ഷാ
വഴിതെളിയോടഥ കാണുവാനുമായി

പുകൾപെരുകിനപാതിവ്രത്യധർമ്മം
ഭയിതയിലുള്ളോരു കാലമെന്തിനീ ഞാൻ
നിരവധി വിഷമിച്ചു മാനസത്താ-
രെരിവെയിലത്തു പറിച്ചെറിഞ്ഞിടുന്നു?

വരികിലിവനു നല്കുകാലമെന്നു-
ങ്ങിനിയുമടുത്തിവളോടു ചേരുവാനായ്
ശരി, നവനമുനായ് ചമഞ്ഞുവന്നി-
ക്കളമൊഴിയോടു കലർന്നുവാണു കൊള്ളും"

ഇതുവിധമതിശാഠ്യമായുറച്ചി-
ട്ടുപരഭിശിക്കണയുന്നുറച്ചിടുമ്പോൾ
കൊടിയവിരഹവഹ്നിയുജ്ജ്വലിച്ചു-
നരനുടെയുൾത്തടമൊട്ടു പൊട്ടുകയും.

മതിമുഖിയുണരാതെ മാറിലെങ്ങും
കരമുഥചെന്നു തടഞ്ഞിടാതെ ഭൂപൻ
മടിയിലതിസുഖം കിടന്നുറങ്ങും
പ്രിയയുടെരുയുതലോടി മന്ദമന്ദം

കരതലമതിലേന്തിമെല്ലെയോമൽ
തരുണിയെയുഴിയണച്ചു മിണ്ടിടാതെ
നരവരനുത ചെറുമാറിനിന്നി-
ട്ടുരുതരവേദനയോടു കൺനിറച്ചാൻ.

കഥകളിയിലെ പോരിനുവിളികൾ.

പേരാത്തു് ആർ. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള ബീ. എസ്. സീ, ആർ. ബി. വി.

അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഭാവഭേദങ്ങളെ വാക്കുകൾകൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിക്കാവുന്നതിൽ സമഗ്രമായും സ്പഷ്ടജനകമായും അന്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കു പകർന്നു കൊടുക്കുവാൻ പോരുന്ന അഭിനയവൈചിത്ര്യം കഥകളിയിൽ മാത്രമേ കാണാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ എന്നാണു് മിസ്സിസ്സ്, സരോജിനീനായിഡു ഒരിക്കൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. കേവലം അംഗവിക്ഷേപങ്ങളും ഭാവപ്രകടനങ്ങളും കൊണ്ടു മഹാകഥകളിലെ രംഗപരമ്പരകൾ കാഴ്ചക്കാരുടെ കൺമുമ്പിൽ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ കഥകളിയ്ക്കുള്ള വൈഭവം കലാമർമ്മജ്ഞയായ ആ മഹതിയെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്തു! ഇതു മഹനീയമായ കഥകളിയുടെ രസപൌഷ്കല്യത്തിനു നിദാനഭൂതങ്ങളായ അംശങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നാണു പോരിനു വിളികൾ.

പ്രായേണ എല്ലാപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ആട്ടക്കഥകളിലും യുദ്ധരംഗങ്ങൾ കാണുന്നു. നാടകത്തിൽ യുദ്ധം, വധം, വിവാഹം. സംഭോഗം മുതലായതെല്ലാം വർജ്ജ്യങ്ങളാണു്. എന്നാൽ കഥകളിയിലാകട്ടെ ഇതെല്ലാം വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന അംശങ്ങളത്രേ; എന്നു മാത്രമല്ല ഇവയെല്ലാമെടുത്തുകളഞ്ഞാൽ കഥകളിയുടെ അസ്തിത്വം തന്നെ നശിച്ചു പോകുമെന്നും പോലും പറയാം. കഥകളിയുടെ ഇന്നത്തെ രൂപസിദ്ധിക്കു സഹായിച്ച ചില അഭിനയപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ യുദ്ധരംഗങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. സമരവീരന്മാരായ പുരാതനകേരളീയരുടെ ഇടയിൽ നിലവിലിരുന്ന ദ്വന്ദ്വയുദ്ധങ്ങളും 'അളങ്ക'ങ്ങളും അവരുടെ കലാപ്രകടനങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു ശാസ്ത്രക്കളിയും ആയുധക്കളിയും നിദർശനങ്ങളാണു്. ശാസ്ത്രക്കളി, ക്രടിയാട്ടം, ചാക്യാർക്കൂത്തു മുതലായ വിനോദകലകളിൽനിന്നു പരിണമിച്ച കഥകളിയിലെ പോരും, പോരിനു വിളികളും, മേൽപ്രസ്താവിച്ച ദൃശ്യങ്ങളിൽ നിന്നു ജന്മമെടുത്തതായി വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടു്. വാളും പരിചയുമേന്തിയ കണ്ടപ്പന്റെ (കയ്യളുടെ) രംഗപ്രവേശം, കണ്ടപ്പന്റെ പ്രതിയോഗിയായ "മരത്തേങ്കോടി"ന്റെ വടിയും മീൻകുട്ടയും ധരിച്ചു കൊണ്ടുള്ള പുറപ്പാടു്, 'ആയുധമെടുക്കൽ' മുതലായി ശാസ്ത്രക്കളി

ചതിയെവിടവരോട്ട ചെയ്തതിന്നായ്
മതിയതിലൊട്ടുമെഴാഞ്ഞു ദൈവ്യലേശം
ക്ഷിതിപതിവെടികൊണ്ടപക്ഷിയെപ്പോൽ
ഭുവനതലത്തിലതാ പതിച്ചിടുന്നു.

നരപതിയെയുരു ഭീരുവാകയോ? ഹാ
കുറവിയ കാട്ടിടുമോരവസ്ഥ തേടി
അവശതയറിയിച്ചിടാതെ വേഗം
നരവരനങ്ങെഴുന്നോറു നില്പ്പുയായി.

പുനരതിജവമോടകന്നുമാഹം!
കമനിയെയോത്തു തിരിച്ചുവന്നുമേവം
നരപതിയധികം കിതച്ചുപാത്താൽ
പരമപുമാനതു ശീലമുള്ളതാണോ?

മടവാർമണി മഞ്ഞളുംശിയാളി-
ൻറുടയോനീവിധമൊട്ടലഞ്ഞശേഷം
നയമാംമതിധൈര്യമോടുകൂടി
ട്ടവിടംവിട്ടു മറഞ്ഞു പാഞ്ഞുവേഗം.

യിലെ ചടങ്ങുകൾ, കഥകളിയിലെ യുദ്ധരംഗങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തെ സഹായിച്ചിരിക്കണം.

"ഭീമൻഗദയുമെടുത്തുപിടിക്കും
ഭൂമികലുക്കിയിളക്കിച്ചാടും
ശോശാക്കാരൻദുര്യോധനനും
ശോശാശോശായെന്നു വിളിക്കും
ഭീമൻ ഗദകൊണ്ടൊന്നു കൊടുക്കും
ശോശാക്കാരൻ ചത്തുമലക്കും."

ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ഞാൻ കഥകളിയെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞതു ബാലപാഠക്ലാസ്സിൽ മേല്പറഞ്ഞവരികൾ പഠിക്കുമ്പോഴാണു്. പരസ്പരവൈരികളായ കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനവും, അതിനെത്തുടർന്നു ഒരാളിന്റെ വധവും, അന്യന്റെ വിജയപ്രകർഷവും കഥകളിയുടെ പ്രധാനാംശമാണല്ലോ. ഇതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് പല കഥകളും ഇതിൽ നിന്നുവ്യത്യസ്തങ്ങളാണെങ്കിലും പൊതുവേ നോക്കിയാൽ ഇതു ഏതാണ്ടു ശരിതന്നെ.

കഥകളിയിലെ പോരിനു വിളികൾ അതുകപ്പാടെ ചൊടിപ്പും തകർപ്പും ഉള്ള ഭാഗങ്ങളാണു്. പ്രതിയോഗികളായ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഘട്ടനങ്ങൾ അഭിനയിക്കുമ്പോൾ രംഗവാസികളെല്ലാം നീണ്ടു നിവർന്നിരുന്നതാൽപയ്യത്തോടുകൂടികാണുവാൻ തയാറാകുകയായി. അലറുന്ന വേഷം വരുമ്പോഴേയ്ക്കു ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നവരുംകൂടി എഴുനേറ്റിരിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മറ്റു ഉത്സവസ്ഥലങ്ങളിലും അട്ടം കാണാൻ വന്നു കൂടുന്നവരിൽ അധികം പേരും പാമരന്മാരായ മൂന്നാം തരക്കാരാണെന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. Elizabethan theatre ലെ people in the pit അഥവാ groundlings നെപ്പോലെ, നടന്മാർക്കും നടനത്തിനും പ്രസിദ്ധിവരുത്തുന്നതു് ഈ 'തറട്ടിക്കറുകാരാ'യതിനാൽ അഭിനയക്കാർ അവർക്കു കിട്ടിയ സന്ദർഭം പാഴാക്കാതെ അട്ടംകൊണ്ടു പിടിക്കും. മേളക്കാരും ഒട്ടും കുറയ്ക്കുകയില്ല. ചെണ്ടയും ചേങ്കലയുംകൊട്ടി ചെവിപൊടിക്കും. ആലാപവിശേഷങ്ങൾക്കുടാതെ ദ്രുതഗതിയിൽ ചൊല്ലപ്പെടുന്ന വെല്ലുവിളിപ്പാട്ടുകൾ കൊണ്ടു് അന്തരീക്ഷം മുഖരിതമാകും. കാണികൾക്കു പൊതുവേ ഇതുയും രസിക്കുന്നഭാഗം വേറെയില്ല, നിശ്ചയം! നെഞ്ചുപിളർന്നു ചോരകുടിക്കുന്നതും കുടൽ മാല വലിച്ചെടുത്തു കഴുത്തിലണിയുന്നതും കാണുവാൻ വളരെ രസമാണു്. പതിനേഴാംശതകത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ജനങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെ ഭീകരരംഗങ്ങൾ കാണുവാൻ വളരെ കൌതുകമായിരുന്നു അതുകൊണ്ടാണു് അക്കാലത്തു് ഒട്ടവളരെ Tragedies of Blood (രക്തപങ്കിലങ്ങളായ ശോകാന്തനാടകങ്ങൾ) ഉണ്ടായതു്.

പണ്ഡിതന്മാരായ സഹൃദയന്മാരെ വേണ്ടപോലെരസിപ്പിക്കാൻ കഥകളിയിലെ പോരിനുവിളികൾ പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തമില്ല. അതിനു രണ്ടു മൂന്നു കാരണങ്ങളുണ്ടു്. പോരിനുവിളികളിൽ പൊതുവേ ആശയത്തിനു ഭംഗിയോ ഗാംഭീര്യമോ കാണാറില്ല. പരുഷാക്ഷരങ്ങൾ കോർത്തിണക്കിയ അനുപ്രാസങ്ങളും തീർപ്പോച്ചാരണങ്ങളായ പദങ്ങളും പുറമേ രസംതുളുമ്പുന്ന സംബോധനകളുമാണു് അവയിലെ കരുക്കൾ. കഴമ്പില്ലാത്ത വാഗാടങ്ങളാണധികവും. ഉഗ്രപ്രതാപന്മാരായ കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ അന്തസ്സില്ലാത്ത ഭർത്സനങ്ങൾ നടത്തുന്നതു ചിലപ്പോൾ ലജ്ജാകരമായി തോന്നും. "എടാ മൂഢാ" "നരകീടമേ" "നില്ലെടാ" മുതലായസംബോധനകൾ വളരെ സാധാരണമാണു്.

നില്ലനില്ലെടാമ്ലേച്ഛാധമാകൊല്ലുവാൻ മടിയില്ലെടാ
തെല്ലുമേ മമചുല്ലിനോടായിതുല്യനാം കപിപോതേക

എന്നിങ്ങനെ അങ്ങാടിപ്പിള്ളേരുടെ ഭാഷയിലുള്ള പോരിനു വിളികൾ സുലഭങ്ങളാണു്. മലിനമായ പുരുഷരസം തുളുമ്പുന്ന ഈ ബീഭത്സഭാഷണങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ, ചാക്യാർക്കൂത്തിലെ ഹാസ്യപ്രലപനങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിലെ Restoration comedy കളിലുള്ള അസഭ്യങ്ങളും ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു.

പ്രതിയോഗിയുടെ കയ്യാൽ മരിക്കുമെന്നു നല്ലബോധമുള്ള പാത്രംപോലും "കഴുത്തിനു മൂറും നാക്കു"ള്ള രീതിയിൽ അർത്ഥമില്ലാത്ത വീരവാദം ചെയ്തശേഷം അവസാനത്തിൽ ചത്തു വീഴുന്നതു കാണുമ്പോൾ ചിരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അത്ഭുതവിക്രമന്മാരായ നായകപ്രതിനായകന്മാർ തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞു സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവരുടെ ശുംഭത്തം വെളിപ്പെടും.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും പോരും പോരിനു വിളികളുമുള്ള രംഗത്തിലെ കോലാഹലം സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു വളരെ പ്രിയമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വധപ്രധാനങ്ങളല്ലാത്ത കഥകൾ വിജയകരമായി ഓടുന്നതു് അതിനു തെളിവാണു്. ഉഷ്ണകാലത്തിൽ കലാരസികന്മാരായ പ്രേക്ഷകന്മാർ, യുദ്ധരംഗങ്ങളെ, മുക്കുവാനോ പ്രകൃത്യാവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനോ ഉള്ള സന്ദർഭങ്ങളായിട്ടാണു കരുതുന്നതു്. എങ്കിലും പോരും പോരിനു വിളികളും എടുത്തുകളഞ്ഞാൽ കഥകളികാണാൻ വരുന്നവരുടെ എണ്ണം വളരെ കുറഞ്ഞു പോകുമെന്നുള്ളതു അനുഭവസിദ്ധമായ ഒരു പരമാർത്ഥമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

കഥയുടെ സ്വാഭാവികമായ ഗതിയിൽ യുദ്ധങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളും ചിത്രീകരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. മിക്കവാറും കഥാകാരന്മാരും ആ മാതിരി രംഗങ്ങളിൽ വീരരൌദ്രഭയാനകാദിരസങ്ങളെ വേണ്ട വിധത്തിൽ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിൽ പ്രതിയോഗികൾ തമ്മിലുള്ള പോരിനുവിളികൾ കഥകളിയിലെ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ചടങ്ങായിത്തീരുകയും യുദ്ധവും വധവും കത്തിച്ചെലുത്താൻ വേണ്ടി കഥാഗതിക്കു കൃത്രിമമായ വ്യതിയാനം വരുത്തുന്നതു് സ്വാഭാവികമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മൂലകഥകളിലില്ലാത്ത സംഭവങ്ങളേയും പാത്രങ്ങളേയും അവതരിപ്പിച്ചു പോരിനു വട്ടം കൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. സാധാരണയായി അസുരാംശപാത്രങ്ങളെയാണു കവികൾ പുതുതായി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ശാകുന്തളം കഥകളിയിൽ ആവിർഭവിക്കുന്ന വണ്ടത്താനെ, കവി "രക്ഷോനാഥഭൃത്യനാ"യ മധുകരാസുരനാക്കിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. ഒരു ഉത്തമപാത്രവും ആസുരപാത്രവും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിൽ ആസുരപാത്രം പരാജിതനാകയോ വധിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതുംപതിവാണു്. ദുഷ്ഷന്തൻ ഹസ്തിനപുരത്തേക്കു പോകുമ്പോൾ വീരബാഹുവും കൂട്ടരും അദ്ദേഹത്തെ എതിരിടുകയും അവസാനത്തിൽ വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുരുദക്ഷിണകഥയിൽ കുചേലകൃഷ്ണന്മാർ ഒരു കാട്ടാളനുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്നതും ദക്ഷയാഗത്തിൽ വീരഭദ്രനോടൊത്തു ഭദ്രകാളിയേക്കൂടി പ്രവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും പോരാട്ടത്തിനു സന്ദർഭമുണ്ടാക്കുവാനാണു്. രാജരാജവർമ്മകൊച്ചുകോയിത്തമ്പുരാന്റെ രാസക്രീഡയിൽ ഒരു യക്ഷിയെ പ്രവേശി

പ്പിച്ച് കച നാസികാച്ഛേദം വരുത്തുന്നതും കിന്നരന്മാരും കൃഷ്ണനുമായി പോരുണ്ടാകുന്നതും ചടങ്ങനുസരിച്ചുള്ള യുദ്ധരംഗങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാന്റെ കൃതികളിൽ, കഥകളിലെ മറ്റരംശങ്ങളെന്നപോലെ, 'പോരിനുവിളികളും' പ്രാകൃതാവസ്ഥ കടന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുന്നതായി കാണാം. സീതാസ്വയംവരത്തിൽ താടകയും ശ്രീരാമനുമായുള്ള സംവാദം തീരെ തീക്ഷ്ണതയില്ലാത്തതാണു്. എന്നാൽ രാമനും മാരീചസുബാഹുക്കളും തമ്മിൽ എതിരിടുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ ഖരശബ്ദമയമല്ലെങ്കിലും അവർ വിനിമയം ചെയ്യുന്ന ആശയങ്ങൾ വീരമുള്ളതാണെന്നു കാണാം.

അടലിലധികചതുരരായനിശിചരർക്കുനേരുനിന്നു-
മിടമയോടുപൊരുതിടുമെന്നേയു മങ്ങുകരുതവേണ്ട
അതികിശോരരായ നിങ്ങളുടയിന്നിലടവിനായി
എതിരിടുന്നതിനുനല്ലതല്ലകൊന്നതിനുവാൻ

.....

പോരിനായെതിർത്തു നീമരിച്ചിടാതെയിവിടെനിന്നു
ദൂരദേശമിക്ക നീ സുഖാഹ്വയ ദുർമ്മതേ.

ഖരവധം, ബാലിവധം, സേതുബന്ധനം, യുദ്ധം മുതലായ കഥകളിൽ ക്രമാനുഗതം പുഷ്ടമായ പോരിനുവിളികളും കാണുന്നു. യുദ്ധം കഥാസ്വാഭാവികമായി യുദ്ധാഹ്വാനങ്ങളുംകൊണ്ടു മുഖരിതമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഭാഗം വായിച്ചാൽ ഒരു ദൃശ്യകാവ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളൊന്നും കാണാനില്ല. കഥാപാത്രങ്ങൾ രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട അല്പമെങ്കിലും വ്യക്തിത്വം പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടവരാണെന്നു കവിക്കു വിചാരമില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നുന്നു.

കോട്ടയം കൃതികളും പൊതുവേ വധപ്രധാനങ്ങളാകയാൽ അവയിൽ വീരരൌദ്രരസങ്ങളും വേണ്ടവണ്ണം പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കീമ്മീരവധത്തിൽ കിമ്മീരന്റെ പോരിനുവിളി നല്ല ഗൌരവം തികഞ്ഞതാണു്. എന്നാൽ തമ്പുരാന്റെ അതിപ്രശസ്തമായ കാലകേയവധത്തിലെ പോരിനുവിളികളും പ്രതീക്ഷയ്ക്കനുസരണം വീര്യവിജൃംഭിതങ്ങളാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിരിക്കുന്നു. ബകവധത്തിൽ ഭീമന്റെ പോരിനുവിളിയുടെ തീക്ഷ്ണത നോക്കുക.

നിരാകൃതാമരനിശാചരാധമ
ദ്രോശവേണ്ടനിനക്കിനി നിത്യം
തടിച്ചുഭുജയുഗനിബദ്ധനാക്കി
പ്പിടിച്ചുവിരവൊടുമടിച്ച കളുവൻ.
അടിച്ച നിന്നുടൽ പൊടിച്ചിട്ടുഞാൻ
നടിച്ചുസഹസം മടിച്ചിടാതെ
മടിച്ചുദന്തികളും മസ്തകമയ്യോ
അടിച്ചുരുധിരം പാനം ചെയ്യാൻ
കൊതിച്ചിരിക്കും സിംഹം മുമ്പിൽ
പതിച്ചുപോലെ കണ്ടിഹനിന്നെ
കരുത്തകാൽകിൽ നിരത്തൊടുതെരു
ഉരത്തവിഗ്രഹവരുതാതെന്നേ
തിമിർത്തുവന്നിഹ മറുത്തു നിൽക്കിൽ
അമർത്തുഭോവം വരുത്തുവൻ ഞാൻ.

ഉത്തുജ്ജസ്വലങ്ങളായ പോരിനുവിളികളും കാണുന്നതു് അശ്വതിതിരുനാളിന്റെ കൃതികളിലാണു്.

ബഭ്രേ ഭേംഗശിരോമുജവിധൃതബൃഹത്
പട്ടസസ്ത്രാട്ടഹാസ-
ധ്വസ്തഷ്ണുരാളരംഷ്ട്രായുഗള പരിലസൽ
സുഗ്രചിണീഘോരവക്ത്രഃ
ആരുന്ധാനോരുഷാന്ധഃ പഥിമഥിതമധും
മാധവം ചേദിരാജ
ക്ഷിപ്രാഭീപ്രാരുണാക്ഷഃ ക്ഷുഭിതരിപുബലാ
ശ്ലക്ഷ്ണമിത്യുചചക്ഷേ.

ഖരസ്വനങ്ങളായ പദങ്ങളുടെ ബാഹുല്യതകൊണ്ടു ഒരു യുദ്ധരംഗത്തിന്റെ പ്രതീ

തിയുണ്ടാക്കുവാൻ ഈ ശ്ലോകത്തിനുള്ള ശക്തി അനുകരണീയമാണല്ലോ. രുഗ്മിണീ സ്വയംവരത്തിൽ ശിശുപാലനും ശ്രീകൃഷ്ണനും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന പോരിനുവിളി 'ടവർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളുടെ അടുത്തടുത്ത വിന്യസനംകൊണ്ടു വിജൃംഭിതമായിരിക്കുന്നു.

നില്ലുനില്ലെടായ്മവുംധമകല്യനെങ്കിലോ ഭൂമ്മതേ
തെല്ലുമില്ലശാകൃതേ തവമായകൊണ്ടു ഫലം ജഗൽ!

.....

ശഠ! കഠോര കഠാരധാരയിലുടനെ നിന്നുടലാകവേ
പടിയിൽവടിവൊടുപൊടിപൊടും
പഥിഭടുതിവന്നുതടുക്കയാൽ

അംബരീഷചരിതത്തിൽ ചക്രത്തിന്റെ പോരിനു വിളിയും രൌദ്രരസപ്രചുരമത്രേ. മറ്റു പല കാര്യങ്ങളിലുമെന്നപോലെ, പിൽക്കാലത്തെ കവികൾ 'പോരിനുവിളികൾ' രചിക്കുന്നതിലും അശ്വതിതിരുനാളിന്റെ മാതൃക സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു.

ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ നളചരിതത്തിൽ വീരരസമുള്ള പോരിനുവിളികളോ പോരാട്ടങ്ങളോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അതു ലക്ഷണപൂർണ്ണമല്ലെന്നും അക്കാരണംകൊണ്ടാണു്, "കോട്ടംവിട്ടൊരു കോട്ടയം കഥകൾ നാലെ"ന്നു തുടങ്ങുന്ന, നല്ല ആട്ടക്കഥകളുടെ പട്ടികയിൽ നളചരിതം ഉൾപ്പെടുത്താതിരുന്നതെന്നും ഒരഭിപ്രായം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത പട്ടികയിൽ നളചരിതം ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നുള്ള ഭാഷാചരിത്രകാരന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

നാട്ടുക്കിഴ്മെഴും നളൻറെ കഥ നാല്
തമ്പാൻറെയൊന്നിരുപ്പും
പാട്ടിനും പദമാട്ടയാനമധികം
രെച്ചം നിനച്ചീടുകിൽ.

എന്നു മുമ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതായാലും വീരരസപോരിനു വിളികൾ നളചരിതത്തിലില്ലെന്നുള്ള കാര്യം പരമാർത്ഥമാണു്. പുഷ്കരന്റെ ചൂതിനുവിളി, നളന്റെ കലിധ്വംസനം, നളന്റെ പുഷ്കരനോടുള്ള പോരിനുവിളി എന്നിതെല്ലാം യുദ്ധരംഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും മറ്റു കഥകളിലുള്ള പോരിനുവിളികളുടെ ഗൌരവം അവയ്ക്കില്ലതന്നെ.

വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ രാവണവിജയത്തിലെ 'പോരിനുവിളികൾ' ആശയംകൊണ്ടും ഭാഷകൊണ്ടും വേണ്ടത്ര ഗംഭീര്യം തികഞ്ഞവയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രൌഢങ്ങളായ പോരിനു വിളികളിൽ പോലും പദങ്ങളുടെ ഉൽകടമായ അന്യോന്യ മൈത്രികൊണ്ടുള്ള ഒരു സൌന്ദര്യം ദർശിക്കുവാൻകഴിയും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അന്തസ്സിനു ഭംഗംവരാത്തരീതിയിൽ പ്രൌഢതതികഞ്ഞ ഭർത്സനങ്ങളാണു് എതിരാളികളുടെ നേർക്കു, രാവണവിജയത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇതു പോരിനു വിളികളുടെ സാധാരണരീതിയിൽ നിന്നുള്ള ആശാസ്യമായ ഒരു വ്യതിയാനമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. രാവണൻ കുബേരനെ പോരിനു വിളിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക.

ആഹവമദമിഹ തേ കളഞ്ഞിടു-
മേഹിധനാധിപതേ!
സാഹസതരമിദമറിക രണത്തിനു
സോഹമേവമോഹമിനുവിഫലം
അഹിതം മമ വിഹിതം
മദസഹിതം തവ ന ഹിതം
മഹിതഭുജപടലവീര്യമഹാനല-
ഹേതിതന്നിലാഹുതോഽസി നിയതം.

നന്ദികേശ്വരൻ രാവണനേ പ്രതിരോധിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ശിവാപദാനവർണ്ണന പരോക്ഷമായ ഒരു

പോരിനുവിളിയാണു്. പ്രതിയോഗിയേ ഭയപ്പെട്ടത്തുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള പരുഷാക്ഷരങ്ങളാണു കവി നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു്

"നിടിലതടപട്ടനയനചണ്ഡ
ഹുങ്കാരകുണ്ഡകരണ്ഡകേ
ത്രിജഗദണ്ഡകടാഹകോടി
കരിച്ചിട്ടുന്ന മഹേശ്വരൻ
.....
വികടകടിലജടാവിലഗ്നന
വിധുതജലധ്വലടാകലം
പ്രകടപദ്ധതിചടചടായിത
കമഠഗുഡവരകപ്പരം"

എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

ഇരയിമ്മൻതമ്പിയുടെ കൃതികളിലെ പോരിനു വിളികൾ പൊതുവേ ഗംഭീരങ്ങളല്ലെന്നു പറയാം. സൈരന്ധ്രിയേ ആഗ്ലേഷിക്കുവാനടുക്കുന്ന കീചകനേ ആക്രമിക്കുന്ന രാക്ഷസന്റെ വരവു് അല്പം ഗൌരവമുള്ള ഭാഷയിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നെങ്കിലും അവരുടെ സംവാദം അത്രകണ്ടു വീരമുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഉത്തരാസ്വയംവരത്തിൽ "പ്രതിഭടപടലി"കളോടു് ആഹവം ചെയ്യാനായി കിരീടിയുടെ ബൃഹാടോപമായ പ്രവേശവും ദക്ഷയാഗത്തിൽ "പുരഹര പുരഗോപുരോപകണ്ഠ"ത്തിൽ ധൃഷ്ടനായി പ്രവേശിക്കുന്ന ദക്ഷനെ നിരോധിച്ചുകൊണ്ടു നന്ദികേശ്വരൻ ചെയ്യുന്ന പോരിനു വിളിയും ഗാംഭീര്യം തികഞ്ഞവയാണു്.

കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ 'ധ്രുവചരിത'ത്തിൽ ഉത്തമനും യക്ഷനും തമ്മിലുള്ള സംവാദം വളരെ പ്രൌഢമാണു്. മത്സ്യവല്ലഭവിജയത്തിലെ "ആശരാധമപോരുചെയ്യുതിനു" എന്നു തുടങ്ങുന്ന പോരിനു വിളിക്കും വേണ്ടത്ര ഗൌരവം ഉണ്ടു്.

വയസ്കരമൂസ്സതിന്റെ ദുര്യ്യോധനവധം, വധാന്ത്യങ്ങളായ രണ്ടാംതരം ആട്ടക്കഥകളിൽ വച്ചു് ഏറ്റവും ക്രുദ്ധതൽ പ്രചാരം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. രൌദ്രഭീമന്റെ പ്രവേശവും ദുശ്ശാസനന്റേയും ദുര്യ്യോധനന്റേയും വധവും രംഗവാസികളെ ഭയാകുലരാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. കഥകളിയിൽ പോരിനു വിളികൾക്കുള്ള പ്രാമാണ്യത്തെ തെളിയിക്കാൻ മുമ്പോരിടത്തു് ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ, ഭീമൻ ഗദകൊണ്ടു "കുമയ്ക്ക" മ്പോൾ "ഗോഗപാ"ക്കാരനായ ദുര്യ്യോധനൻ 'ചത്തുമലക്കു'മെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു തന്നെ 'ദുര്യ്യോധനവധം' കഥകളിയുടെ സാവ്രജനീനത്വംവെളിപ്പെട്ടുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഭീമന്റേയും മറും പോരിനുവിളികൾ ഭയാനകങ്ങളാക്കി കാണികളെ ഇളക്കുവാൻ, കവിയുടെ രചനാപാടവത്തേക്കാളധികവും സ്ഥായിച്ചിട്ടുള്ളതുസംഭവങ്ങളുടെ സ്വഭാവേനയുള്ള ഭീകരതയാണെന്നു പറയേണ്ടിരിക്കുന്നു.

യുദ്ധരംഗങ്ങളും പോരിനുവിളികളും നിബന്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, പുത്രകാമേഷ്ടി, വിശ്വരൂപാഭിഷേകം, പൂതനാമോക്ഷം മുതലായ കൃതികൾ പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാണു്.

കഥകളിയിലെ പോരിനു വിളികൾ അത്ര കാവ്യഭംഗി തികഞ്ഞവയല്ല; അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ സുന്ദരഭാവങ്ങളുടെ അഭിനയത്തേ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയുമല്ല. എങ്കിലും കഥകളിനടനത്തിനു് ഉണ്മയും ഓജസ്സും നല്കി രംഗവാസികളെ പൊതുവേ ആകർഷിക്കുവാൻ അവ പര്യാപ്തങ്ങളാണു്.

രഹസ്യപേടികാ

അധ്യായം 10

തുൻപിനെത്തുടർന്ന്

മി. മേനോൻ പ്രവചിച്ചിരുന്നതുപോലെ, ചീനരുടെ ചൂതുകളിസ്ഥലത്തുവച്ചു നടന്ന കൊല, പോലീസ്സിന്റെ ഉപദേശാനുസൃതം അല്പകാലത്തേയ്ക്കു രഹസ്യമായി വച്ചിരുന്നു. അക്കാരണത്താൽ മാത്രമാണു്, ആഹ്വെയുടെയും ഹോലിങ്ങിന്റെയും പേരിൽ അവിയൻവ്യാപാരം നടത്തി എന്നകുറ്റം മാത്രം ചുമത്തിയിട്ട് അവക്കു് ജാമ്യം അനുവദിപ്പിച്ചതു്. ആ രണ്ടു ചീനന്മാരും തങ്ങളുടെ അധഃപതനത്തിനു കാരണഭൂതമായ അപരാധത്തെപ്പറ്റി ഒരു വാക്കും വെളിയിൽ വിടരുതെന്നായിരുന്നു ഇൻസ്പെക്ടർ സ്റ്റാൻഫോഡിന്റെ നോട്ടം.

എന്നാൽ അദ്ദേഹം അവരുടെ ജാമ്യാപേക്ഷയെ സർവ്വശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചു് എതിർത്തു. അതിനാൽ അവക്കു് അകത്തുതന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതായിവന്നു. ഹീരാലാൽ കാരുത്തരിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിയ സംഗതികളെ, മി. മേനോനോടു മാത്രമേ പറഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂതാനും.

മേനോൻ പറഞ്ഞു—"പോലീസുകാർ പ്രവേശനദ്വാരങ്ങളെല്ലാം അടച്ചുകളയുംമുമ്പുതന്നെ ഘാതകൻ വെളിക്കു കടന്നിരിക്കണം എന്നുള്ള രഘുവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനും അനുക്രമായ മറ്റൊരു സംഗതി ആണതു്. ഞാൻ ഇന്നലെ പിന്തുടർന്നതു് ആ ഘാതകനെത്തന്നെ ആയിരുന്നു എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിനേയും ആ സംഗതിവശാൽ ബലപ്പെട്ടുന്നു. നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതനായ കാരുത്തർ, വസ്സാട്ട് എന്ന പേരിൽ അയാൾ അറിഞ്ഞിരുന്ന ആ മനുഷ്യനെ ഒരു പക്ഷേ അക്കൂട്ടത്തിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കാണാതിരിക്കുമോ?"

"ആ വെടിപൊട്ടുംവരെ അയാൾ മിസ്സസ് വസ്സാട്ടിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ലത്രേ"

"പുക നിറഞ്ഞ ഗുഹയ്ക്കകത്തുവച്ച് അയാൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടയ്ല്ലെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ നല്ല സുഖമില്ലാത്തവനായിരുന്നെങ്കിലും, ആ ഘോരസംഭവത്തിന്റെ ഫലമായി അയാളും മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം തന്റെ ബുദ്ധിയെ തെല്ലുപയോഗിച്ചുകാണാതിരിക്കയില്ല. എന്റെ ഊഹം ശരിതന്നെയാണു—അവൻ എന്റെ പിടിയിൽനിന്നു വഴുതിപ്പോയില്ലായിരുന്നു എന്നുവരികിൽ അതു തെളിയുമായിരുന്നു. എന്നാലും ഒരു സമാധാനമുണ്ട്. അയാളെ കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാവുന്നവനായി ഒരാൾ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടല്ലോ എന്നു്. നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്റെ സുഖക്കേടു അല്പം മാറിയിട്ടു്, എനിക്കു് അയാളോടു് ചിലതൊക്കെ ചോദിക്കാനുണ്ടു്—അതിനിടക്കു നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കും ആ ഘാതകൻ രക്ഷപ്പെട്ട

സ്ഥലംവരെ ഒന്നു പോയിട്ടു വരാം. ഒരു വണ്ടി ഇവിടെ കിട്ടുന്നകാര്യം പ്രയാസം. അതിനാൽ നമുക്കു നടക്കാം—വഴിക്കു വല്ല ടാക്സിയും കണ്ടാൽ, അതു പിടിക്കാം."

"എനിക്കു നടക്കുന്നതിനാണു കൂട്ടുതൽ ഇഷ്ടം. എന്തിനു ടാക്സിയിൽ കേറി ഞെരുങ്ങിയിരുന്നു് ശുദ്ധവായുവും സൂര്യപ്രകാശവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു."

കൊള്ളിൻസ് തെരുവിന്റെ അറ്റത്തു് ഗ്രാൻഡ്ഹോട്ടലിന്റെ മൻഭാഗത്തുനിന്നും ആ ഘാതകൻ കൂടുക്കേ കടന്ന സ്ഥലത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് മേനോൻ പറഞ്ഞു:—

"അതാ കാണുന്ന ഷെറി ഗാർഡൻ സിലേക്കാണു് അയാൾ ആദ്യം കടന്നതു്. തന്നെ ഒരാൾ പിന്തുടരുന്നു എന്നു് അയാൾ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾക്കു് അവിടെവച്ചുതന്നെ ഓടി രക്ഷപ്പെടാമായിരുന്നു. പക്ഷെ അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. ഫിറ്റ്സ്റോയിത്തോട്ടത്തിലും അതുപോലെ സുകരമായ രക്ഷാമാർഗ്ഗം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതും അയാൾ ഉപയോഗിച്ചില്ല. റിച്ച്മണ്ടു് ഭാഗത്തെത്തിയപ്പോൾമാത്രമായിരിക്കണം അയാൾക്കു സംശയമുദിച്ചതു്."

"ഫിറ്റ്സ്റോയിത്തോട്ടത്തിന്റെ അറ്റത്തു് ഈസ്റ്റ്മെൽബോണിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഗേറ്റിൽക്കൂടെ; മേനോൻ ഒരു വിസ്തൃതമായ വളപ്പിൽ പ്രവേശിച്ചു. അതിന്റെതെക്കുഭാഗത്തു,റെയിൽവേപ്പാളത്തിനു സമാന്തരമായി ആസ്ട്രേലിയായിലെ പ്രസിദ്ധ എം. സി. സി. ക്രിക്കറ്റ് ഗ്രൗണ്ടു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. എത്രയെത്ര ക്രിക്കറ്റ് മത്സരക്കളികൾ അവിടെ നടന്നിരിക്കുന്നു! അതിന്റെ വലത്തുപാർശ്വത്തിൽത്തന്നാണു് ഈസ്റ്റ്മെൽബോൺ സി. സി. എന്ന മറ്റൊരു ക്രിക്കറ്റ് കളിസ്ഥലം."

മേനോൻ പറഞ്ഞു:—

"നമുക്കു പോകേണ്ടതു് റിച്ച്മണ്ടിലേക്കുള്ള വഴിയേയാണു്. ഞാൻ പിന്തുടർന്ന മനുഷ്യൻ അക്കുന്നിന്റെ മുകളിലേക്കു നേരേപോയി. അവിടെനിന്നു തിരിഞ്ഞു കീഴേയുള്ള ഗേറ്റുകളിലൊന്നിൽക്കൂടി അയാൾ കടന്നുകളഞ്ഞതു്. ഏതുവഴിയേ പോയിരുന്നാലും, ജനനിബിഡമായ റിച്ച്മണ്ടിൽത്തന്നെ ചെന്നെത്തിക്കാണും."

മേനോൻ തുടർന്നു:—"നേരേമറിച്ചു് പണ്ടു റോഡ് എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന ഈ വഴിയേക്കൂടെപ്പോയി, നദികടന്നു്, തെക്കേയാരാവിൽ ചെന്നുചേർന്നെങ്കിൽപ്പിന്നെ അയാളെ പിടികിട്ടുന്ന കാര്യം കുറെ സന്ദിഗ്ധവുമാണു്."

കുന്നിന്റെ മുകളിൽ ചെന്നിട്ടു്, അദ്ദേഹം സ്നേഹിതനോടുകൂടി കുറേദൂരം നടന്നു വന്മരങ്ങൾ ഇടതൂർന്നു വളരുന്ന ഒരു സ്ഥാനത്തു ചെന്നിട്ടു്, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—

"ഇതാ! ഇവിടെവച്ചു്—ക്യാപ്റ്റനരുടെ ആ കുടീരത്തിനു് അടുത്തുവച്ചാണു് അവൻ അന്തർദ്ധാനംചെയ്തതു്."

ഫീരലാൽ പറഞ്ഞു:—

"വല്ല തുമ്പും ഇവിടെനിന്നും കിട്ടുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയുടെ ലേശം ഇടമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല."

"വയ്ക്കോൽക്കൂട്ടത്തിൽ സൂചി തപ്പുംപോലെതന്നെ; എന്നാൽ ജീവനുള്ളിടത്തോളംകാലം ആശയും നില്ക്കുമല്ലോ. കഴിയുന്നതും ശ്രമിക്കുതന്നെ. ഭാഗ്യദോഷത്താൽ, കഴിഞ്ഞ രാത്രി തീരെ വരണ്ടിരുന്നു. ഒരു ചെറുമഴ നമുക്കു വളരെ സഹായകമാകുമായിരുന്നു."

അല്പസമയം മേനോൻ അങ്ങുമിങ്ങും കണ്ണോടിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. ഹീരലാൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു മിണ്ടാതെ നിന്നതേയുള്ളൂ. പെട്ടെന്നു്, ആ അപരിചിതൻ, ഷർട്ടിന്റെ ബാക്കം ഗ്രൗണ്ടുപോലെയിരുന്ന ഒരു മൈതാനവളപ്പിന്റെ വാതുക്കലേക്കു് നേരെ നടന്നു. അദ്ദേഹം അവിടംവരെയുള്ള ചുവടു് അളന്നു നോക്കുകയാണെന്നു ഹീരലാലിനു മനസ്സിലാവുകയാൽ, അദ്ദേഹം നിന്നിടത്തുനിന്നും അനങ്ങിയതേയില്ല.

"ഓ! മി. മേനോന് വലിയ തുമ്പൊന്നും ഇവിടെനിന്നു കിട്ടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല" എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടിട്ടു് ഹീരലാൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. രഘുവിനെ കണ്ടിട്ടു്, 'നിനക്കു് എങ്ങനെ മനസ്സിലായി'യെന്നു കുറെ പരുഷമായി ചോദിച്ചു.

"ഒന്നരണ്ടു മണിക്കൂറിനുമുമ്പേ ഞാൻ തന്നെ ഈ സ്ഥലം പരിശോധിച്ചു കഴിഞ്ഞതാണു്. എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാതെ വല്ല തുമ്പും ഇവിടെ കിടപ്പുണ്ടെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല."

"ഈ സ്ഥലത്തുവന്നു പരിശോധിക്കണമെന്നു് നിനക്കെങ്ങനെ മനസ്സിലായി?" ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

ഇന്നലെ രാത്രി മേനോനദ്ദേഹം പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽനിന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചതാണു്.

"മി. മേനോന് എന്തോ തുമ്പു കിട്ടിയെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ" എന്നു് അദ്ദേഹം നടിക്കു് അഭിമുഖമായി സശ്രദ്ധം നോക്കിനില്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു, എന്നാൽ ആ ഉൽഘം തെറ്റിപ്പോയി. മേനോൻ പറഞ്ഞു:—

"തിരിച്ചുപോവുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. ഒരു കാല്പാടുപോലും കാണ്മാനില്ല. അവൻ മൂലമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ചുപോയതുപോലെ തോന്നുന്നു. എന്നാലും മൂന്നുപേരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും കണ്ണിൽ അവൻ എത്തുപെടാതിരിക്കുമോ?"

"മൂന്നുപേരാരെല്ലാം? സ്റ്റാൻഫോഡിനെ അറിയിച്ചുകഴിഞ്ഞോ?"

"ഇല്ല ഇല്ല. എന്റെ ഉൽഘം തെറ്റിയിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയം വരുംമുമ്പു് അങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല."

ഹീരലാലിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു്, അവർ പണ്ടു് റോസിന്റെ ചുവടുവരെ നടന്നു. അവിടെനിന്നു നദീതീരത്തുടെ 'പ്രിൻസസ് ബ്രിഡ്ജി'ലേയ്ക്കും, ആ പാലം കയറി നഗരത്തിലേക്കും പോയി.

"യാരാനദിയുടെ ഈ ഭാഗം ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല ഒന്നു കണ്ടിട്ടുപോകാം" എന്നു ഹീരലാൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ആ മനോഹരമായ പാതയിലൂടെ നടന്നുപോകവേ, തന്റെ ഭൃത്യൻ, ഒരു വളപ്പിനകത്തു പാളയം അടിച്ചുപാർക്കുന്ന ഒരു ജനസഞ്ചയത്തെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നതു് ഹീരലാൽ കണ്ടു.

"തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ ക്യൂട്ടമായിരിക്കണം രഘു' എന്നു ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു.

"തൊഴിലില്ലാത്തവരുടേയോ?"

അതേ! അതു പ്രത്യക്ഷമല്ലേ! കൃഷി ഏറ്റുക്കാറാകുംവരെ അവരുടെ താമസം ഈ പടകുടീരങ്ങളിൽ തന്നെ."

"അക്കൂട്ടത്തിൽ എന്തിനും മടിക്കാത്ത മുട്ടാളന്മാരും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു" എന്നു രഘു പറഞ്ഞു.

"അവരുടെ പാട്ടിനു വിട്ടേച്ചാൽ ഉപദ്രവമൊന്നുമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അവർ മുട്ടാളത്തരം തന്നെ കാണിക്കും" എന്നു മേനോൻ പറഞ്ഞു.

"ജോലിയില്ലാത്തപ്പോൾ അവർ ഇങ്ങനെ പാളയമടിച്ചു താമസിക്കുകയാണോ ഈ നാട്ടിലെ നടപ്പു"?" എന്നു ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

"അതേ! നിങ്ങൾ ഏതു ദിക്കിൽപോയാലും, ജോലിയില്ലാത്തകാലത്തു അവരുടെ പാളയങ്ങൾ കാണാം. നാട്ടംപുറങ്ങളിലാണെങ്കിൽ, പുരുഷന്മാരോളം കുതിരകളും പാളയങ്ങളിൽ കണ്ണും. നഗരങ്ങളിൽ കുതിരകളെ കാണുകയില്ലെന്നൊരു വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. അവരിൽ നല്ല സവാരിക്കാർ പലരുമുണ്ടു്."

"കണ്ണുതുറപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണു് അല്ലേ രഘു?" എന്നു ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

"അതേ! ഈ നാട്ടിൽ ജനസംഖ്യയിൽ പകുതിഭോഗം ജീവിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു മാറ പകുതി അറിയുന്നില്ല എന്നു പഴഞ്ചൊല്ലു ശരിതന്നെ. എനിക്കിതൊരു പുതുമപോലിരിക്കുന്നു. ഈ പാളയത്തിലെ നൃന്മാക്കാക്കെങ്കിലും കടക്കാമോ, സാർ? എന്നേപ്പോലൊരുവൻ, വീട്ടും കൂട്ടുമില്ലാത്ത നിലയിൽ കടന്നുചെന്നാലോ?"

"ഒരു തടസ്സവുമില്ല. അവക്കാക്കും പാളയമടിച്ചിരിക്കുന്ന ഭൂമിയിൽ യാതൊരവകാശവുമില്ല. ബാണ്ഡവും പേറിക്കൊണ്ടു് ആക്കും കടന്നുചെല്ലാം. നിനക്കും വേണമെങ്കിൽ പോകാം. പക്ഷേ അങ്ങനെ ഒരു ആവശ്യം നിനക്കു നേരിട്ടുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല."

രഘു പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു

"ഇല്ല! ഇല്ല! എങ്കിലും ആക്കറിയാം? ലോകമല്ലേ?"

പ്രിൻസസ് ബ്രിഡ്ജിന്റെ സമീപത്തെത്തിയപ്പോൾ ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ കപ്പൽവരെ ഒന്നുപോയിട്ടു വരാം. താരാചന്ദ് സക്കാരിന്റെ അതിഥിയായി താമസിക്കുന്നു. കപ്പലിൽ എല്ലാവക്കും സുഖം തന്നെയോ എന്നു ഞാൻ ഒന്നുപോയി അന്വേഷിച്ചിട്ടു വരുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വിരോധമൊന്നുമില്ലല്ലോ"?

"ഞാനും ആ വഴി വരുന്നു. ഹോട്ടലിൽ ഒന്നുരണ്ടു സാമാനങ്ങളുടെ ആവശ്യമുണ്ടു്" എന്നു രഘു പറഞ്ഞു:—

"ശരി! നിങ്ങൾ പോയിട്ടു വരിക—എനിക്കു സ്റ്റാൻഫോഡിനെ കാണേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടു്" എന്നു മേനോൻ പറഞ്ഞു.

ഹീരലാൽ രഘുവിനോടുകൂടെ നടന്നുപോകവേ, രഘു പറഞ്ഞു:—

"ആ പാളയത്തിലെ കാഴ്ച്ച രസാവഹമായിരിക്കുന്നു."

"അതേ! നിനക്കതു ഒരു പുതുമയായിരിക്കാം?"

"അത്യന്തം രസാവഹം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് രഘു യജമാനനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ നോട്ടത്തിൽ എന്തോ രഹസ്യം സ്ഫുരിക്കുന്നതായി ഹീരലാലിനു തോന്നി. അപ്പോഴേക്കും അവർ കപ്പലടുക്കുന്ന സ്ഥലത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു.

"എന്താണു രഘു ആ പാളയത്തിൽ വിശേഷിച്ചു രസാവഹമായുള്ളതു"?"

"ഉണ്ടു് ചിലതെല്ലാം. നിങ്ങൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ എനിക്കു തോന്നി, അവിടെ ഒരുവനെ കൊല്ലുവാൻ എത്രയോ സൌകര്യമുണ്ടെന്നു"

ലീലാതിലകം

മഹോപാദ്ധ്യായ, എച്ച് ഗണപതി ശർമ്മാ

[കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട പത്രാധിപർ എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്ന വിലയേറിയ ചില നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ ഈ ലേഖകനുള്ള അഭിപ്രായത്തെക്കൂടി ചുരുക്കത്തിൽ ചേർത്തു കൊള്ളട്ടെ.

പരസ്പരമറിയാതെ തന്നെ കവികർക്കതമ്മിൽ ആശയസാദൃശ്യമുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണ്. ലീലാതിലകത്തിലേയും സാഹിത്യദർപ്പണത്തിലേയും മംഗളാചരണപദ്യങ്ങളുടെ സാദൃശ്യംകൊണ്ടു ലീലാതിലകകാരനു സ്വതന്ത്രമായ ഒരു മംഗളപദ്യംപോലും നിർമ്മിക്കാൻ കഴിവില്ലെന്നു് ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല. വാല്മീകിയുടെ ആശയങ്ങളേയും അലങ്കാരങ്ങളേയുംശ്ലോകപാദങ്ങളെപ്പോലുമനുകരിച്ച കാളിദാസൻ സ്വതന്ത്രകല്പനയിലശക്തനാണെന്നു വിധിക്കുവാനാർക്കെങ്കിലും കഴിയുമോ? ആദികവിയോടു കാളിദാസനുള്ള ആദരാതിശയത്തെ മാത്രമെ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. ദർപ്പണനിർമ്മാതാവുതന്നെ ലീലാതിലകകാരനു് അത്യധികമായ ബഹുമതിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ഗ്രന്ഥാന്തർഭാഗത്തിൽ മതിയായ തെളിവുകളുണ്ടു്. ഏതായാലും വിവാദവിഷയമായ മംഗളപദ്യം ലീലാതിലകകാരന്റേതല്ലെന്നു തെളിഞ്ഞസ്ഥിതിക്കു് അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപരിചിന്തയുടെ പ്രസക്തിയില്ലല്ലോ?

കേവലമുദാഹരണപദ്യങ്ങളുടെ സ്വജാതീയത്വംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല വിശ്വനാഥകവിരാജൻ ലീലാതിലകകാരനു ഉപജീവ്യനാണെന്നു അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ലക്ഷണനിർദ്ദേശങ്ങളിലും സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ വ്യുല്പാദനക്രമങ്ങളിലും പരസ്പരം മുഴച്ചുകാണുന്ന സാധർമ്മ്യം അത്രപെട്ടെന്നു വിഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാണോ? ആ സാധർമ്മ്യമെത്രത്തോളം തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ വഴിയെ വിശദമാക്കുന്നതാണു്. അതുപോലെ ഗുണദോഷങ്ങളുടേയും അലങ്കാരങ്ങളുടേയും വിഭജനത്തിലും ലക്ഷണകല്പനയിലും തിലകത്തിനു ദർപ്പണത്തോടാണു കൂടുതൽ വിധേയത്വമുള്ളതു്.

ചിത്രമീമാംസയിലേയും ലീലാതിലകത്തിലേയും ഉദാഹരണപദ്യങ്ങൾതമ്മിൽ മാത്രമാണു പ്രകടമായ ഐകരൂപ്യം കാണുന്നതു്. കാലനിർണ്ണയവിഷയത്തിൽ അതിനെ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുന്നതു് ഒർബ്ബലമായ യുക്തിയാണു്. അതുകൊണ്ടു ചിത്രമീമാംസക്കു ശേഷമാണു ലീലാതിലകകാലമെന്നുള്ള അഭ്യൂഹം അസംഗതമാകുന്നു.

എന്നാൽ ലീലാതിലകത്തിന്റെ കാലപരിഗണനയിൽ സാഹിത്യദർപ്പണവുമായുള്ള ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടുത്തുള്ള ബന്ധത്തെ അപ്പാടെ വിസ്മരിക്കുന്നതു് തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന ചരിത്രസത്യത്തെ മറയ്ക്കുകയായിരിക്കും. ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സാഹിത്യദർപ്പണത്തിനു ശേഷമാണു ലീലാതിലകം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതെന്നു

ന്യായമായനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

"സന്ധേയസംസ്പഷ്ടരണം
വിഗ്രഹേപ്രാണനിഗ്രഹഃ
അല്പാവൃദീനയുപതെയ
നസന്ധിർനചവിഗ്രഹഃ"

എന്ന സാഹിത്യദർപ്പണത്തിൽ അല്പാവൃദീൻ ഖൽജിയെ സ്മരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മറ്റു ആഭ്യന്തരമായ തെളിവുകൾ കൊണ്ടും വിശ്വനാഥകവിരാജന്റെ കാലം കൃസ്താബ്ദം പതിനാലാംശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർത്തിലാണെന്ന സംശയരഹിതമായനിർണ്ണയം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

വടക്കെ ഇൻഡ്യയിൽ, കലിംഗദേശത്തിലവതരിച്ച സാഹിത്യദർപ്പണത്തിനു കേരളത്തിൽ പ്രചാരം ലഭിക്കുന്നതിനു കുറഞ്ഞതു ഒരൻപതു വർഷംവേണ്ടിവരുമെന്നു കണക്കാക്കാം. ദർപ്പണകാരൻ തിലകകാരനെക്കാൾ കുറേക്കൂടി അർവാചീനനാണെന്നുതന്നെയിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാലും പതിനാലാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിൽ, അതിലുമാദ്യപാദത്തിലാണു ലീലാതിലകകാലമെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ എന്തസംഗത്യമാണുള്ളതു?

"യത് സത്യംതത്ഭവതുപുനർതംനാം-
പിറന്നങ്കം കാന്തൻ
വന്നിട്ടിന്റേ മമ മനസിജച്ചൂടൊഴി-
ക്കുൻറുതാകിൽ.
തോഴീ! പൂച്ചൊല്ലെഴുവതിതു
നൻറഷ്ടമെ ശുക്രചന്ദ്രൗ
മോഗ്യൈജീവഃസചയമിതിനുരുങ്ങാ-
ശാസന്തീസ്ഥിതാവാ."

എന്നുള്ള ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശപദ്യം ലീലാതിലകത്തിലുദ്ധരിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശത്തിനുശേഷമാണു ലീലാതിലകകാലമെന്ന അഭ്യൂഹത്തിനും അതു വഴങ്ങികൊടുക്കുന്നില്ലയോ?]

ലീലാതിലകത്തിലെ ശാസ്ത്രീയമായ പ്രതിപാദനരീതി അതിലെ ഗഹനതയോടൊപ്പം ഭാഷയുടെ സരളതയേയും നല്ലപോലെ ഉദാഹരിക്കുന്നുണ്ട്. ജടിലവും ദുരവഗാഹവുമായ ശൈലി അദ്ദേഹമൊട്ടുംതന്നെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ കേരളീയരായ സംസ്കൃതകവികളുടെ ഭാഷാസൌകുമാര്യം—അതെന്നു വേറെതന്നെയാണു്. ഔത്തരാഹന്മാരുടെ ആർഭാടങ്ങളോ അട്ടഹാസങ്ങളൊ ഔദ്ധത്യപ്രകടനങ്ങളോ ഒന്നും അവിടെ കണികാണാൻ കഴിയുകയില്ല. സുകുമാരകവ്യയുടെ ഏററവും സുകുമാരമായ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം കാവ്യംതന്നെ എടുക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യത്തിന്റെ സൌകുമാര്യംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു സുകുമാരൻ എന്ന പേരു നല്കിയതായിരിക്കാം. എത്ര വിരസങ്ങളും പ്രൌഢങ്ങളുമായ ആശയങ്ങളേയും ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളേയും സരസവും വിശദവുമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ കേരളീയകവികൾക്കുള്ള വൈദഗ്ധ്യം സുപ്രസിദ്ധമാണു്.

"മുനിത്രയം നമസ്കൃത്യ
തദുക്തീഃ പരിഭാവ്യ ച
വൈയ്യാകരണസിദ്ധാന്ത
കൌമുദീയം വിരമ്യതെ"

എന്നും മറ്റും വ്യാകരണവിശേഷജടിലവും വിരസവുമായ മംഗളശ്ലോകത്തോടുകൂടി ഭട്ടോജദീക്ഷിതർ സിദ്ധാന്തകൌമുദി തുടങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹമെഴുതാൻ പോകുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കക്ഷ്യതയേയും ആ ശ്ലോകംകൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. "ഇയ"മെന്നുള്ള ആ നിർദ്ദേശം തന്നെ കാക്ഷ്യത്തിനു് ഉപലക്ഷകമല്ലയോ എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

എന്നാൽ, പരമഭാഗവതനും കേരളീയർക്കു പ്രാതഃസ്മരണീയനും അനുഗൃഹീത

വാഗ്വിലാസനും എന്നാലോറവും ആനന്ദനുമായ മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാട്ട തന്റെ പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വമെന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിൽ,

"രാസവിലാസവിലോലം
ജേതമുരാരേർമ്മനോരമം രൂപം
പ്രകൃതിഷു യത് പ്രത്യയവത്
പ്രത്യേകം ഗോപികാസു സമ്മിളിതം"

എന്നു് എത്ര "മനോരമം" തന്നെയായ ഒരു പദ്യമാണ മംഗളപരമായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. എത്ര സച്ഛ്രുതയും പ്രസന്നതയുമാണു് ഇതിൽ കളിയാടുന്നതു്! ഈ ശ്ലോകം കേട്ടപ്പോൾതന്നെ ഭട്ടതിരിപ്പാടിനെ കാണാൻവേണ്ടി ദീക്ഷിതർ സദസ്സിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട എന്നും എന്നാൽ പകുതിവഴി വന്നപ്പോൾ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടു് കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ച വൃത്താന്തം കേട്ടിട്ടു ഭ്രാശയനായി മടങ്ങിപ്പോകുകയാണുചെയ്തതെന്നും ഒരൈതിഹ്യമുണ്ടു്. "പ്രക്രിയാമൂഢാഃ വൈയ്യാകരണാഃ" എന്നുള്ള സിദ്ധവത്കൃതമായ പ്രാമാണികവചനത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യാകരണപിപഠിഷുക്കൾക്കു ദുരധിഗമമായ പ്രക്രിയാക്രമത്തെ അനായാസേന വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന ആ വിശിഷ്ടമായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു് അമൂല്യമായൊരു സമ്പത്താണു്.

"യാ തത്ര ദ്രൗപദീത്രാണേ
യാ തത്ര ഗജരക്ഷണേ
മയ്യാത്തേ കരുണാസിന്ധോ!
സാ തത്രാ കുഗതാ ഹരേ?"

എന്ന കേതകവിയായ പൂന്താനത്തിന്റെ വെറുമൊരു അനുഷ്ടുപ് ശ്ലോകമെടുക്കുക. എത്ര കേതിനിർമ്മമായ പദ്യബന്ധം എത്രയെത്ര ശ്ലോകശതകങ്ങൾകൊണ്ടു ഭഗവാനെ കീർത്തിച്ചാലും ഈ ഒരു കൊച്ചു പദ്യംകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനപോലെ ഭഗവാന്റെ ഹൃദയത്തെ കരുണാർദ്രമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു് ഇതു വായിക്കുന്ന ഓരോരുത്തനും തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുന്നതാണു്.

പൂന്താനം ഈ പദ്യം ചൊല്ലിയപ്പോൾതന്നെ ഭഗവാൻ ഒട്ടുമേയോട്ടരക്കാതെ, താർക്ഷ്യനാം വാഹനം വരാൻ താമസിച്ചിരിക്കാതെ" ഉടൻതന്നെ ഭഗവാൻ നമ്പൂരിയുടെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതായ് ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ഭഗവാനെ ഹഠാൽ കർഷിച്ച ആ ലളിതലളിതമായ പദ്യത്തിൽ ക്രുദ്ധശ്രുഭവസ്രുധാരിയും വിനീതനും വിശ്രുതനും അത്യന്തം കേതനുമായ ഒരു കേരളീയനെയാണു നാം കാണുന്നതു്. അല്ലാതെ

"ജടാകടാഹ സംഭ്രമഭ്രമ-
ന്നിലിമ്പനിർഝരീ

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഉദ്ധത കേതനെയല്ല ഇങ്ങനെയുള്ള കേരളീയന്റെ വിശ്രുതവും വിനീതവുമായ ഭാവം അവന്റെ എല്ലാ കലകളിലും തെളിഞ്ഞുകാണാം. കേരളീയരുടെ ആ പ്രത്യേകത അന്നും ഉന്നും അതുപോലെതന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഇതുമിവിടെ പ്രസ്താവിച്ചതു് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള മറ്റു സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി തിട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ലീലാതിലകത്തിലെ സുഗമവും വിശദവുമായ പ്രതിപാദനസൌഷ്ഠവമനുവാചകന്മാർക്കു് എളുപ്പത്തിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണു്.

(തുടരും)

നേഴ്സ്

പി. വി. ഉണ്ണിത്താൻ. പാണ്ടനാട്

പ്രസവിച്ചതിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ദിവസമാണന്ന്. സാവിത്രി എഴുന്നേറ്റിരുന്നു ചുറ്റും നോക്കി.

ആ വലിയ വാർഡിൽ 50 കിടക്കകൾ ഉണ്ട്. ഓരോ കിടക്കയിലും ഓരോ സ്ത്രീയും ഒന്നാമത്തെയോ മൂന്നാമത്തെയോ ഒൻപതാമത്തെയോ തവണ മാതാവായി കിടക്കുകയാണ്.

സാവിത്രി ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു. സ്ത്രീകൾക്ക് ജീവിതത്തിൽ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലേ? സ്ത്രീയായി ജനിച്ചാൽ മാതാവാകുക മാത്രമാണോ അവളുടെ ലക്ഷ്യം

സ്ത്രീകളുടെ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കവേ അവൾ പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റിയും ചിന്തിച്ചു. "അവർക്കെന്താണു ലക്ഷ്യം? ഉദ്യോഗസ്ഥൻ—സാധാരണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ-മാസാരംഭത്തിൽ കഴിഞ്ഞ മാസത്തെ ശമ്പളം നാല്പതോ അൻപതോ രൂപാ വാങ്ങിക്കുന്നു. അതു രണ്ടുദിവസം കൊണ്ടു കടക്കാർക്കു കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു. പിന്നെയും കാത്തിരിക്കുകയാണു് മാസാരംഭത്തെ അല്ല മാസാന്ത്യത്തെ. കഷ്ടകരം അങ്ങനെതന്നെ. വിളവിറക്കി ജോലി ചെയ്തു, വിളഞ്ഞു നാശമൊന്നുമുണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിൽ വിളവെടുത്തു. കച്ചവടക്കാരനും അങ്ങനെയിങ്ങനെ. ഇതല്ലേ അവർ ചെയ്യുന്നതു്? ഇതല്ലേ അവരുടെ ലക്ഷ്യം?

അവരുടെ ലക്ഷ്യം അത്രമാത്രം. എങ്കിലും ഇതുപോലെ പിതാക്കന്മാരായി കുട്ടം ബാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യയും തൻമൂലം തനിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ക്ലേശം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയുമല്ലേ അവരുടെ ലക്ഷ്യം?

അവൾ ദീർഘമായി ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു. അടുത്തുള്ള ചെറുതൊട്ടിലിലേയ്ക്കു നോക്കി. അവളുടെ കുഞ്ഞു—പെൺകുഞ്ഞു—കിടന്നു സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നു.

സാവിത്രിയുടെകണ്ണു ബാഷ്പപൂർണ്ണമായി. "പിന്നെയും പെൺകുഞ്ഞു! അദ്ദേഹം എത്രമാത്രം ക്ലേശിക്കും? എന്നെപ്പറ്റി തന്നെ എന്തായിരിക്കും വിചാരം?"

സാവിത്രിക്കു ജീവിതത്തിൽത്തന്നെ വെറുപ്പു തോന്നി. "എന്റെ സ്ത്രീത്വത്തിൽ ഒരുവർക്കും ഒരു ഉപദ്രവവുമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രം പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മാതൃത്വം മുറയ്ക്കു മുറയ്ക്കു സ്വീകരിച്ചു് എന്തിനു് ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കുന്നു.?"

ഒടുവിൽ അവൾ ദൈവത്തെയും പഴിച്ചു. "അത്യാർത്തിയോടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടാകണമെന്നു മോഹിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്കു കൊടുക്കാതെ എനിക്കുമാത്രം എന്തിനു വീണ്ടും വീണ്ടും കുഞ്ഞുങ്ങളെ തരുന്നു ദൈവം.?"

അവളുടെ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു. "മൂന്നാമത്തെ പുത്രി. മതി പെണ്ണു്."

അവൾ തൊട്ടിലിലേയ്ക്കു നോക്കി. കുഞ്ഞു ഉറങ്ങുകയാണു്. ഈ കുഞ്ഞുനിമിത്തമല്ലേ ഇത്രയും ചിന്ത! ദുഃഖം?

സാവിത്രി കുഞ്ഞിനെ എടുത്തു മാറോടണച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ശാന്തി കളിയാടി.

വൈകുന്നേരം അവൾ വീണ്ടും അസ്വസ്ഥചിത്തയായിരിക്കുമ്പോഴാണ് നേഴ്സ് വന്നതു്. പതിവുപോലെ ചെയ്യേണ്ട കൃത്യങ്ങൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു് അടുത്ത കട്ടിലിനെ സമീപിക്കുവാൻ പോകുന്ന നേഴ്സ് സാവിത്രിയെ നോക്കി. "എന്താണു വായിക്കുവാൻ പുസ്തകംവല്ലതും വേണോ?"

സാവിത്രിക്കു മറുപടി ഒന്നും പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ സംഭ്രാന്തയെപ്പോലെ എഴുന്നേറിരുന്നതുകണ്ടു് നേഴ്സ് അടുത്തുവന്നു. അവൾക്കു തന്റെ ഹൃദയം തുറന്നു നേഴ്സിനെ കാണിച്ചു് തന്റെ ദുരിതമെല്ലാം അവരെ അറിയിക്കണമെന്നു തോന്നി. ദുരിതമോ? എന്തു ദുരിതം? രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ടു അവളെ അലട്ടിയിരുന്ന ആ ചിന്ത—ദുരിതചിന്ത ഇപ്പോൾ അവളുടെ ജിഹ്വാഗ്രത്തിൽ വരാതെ ഇപ്പോൾ എങ്ങോ ഓടിക്കളഞ്ഞു

"നിങ്ങൾക്കു് എപ്പോഴാണു ലഷ്ചർ സിസ്റ്റർ?"

സാവിത്രിയുടെ ചോദ്യം നേഴ്സിനെ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രയാക്കി. രോഗവിവരം മാത്രം രോഗികളിൽനിന്നു കേട്ടു തഴമ്പിച്ച ആ നേഴ്സ് സാവിത്രിയുടെ ചോദ്യം കേട്ടു് അത്ഭുതപ്പെട്ടതിൽ തെറ്റില്ല!

"എന്താ?" നേഴ്സു ചോദിച്ചു.

"ഒന്നുമില്ല. വെറുതെ ചോദിച്ചതാണു്. എപ്പോഴും ഇവിടെ കാണാം.? വീട്ടിൽ പോകയില്ലേഎന്നുചോദിക്കയായിരുന്നു" സാവിത്രി പ്രതിവചിച്ചു.

സാവിത്രിയുടെ സമവയസ്കയായ ആ നേഴ്സിനു് പഠിപ്പും പരിചയവുംകൊണ്ടു് ഏറക്കുറെ അവളുടെ ഹൃദയഗതി ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. തന്നോടു ഹൃദയംഗമമായി സംസാരിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം നശിപ്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു അവൾ വിചാരിച്ചു.

"നാളെ രാവിലെ വരാം" എന്നു പറഞ്ഞു് അവർ യാത്രയായി.

വാർഡിന്റെ പകുതിവരെ ആ നേഴ്സ് പോയി. അപ്പോൾ അതുവഴി വേറെ രണ്ടു നേഴ്സുകൾ വന്നു. മൂവരും ചേർന്നു് സംസാരിച്ചു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് സാവിത്രി കിടക്കുന്നതിനു സമീപത്തുള്ള വരാന്തയിൽക്കൂടാണു തിരിച്ചുപോയതു്. അവരിൽ ഒരുവൾ സാവിത്രിയെ കടന്നുപോയപ്പോൾ കിലുകിലെ ചിരിച്ചതു കേട്ട അവളുടെ ഹൃദയം വേദനാപൂർണ്ണമായി.

"ആഹാ! എത്ര ആനന്ദമയമായ ജീവിതം! വല്ല ദുഃഖവുമുണ്ടോ? അഹോ ഭ്രാന്തു പിടിച്ചുപോകും.....മാസം അവസാനിക്കുവാൻ വേണ്ടി രാവിലെ പോയി വൈകിട്ടു വീട്ടിൽ വരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ഭർത്താവു്...' ഒന്നിനല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു കുഞ്ഞിനു സുഖമില്ല.....അതിനു ശരിയായി ചികിത്സിക്കുവാൻ പണമില്ലായ്മ... മാസം ഒന്നാംതീയതിയായാൽ എന്തെങ്കിലും അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു കാണിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും വരുന്ന എഴുത്തു്.....പിന്നെ.....പിന്നെ... ദുഃഖത്തിനു ഒരു. ക്ഷാമവുമില്ല.....ഇതു മാത്രമോ?.....

സാവിത്രി ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു. ജനിച്ചാൽ നമ്മെക്കൊണ്ടു അന്യർക്കു് എന്തെങ്കിലുമുപകാരമുണ്ടായിരിക്കണം. ഡാക്ടർ വന്നാൽ-വരുന്നു എന്നു കേട്ടാൽ രോഗികൾ ഭയംകൊണ്ടു വിറക്കും. എന്നാൽ നേഴ്സു വരുമ്പോൾ ഏതുവേദനയിലും ഒരു മനഃശാന്തിയുണ്ടാകും.

"വിവാഹംവരെ മാതാപിതാക്കൾക്കു ഭാരം.....വിവാഹം കഴിഞ്ഞാലോ ഭർത്താവിനുഭാരം.....സ്ത്രീ.....ഇതിൽ നിന്നും മോചനമില്ലേ.....?

അടുത്തദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സാവിത്രി റൊട്ടി തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ നേഴ്സ് വന്നു. ഔദ്യോഗികവേഷം കൂടാതെ സാധാരണ രീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത് സമീപത്തിൽ വന്ന നേഴ്സിനെ ആദ്യം സാവിത്രിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. നേഴ്സ് പുഞ്ചിരിതൂകിയപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവൾക്ക് അവളിനെ മനസ്സിലായത്.

സാവിത്രി കഴിഞ്ഞ ദിവസം കണ്ട ആ "നേഴ്സ്" അല്ല ഇപ്പോൾ അവളുടെ മുൻപിൽ നില്ക്കുന്നത്. കളികഴിഞ്ഞ് കോതി അകംകെട്ടിയ പൂങ്കുഴൽ നിതംബമണ്ഡലത്തെ ചുംബനം ചെയ്യുന്നു. ശുചിയായ വസ്ത്രങ്ങൾ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആഭരണങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. നെറ്റിയിൽ ഒരു പൊട്ടുപോലും! അല്ല പൊന്നുംകുടത്തിന് പൊട്ടെന്തിന്?

അവൾ ഇന്നലത്തെ നേഴ്സിനേയും ഇന്നത്തെ സുമുഖിയായ യുവതിയേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയാണ്. "എന്താ?" നേഴ്സിന്റെ ചോദ്യം കേട്ടാണ് സാവിത്രി സങ്കല്പവിമാനത്തിൽ നിന്നും താഴെയിറങ്ങിയത്.

അടുത്തു കിടന്ന സ്റ്റൂൾ നീക്കിയിട്ട് നേഴ്സ് ഇരുന്നു. "ഇന്നു നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു കാണാൻ വരുമെന്നു തോന്നുന്നു" അവർ പറഞ്ഞു.

"എങ്ങിനെയറിഞ്ഞു?" "ഭർത്താവ്" എന്നു കേട്ടപ്പോൾ വികസിക്കേണ്ട അവളുടെ മുഖത്തിൽ ശോകച്ഛായ വ്യാപിച്ചതു നേഴ്സു കണ്ടു.

"ഞാൻ എങ്ങനെയറിയാനാ? ഇന്നലെ നിങ്ങളെ കാണാൻ വന്നിട്ടു പോയില്ലേ? അവർ പറയുന്നതു കേട്ടല്ലോ"

സാവിത്രി സംസാരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ എങ്ങനെ ആരംഭിക്കണമെന്ന് അവൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്തിനാണു നേഴ്സിനെ ക്ഷണിച്ചതു് എന്നു പോലും സാവിത്രിക്ക് ഓർമ്മയില്ല. എന്നാൽ ആ കാര്യം നേഴ്സ് എങ്ങനെയോ അറിഞ്ഞതുപോലെ തോന്നും അവരുടെ മുഖം കണ്ടാൽ!

"ഭർത്താവു നിങ്ങളെ ഇപ്പോൾ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമോ? അതോകുറേക്കൂടെ ഇവിടെ താമസിപ്പിക്കുമോ?"

"വീട്ടിലേക്കോ?" സാവിത്രി ചോദിച്ചു. അവളുടെ ശരീരം നടുങ്ങി. "വീട്ടിലേക്ക് എന്തിനാ പോകുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. വീട്ടിൽ എന്തു ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നു? പിന്നെയും പഴയതുപോലെ....." അവൾക്കു തുടരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കണ്ണു നിറഞ്ഞു. നേഴ്സിൽ നിന്നും ദൃഷ്ടി വലിച്ചു മിനുസമേറിയ തറയിലേക്കു നോക്കി.

"എന്തു്? മൂന്നു പ്രസവിച്ചപ്പോഴേക്കും വിരസതയായോ?"

"എന്തു ചെയ്യട്ടെ സിസ്റ്റർ? ധാരാളം പണവും അനേഷിക്കുവാൻ ആളും ഉണ്ടെങ്കിൽപോലും ഒരിതമാണ്. എന്നെപ്പോലെ പെണ്ണായി പിറന്നു....."

"നിങ്ങൾക്ക് എന്താണു കുറവു്...?"

"കുറവെന്തു്? കുടുംബത്തിൽ സംതൃപ്തിയില്ല....."

"അതെ! അതെ! ലോകത്തിൽ എല്ലാവരും അതുതന്നെ പറയും. നിങ്ങൾ വിചാരിക്കും എനിക്ക് എന്താണു കുറവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കും. നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ജീവിതസുഖം എനി....."

"ശരിയാ സിസ്റ്റർ! നിങ്ങൾ അങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നോ?" അവൾ ചുറുചുറുക്കോടെ ഇടയ്ക്കുകയറി ചോദിച്ചു.

നേഴ്സ് നാലുപാടുംതിരിഞ്ഞുനോക്കി അവൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "അതേ! നിങ്ങൾക്ക് എന്തു കുറവുണ്ടെന്നാണു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്. പ്രേമപൂർണ്ണമായ ഭർത്താ

വു! അതു തന്നെയാണു സ്ത്രീയായി ജനിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം. കുടുംബക്ലേശം, ദാരിദ്ര്യം എന്നെല്ലാം നിങ്ങൾ പറയുമായിരിക്കും. അതു് ഒരാൾക്കുമാത്രം ഉണ്ടാകുന്ന വിഷമതകളല്ല. സ്ത്രീഎന്നാൽ വല്ലി. അതു് ഒരു മഹാവൃക്ഷത്തെ ആശ്രയിച്ചു വളരുന്നു. എന്താണു ഭേദം? വല്ലി തന്നെയും തരുവിനെയും രണ്ടായി ദർശിക്കുന്നു. എന്നാൽ തരുവാകട്ടെ എവിടേനിന്നോ വന്നു ചേരുന്ന വല്ലിയെ പരിത്യജിക്കുന്നില്ല. പുണരുന്നു തരു തകർന്നു താഴെ പതിക്കുന്നതുവരെ തന്നെ തഴുകുന്ന വല്ലിയെ വേർപെടുന്നില്ല. അതേ രീതിയിൽ തന്നെയാണു സ്ത്രീയായി ജനിച്ചാലും...”

സാവിത്രിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു പോരാട്ടം നടന്നു. അവളുടെ അന്തർനേത്രങ്ങൾ ഭർത്താവിന്റെ പ്രേമപൂർണ്ണമായ വീക്ഷണം ദർശിച്ചു. “അദ്ദേഹം തന്നെ എത്ര ആനന്ദത്തോടുകൂടിയാണു പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം എത്ര ക്ലേശിച്ചാലും ആ ക്ലേശത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും എന്നെ അറിയിക്കയില്ല. എനിക്കു തന്നെ അദ്ദേഹം എന്തുപദ്രവം ചെയ്യു? ആ നിലയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തെയും ലോകത്തെയും അപലപിക്കുന്നതെന്തിനു്?

“എനിക്കാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹമുണ്ടു്. എന്തുപോരായ്മയുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു് സമാധാനമുണ്ടാക്കാം. ഈ നേഴ്സിനോ.....” സാവിത്രിനേഴ്സിന്റെ പാഴ്നെറ്റിയിലും ശുഷ്കവും ക്ഷീണമായ ശരീരത്തിലും നോക്കി. അപ്പോൾ മാത്രമാണു് ആ പോരായ്മകൾ അവളുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമായതു്. അദ്ദേഹം തന്റെ മുൻപിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ദുഃഖം, ദുരിതം എന്നിവതന്നെ ദർശിക്കാതെ മേലും സൂക്ഷിക്കുന്നതായി സാവിത്രിക്കു തോന്നി. അവളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹം മഹാപുരുഷനായി തോന്നി.

“എന്റെ കണ്ണു നിങ്ങൾ തുറന്നതന്നു സിസ്റ്റർ!” എന്നു സാവിത്രി പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടോ രണ്ടു നീർത്തുള്ളികൾ നഴ്സിന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും അടർന്നു നിലംപതിച്ചു.

അടുത്ത ആഴ്ച കഞ്ഞിനേയും മാറോടു ചേർത്തു് സാവിത്രി ഭർത്താവിന്റെ പുറകേ നടന്നുപോയപ്പോൾ അവർ തനിക്കു് എതിരെ വന്ന നേഴ്സുകളെ അലക്ഷ്യമായി നോക്കി.

അവർക്കും അവരിൽ ഒരുമാതിരി സഹതാപമുണ്ടായി.

കമ്പരാമായണ കഥാമൃതം

കമ്പരാമായണം വായിക്കണമെന്നുള്ളവർ ശ്രീ: പനങ്കുടവത്തു നാരായണന്റെ “കമ്പരാമായണ കഥാമൃതം” തന്നെ വായിക്കണമെന്നു പഴമക്കാർ ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. അഞ്ഞൂറോളം പേജുകൾ ഉള്ള ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ വിലയോ, വെറും 1 ക. 8 ണ. മാത്രം.

ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം—കേരളഭാഷാഗാനം

കവിതിലകൻ വരവൂർ ശാമുമേനോൻ അവർകളാൽ

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതു്. വില 3 ക. 8 ണ.

റെഡ്യാർപ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

അളകിയും മാടത്തയും

സി. ജെ. മണ്ണമ്മൂട്.

(നീലക്കുയിലേ.....എന്ന രീതി)

മാനം നീളേ ഗാനം മൊഴിയും
മാടത്തേ,യൊരു കഥ പറയാം.
അഴപ്പിൽ മുഴുകിയമാമക കഥയി-
ന്നഴക വിതയ്ക്കും നീ കേട്ടാൽ.
കളകളമൊഴുകും വിയത്തലമെങ്ങും
കളിയായ് ചൊല്ലും വീശൊല്ലേ!...
കാട്ടും മേട്ടും കുന്നുകളും കിളി
പാട്ടും കൊച്ചു പടപ്പുകളും,
കാലാകാലം കതിരുകളുണ്ണിയും
ചേലായലും നെൽവയലുകളും,
തുള്ളിച്ചാടി തുള്ളിച്ചാടി-
ത്തള്ളിവരും കുഞ്ഞരുവികളും,
പള്ളനിറച്ചു മദിച്ചു നടക്കും
'പുള്ളിപ്പശുവും' 'പൂവാലീം'
പിറകേയാപ്പും കുരവയുമായി-
പ്പാടിനടക്കും പിള്ളേരും,
കൂടിയിണങ്ങിയ നാടാണെന്നുടെ
മോടിയെഴുന്നൊരു ഗ്രാമം.
അവിടൊരുപുലയപ്പെറ്റയിൽ മരുവു
'ന്നളകീ'യെന്നാണെൻ നാമം.
'അമ്മമ്മ' 'മമ്മി'യുമഞ്ചുകിടാങ്ങളു-
മമ്മൺപുരയിൽ മേവുന്നു.
കുന്നിൻചെരിവൊരു നെല്ലിൻപാട-
ച്ചെന്നിയിൽവന്നു തൊടുന്നൊരിടം
വാഴകളം, തെങ്ങുകളം, മാവുകളെന്നി
ച്ചൂഴവതാണപ്പാക്കമിടം. [വ
ഉച്ചത്തണലത്തവയുടെ ചോട്ടിൽ
കൊച്ചുകിടാങ്ങളൊടൊത്തെങ്ങും
കൊച്ചുന്നാളിൽ പിച്ചകളം വച്ചതു
കണ്ടിട്ടുണ്ടോ മാടത്തേ?
കുട്ടിക്കളികളൊടൊത്തകാലം
പെട്ടെന്നോടിപ്പോയപ്പോഴം,
മാമകമെയ്യിൽ പല ഭാവങ്ങളു-
മോടിയണഞ്ഞതു കണ്ടോ നീ!
മാവും കവിളും മാധുരിയിട്ട-
മ്മാടകമാ മന്നാളുകളിൽ
മറിമാന്മിഴിയേ കുറുമൊഴിയേയെ-
ന്നരചെയ്തെത്തിയ കണ്ടോ നീ!
വെയിലിൽ വയലിൽ ഞാറുകളം
നടുവാൻ
വെളികളിലമ്മിയൊടൊത്തീഞാൻ
വിമ്മി വിതുമ്പിക്കുനിക്കുനി-
ച്ചെമ്മേ പിമ്പേ ചെല്ലുമ്പോഴം
മേനി മിനുത്തോർ മിഴികളയത്തിയ
മാതുകളെങ്ങാൻ കണ്ടോ നീ!
പൊരിയും വെയ്ലിൽ തെരുതെരെ
യങ്ങനെ
വരിവരി ഞാറുകളം പാകുമ്പോഴം,
നട്ടവും പുറവും പൊള്ളിപ്പൊള്ളി
ആടിമുടി ചുടുകനൽ വീഴുമ്പോഴം,
'പുത്തിയെഴാത്താവളകളം'പോലും
'അത്തുക്ക'ത്തിൽ കേഴുമ്പോഴം,
അതിരില്ലാത്തസുഖങ്ങളിൽവാഴും
മുതലാളന്മാർ തണലകലും,
കാറുംകൊണ്ടുകനാവുകളംകാണ്മതു
കണ്ടിട്ടുണ്ടോ മാടത്തേ!
കളകളം നെല്ലിൻതൈകളമത്തി-
ക്കിളികിളയായി വളർന്നപ്പോഴം,
കാറും മഴകളുമേറെവ മാറി-
പ്പോറെറിയതെങ്ങാൻ കണ്ടോ നീ?
വേനലുമുത്തപ്പാടത്തെല്ലാം
വേഗം വെള്ളം വന്നപ്പോഴം,

പാരം ദാഹിച്ചാനെൽത്തൈകളം
പാടെ ശിരസ്സു കുനിച്ചുപ്പാം,
ദേഹം തളരുംവരെയീയെങ്ങളം
തേകി നനച്ചതു കണ്ടോ നീ!
കളിരു പൊഴിക്കാനപ്പോഴൊരു ചെ
കുഴയൻകാറേറ വന്നൊള്ളു. [റു
സാന്ത്വനമോതാനപ്പോഴൊരുചെറു
മാന്തളിർ കയിലേ വന്നൊള്ളു!
വേലക്രൂലിയതിന്നെല്ലാമൊരു
ക്രുല്യാൻ നെല്ലും കിട്ടില്ലാ.
അടിമകളടിയും കഥകളിതൊക്കെയു
മറിയാവുണ്ടോ മാടത്തേ?

കുണുകുണെയാടാക്കതിരിൻ താലിക-
ളുണിയായ് നെല്ലുകളുണിയുമ്പോഠം,
വെയിലും മഴയും വകവയ്ക്കാതെ
വയലിലിറങ്ങുകയായെങ്ങളം!
അരിവാളംകൈകളിലേന്തിക്കതിരുക
ളതിവേഗത്തിലിറക്കുമ്പോഠം,
പയ്യും ദാഹവുമൊന്നും തങ്ങടെ
മെയ്യോടടുക്കുകയില്ലൊട്ടും
കാല്യകളം നൊന്തും കറന്നമെതിക്കും
കാണാൻ നെല്ലിൻ ക്രുമ്പാരം.
നെല്ലിൻമണികളം വേർതിരിയുമ്പോ
മെല്ലെവിഴുങ്ങുന്നാശ്വാരം. [ളം
പിന്നെപ്പതിരും മണികളുമായി
തന്നെന്നാകിലൊരുപകാരം
പണിചെയ്യാനും പാട്ടുപെടാനും
പാവപ്പെട്ടോരീയെങ്ങളം.
അനുതിയൊഴാത്ത സുഖത്തിനി യഴ
ലുറിയാതുള്ളോരുടയോരും. [ലുക

കാലക്കേടിതു തീരാനിനിയൊരു
കാലം വരുമോ മാടത്തേ?
കഷ്ടത തിങ്ങിന കഥയൊന്നിങ്ങനെ
കേട്ടിട്ടുണ്ടോ മാടത്തേ?
കളമൊഴുകന്ന മാനുത്തിക്കഥ
കളിയായ് പോലും വീശൊല്ലേ!

എക്കാലങ്ങളിലും—വിശേഷിച്ചും—ഇക്കാലത്തു്

സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ

ഗീതാസാരം (ഗദ്യം)

വാങ്ങി വായിക്കുവിൻ! മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിത്യപാരായണഗ്രന്ഥമായിരുന്ന

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ സംഗ്രഹമാണിതു്.

ശ്രീമാൻ പയ്യമ്പള്ളി ഗോപാലപിള്ളയുടെ സരളലളിതമധുരമായ ഭാഷ. ആകർഷണീയമായ കെട്ടും മട്ടും. ഭഗവാൻ ശ്രീഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ കമനീയ കള്ളർചിത്രംഉള്ളിലും ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനു് ഗീതഉപദേശിക്കുന്ന കമനീയമുഖചിത്രം പുറത്തും.

ആരെയും ആത്യാനന്ദത്തിൽ ആറാടിക്കുന്ന ഈ മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു് വിലയോ വെറും 6 അണ മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

ആരോഗ്യപംക്തി

ആയുർവേദ പ്രചരണം

വൈദ്യഭൂഷണം കെ. രാഘവൻ തിരുമുല്പാട്.

ആയുർവേദസമ്പ്രദായത്തിന്റെ മൂലതത്ത്വങ്ങളെ സംക്ഷിപ്തമായി പരാമർശിച്ചു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ആ തത്ത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ആരോഗ്യപരമായ ജീവിതത്തെ എങ്ങനെ സംവിധാനം ചെയ്യാമെന്ന് ഇനിയൊരിക്കൽ വിചിന്തനം ചെയ്യാം. ആയുർവേദത്തെ ഇപ്പോഴത്തെ ശോചനീയമായ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു എങ്ങനെ മോചിപ്പിക്കാമെന്ന് ലഘുവായൊന്നാലോചിയ്ക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

നാടെങ്ങും ആയുർവേദാശുപത്രികളും വൈദ്യശാലകളും ഉണ്ടാവുക, കമ്മട്ടക്കണക്കന്മാരായ വൈദ്യന്മാരെ പരിശീലിപ്പിച്ചു വിടുന്ന കലാലയം ഉണ്ടാവുക, അവിടെ ക്രമീകൃതമായ ഒരു പാഠ്യക്രമം ഉണ്ടാവുക, ഇതരസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ മൂലതത്ത്വങ്ങളുടെ സാമാന്യജ്ഞാനത്തിന് താരതമ്യപഠനരീതിയിൽ പാഠ്യക്രമത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുക, പ്രചാരലോപംനിമിത്തം അവശ്യം ആവശ്യമായ ഭാഗങ്ങളിൽ അവയിൽ നിന്നു വേണ്ട അംശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് "ആയുർവേദീകരിച്ച്" ശാസ്ത്രത്തെ പോഷിപ്പിക്കുക, ഔഷധനിർമ്മാണപരിചയത്തിനും ദ്രവ്യപരിചയത്തിനും, വേണ്ട സൌകര്യങ്ങൾ, ക്ഷയിച്ചുനശിക്കുന്ന മൂലികാവനങ്ങൾ മുതലായവ ഉണ്ടാക്കുക, വൈദ്യന്മാർക്ക് റജിസ്ട്രേഷൻ, റിഫ്രഷർ കോഴ്സ് മുതലായവ ഏർപ്പെടുത്തുക, അങ്ങനെ ചതുർഗുണസമ്പന്നന്മാരായിത്തീരുന്ന വൈദ്യന്മാരെ അല്ലോപ്പതി വൈദ്യന്മാരുടെതിനേക്കാൾ താഴ്ന്നനിലയിൽ കണക്കാക്കാതിരിക്കുക മുതലായവയെക്കുറിച്ച്, അവ മുട്ടംതന്നെ അപ്രധാനം അല്ലെങ്കിലും ചർവിതചർവണരൂപമാകുമെന്ന കരുതി, വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സാധാരണ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ചില സംഗതികൾ ചിന്തകന്മാരുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയീഭവിപ്പിക്കുവാനാണ് എന്റെ ശ്രമം.

നവീനരീതിയിൽ, അതായതു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വാർത്ഥപരങ്ങളായ ചില പ്രത്യേകോദ്ദേശങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ഏർപ്പെടുത്തിയരീതിയിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ, ആയുർവേദത്തിന്റെ അനാദിസമ്പ്രദായസുലഭമായ ചികിത്സാഗുണത്തെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടുകൂടി, ആയുർവേദസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിജ്ഞാനവുമായിത്തട്ടിച്ചുനോക്കി പൊരുത്തപ്പെടാത്തതായിക്കണ്ടു്, അതു ശാസ്ത്രീയമല്ലെന്നും, സ്തബ്ധമാണെന്നും മറ്റും ആക്ഷേപവചസ്സുകൾ പൊഴിക്കുന്നു. ഏതു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തിനും പശ്ചാത്തലമായി അതിനനുഗുണമായൊരു "അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസ"മാവശ്യമാണ്. ആരോഗ്യശാസ്ത്രം (hygiene) ശരീരധർമ്മശാസ്ത്രം (physiology) പ്രഥമചികിത്സ (first aid) മുതലായവയുടെ രൂപത്തിലും സാമാ

നൃപാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ പ്രത്യേക പാഠങ്ങളായും മറ്റും പാശ്ചാത്യചികിത്സാരീതിയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ ബാലികാബാലന്മാരുടെ നിർല്ലേപങ്ങളായ മനസ്സുകളിൽ സ്ഥാനംപിടിക്കുന്നു. അത്തരം സംസ്കാരമാകുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ മെഡിക്കൽസയൻസിന്റെ പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചു ദൈനംദിനം പ്രചരണങ്ങളും പ്രസ്താവനകളും വായിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് അഭിനിവേശവും അഭിമാനവും ഉണ്ടാവുന്നു. ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ പക്ഷപാതപരമായ നയംകൊണ്ടു് പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ആ വിദേശചികിത്സാരീതിയിൽ വിശ്വാസവും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഈ മനഃസ്ഥിതിയാകുന്ന അളവുകോൽ വെച്ചളന്നു നോക്കുമ്പോൾ ആയുർവേദം, ആ താപ്പിനൊക്കാത്തതുകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രീയമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാനുള്ള കഴിവും, തന്റേടവും അവർക്കില്ലാതാവുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ലല്ലോ. ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ചില അനുഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഊഹാപോഹങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നുള്ള ബോധം വിശാലമായ ദർശനത്തോടുകൂടിയുള്ള താരതമ്യപഠനംകൊണ്ടു മാത്രമെ സിദ്ധിക്കുമാറുള്ളുവല്ലോ. ഭാഗ്യവശാലോ നിർഭാഗ്യവശാലോ ഒരുവൻ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രം പഠിച്ചു് ഡാക്ടറാവുകകൂടി ചെയ്താൽ, മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം അശാസ്ത്രങ്ങളായിത്തന്നെയേ അയാൾക്കു കഴിയൂ In as much as one cultivates a special sense, he becomes bereft of common sense (ഒന്നിൽ പ്രത്യേകജ്ഞാനം നേടുന്നതോടുകൂടി ഒരുവന് സാമാന്യവിവേകം ഇല്ലാതാവുന്നു). എന്നു ഏതോ പാശ്ചാത്യചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു യഥാർത്ഥമാണു്. വിഷവൈദ്യൻ കണ്ടാൽ വെറും ചൊറിയും വിഷമൂലമാണെന്നല്ലേ ശങ്കിക്കു തങ്ങൾക്കറിയാത്ത വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാനുള്ള മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പ്രഥമപാഠംപോലും പാശ്ചാത്യദീക്ഷാദീക്ഷിതന്മാരായ അവക്കില്ല എന്നതിൽപരം ശോചനീയത എന്തുള്ളൂ? നിങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്ന വിഷയം എന്തെന്നു ആദ്യം മനസ്സിലാക്കൂ, പിന്നെ നിരൂപണത്തിനു പുറപ്പെട്ടു എന്നൊരു വാചകമേ നമുക്കവരോടു മറുപടിയായിപ്പറയാനുള്ളൂ.

ഇതിനൊരു പരിഹാരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽതന്നെ മനസ്സിരുത്തുകയാണു് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ശരീരശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുമ്പോഴും ആരോഗ്യപരമായ വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോഴും ആയുർവേദീയരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെക്കൂടെ പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു താരതമ്യബോധത്തിനു സഹായമാകും. ഉത്തരപ്രദേശസർക്കാരാണെന്നു തോന്നുന്നു ഈ വിഷയത്തിൽ മുൻകയ്യെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. അവിടെ മൂന്നാംക്ലാസ്സുമുതൽ ബി. ഏ. വരെ ആയുർവേദതത്വങ്ങളെക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു ആരോഗ്യശാസ്ത്രം ശരീരശാസ്ത്രം മുതലായവ പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു് (Journal of Indian medicine sept. '49) നിശ്ചയമായും ആയുർവേദത്തെക്കുറിച്ചു സാമാന്യമായൊരു ജ്ഞാനമുള്ളവൻ അതിനെ അപലപിയ്ക്കുകയില്ലതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ കേവലം ശാസ്ത്രീയമാസികകളിൽ മാത്രമല്ലാതെ സാധാരണക്കാരൻ സാധാരണ വായിക്കാറുള്ള പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും മറ്റും ആയുർവേദത്തിന്റെ വിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ലളിത ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു നന്നു്. ശാസ്ത്രമാസികകളെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരല്ലേ ആ

ടരിയ്ക്കും. റേഡിയോ മുതലായ പ്രചരണോപായങ്ങളേയും, അധികാരികളുടെ അനുകൂല്യമുണ്ടെങ്കിൽ, ആയുർവേദവിജ്ഞാനവിതരണത്തിനു ഉപയോഗപ്പെടുത്താമല്ലോ.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കസ്തൂർബാ നിധി, ഗാന്ധിസ്മാരകനിധി മുതലായ പല ദേശീയ ധനശേഖരങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെല്ലാം ആരോഗ്യപരങ്ങളായ പ്രവർത്തനപദ്ധതികളുമുണ്ട്. പക്ഷെ അവയെല്ലാം തന്നെ മിക്കവാറും ആയുർവേദത്തെ അവഗണിക്കുന്നതായാണു കാണുന്നതു്. ബോറിക്പൌഡർ, ആസ്പ്രോ, സംഫനിലാമൈഡു് മുതലായവകൊണ്ടുള്ള പ്രഥമചികിത്സയിൽ അവർ സംതൃപ്തരായിക്കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണു്. ആഷ്വൈദ്യപ്രേമികളായ ആരെങ്കിലും അത്തരം നിധികളിൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ പ്രേരണചെലുത്തുവാൻ കഴിവുള്ളവരായുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ ഈ വിഷയത്തിൽ തെല്ലൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ അതു നാടിന്റെ നന്മയ്ക്കു നന്നായിരിക്കും.

ഇതെല്ലാത്തിലും പ്രാധാന്യമേറിയതു് ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ നയമാണു്. ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ പ്രോത്സാഹനം സാധാരണജനങ്ങളിൽ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു് ഒരായുർവേദവൈദ്യനു് ഒരറന്പരുടെ ശമ്പളമാണു നല്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷുരീതിയിലുള്ള ഒരു മൃഗവൈദ്യനു പോലും കുറഞ്ഞ ശമ്പളം നൂറുരൂപികയാണു്. ആയുർവ്വേദത്തിനു യഥാർത്ഥപ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ ഈ നയം മാറുകതന്നെവേണം. തിരുവനന്തപുരത്തെ ആയുർവ്വേദവിദ്യാർത്ഥികളുടെ സമരം നാട്ടുകാരുടേയും, നാട്ടുകാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭരണകൂടത്തിന്റേയും കണ്ണുതുറപ്പിയ്ക്കേണ്ടതാണു്. ആ വിദ്യാർത്ഥികളും എല്ലാവിധത്തിലുള്ള സഹായങ്ങളും അർഹിക്കുന്നു എന്നു് മാത്രം തൽക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

രോഗനിവാരണത്തെ പ്രധാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഒരു പൊതുജനാരോഗ്യവകുപ്പു് (Public health department) ഉണ്ടല്ലോ. അതിനു പരിപൂർണ്ണമായും അല്ലോപ്പതിക്കു വിധേയമാണു്. സാംക്രമികരോഗങ്ങളും മുതലായ ജനപദോധ്വംസനീയങ്ങളായ ഉപദ്രവങ്ങളെ എതിരിടാൻ ലഘുവായും സുലഭമായും ഉള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ആയുർവേദത്തിൽ ഉണ്ടു്. കേവലം ആയുർവേദത്തെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കി രോഗനിവാരണവും ചികിത്സയും നടന്നുവന്നിരുന്നകാലത്തു് രോഗം ഇന്നത്തേടത്തോളം പടർന്നു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ജനങ്ങളും ഇതിലുമധികം ആരോഗ്യസുഖം അനുഭവിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഉള്ള വസ്തുത ചരിത്രസത്യം മാത്രമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഇന്നു ഈ വിഷയത്തിൽ ആയുർവേദത്തിനു എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായം ഉണ്ടോ എന്നാരായുകയേ പതിവില്ല. അതുപോലെ ആരോഗ്യപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും പലതുമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയിലെല്ലാം ആയുർവേദം പൂർണ്ണമായും അവഗണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കയാണു്. ഇന്നു വളരെ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്ഷയരോഗനിവാരണത്തെക്കുറിച്ചാലോചിയ്ക്കുക. ഇത്തരം പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിലെങ്കിലും, നാടിന്റെ നന്മയെ മിഥ്യാഭിമാനത്തെക്കാൾ അധികം വിലവെച്ചു് ആയുർവേദത്തിൽ നിന്നെന്തെങ്കിലും പഠിക്കുവാനുണ്ടോ എന്നാരായേണ്ടതാണു് ആയുർവേദസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു് പഴമയിൽത്തന്നെ നടപ്പുള്ള പലതും സ്വീകാര്യമാവേണമെങ്കിൽ, ഇംഗ്ലീഷുപേരോടുകൂടി കെട്ടും മട്ടും മാറിവരേ

ണ്ടതായിരിക്കുന്നു. എലിക്സിർഡിച്യവന എന്നുംമറും പറഞ്ഞുവരുന്ന അത്തരമൗ ഷധങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷു ഡാക്ടറന്മാർക്കുടി ഉപയോഗിക്കുന്നു. നിരാകരിക്കാനാവാത്ത ഫലസിദ്ധി അല്ലാതെ അവയ്ക്കടിസ്ഥാന മായ സിദ്ധാന്തത്തെ അവർ വകവയ്ക്കാറി ല്ലെന്ന മാത്രമല്ല നിന്ദിയ്ക്കുകകുടി ചെയ്യു ന്നതു കാണുമ്പോൾ അത്തരക്കാരുടെ സാംസ്കാരികമായ പാരതന്ത്ര്യത്തെക്കുറി ച്ചു അനുശോചിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾക്കു ശരിയായ പരി ഹാരം കാണുന്നതിനു് വൈദ്യന്മാർ ഉണ ർന്നു സംഘടിച്ചു വർദ്ധബോധത്തോടുകുടി പ്രവർത്തിയ്ക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ആയുർവേ ദത്തിനും, അധികാരികളുടെ ശരിയായ പ്രോത്സാഹനമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും മറും ചില കുറവുകൾ വന്നു ചേർന്നിട്ടുണ്ടു് എ ന്നതു സമ്മതിയ്ക്കാതെ തരമില്ല. എന്നാൽ അവ ലഘുവായി പരിഹരിയ്ക്കപ്പെടാവു ന്നതാണു്. അങ്ങനെ സർവ്വാംഗ സമ്പൂർണ്ണ മായിത്തീരുന്ന ആയുർവേദം ഭാരതത്തിലെ മാത്രമല്ല ലോകത്തിലെ ആകെത്തന്നെ ഇന്നു ശോചനീയമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ആ രോഗ്യസ്ഥിതിയെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനു മാർഗ്ഗദർശകമായിത്തീരാതിരിയ്ക്കയില്ല. ഈ ഘട്ടത്തിൽ കൽക്കട്ടയിലെ സ്കൂൾ ഓഫ് ട്രോപിക്കൽ മെഡിസിൻ (school of tropical medicine) എന്ന സ്ഥാപനത്തി ലെ ഡയറക്ടറായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ ചി കിത്സാശാസ്ത്രജ്ഞനായ കേണൽ നോ ൾസ് (the late con Knowles J. M. S) പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയ മാണു്. (Old Ayurveda, modernised and rejuvenated, will not only be the national medicine of India but will play no small part in the upleft of the inter national medical system of the world പുരാതനമായ ആയുർവേദം കാലോ ചിതമായ പുനരുജ്ജീവിതമാകയാൽ ഭാര തത്തിലെ ദേശീയ ചികിത്സാരീതി മാത്ര മായിരിക്കാതെ ലോകത്തിലെ അന്തർദ്ദേ ശീയ ചികിത്സാസമ്പ്രദായത്തിന്റെ അ ഭ്യുദ്ധാരണത്തിൽ ചെറുതല്ലാത്ത പങ്കു വഹിക്കുകതന്നെചെയ്യും. ആയുർവേദത്തെ ക്കുറിച്ചു എന്തെങ്കിലും അറിയുന്ന ഒരാൾക്കു് ഇതിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുക സാധ്യമല്ല.

ശിശുഗണിതം

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന

ഈ കമനീയമായ പുസ്തകം

ഒരണയ്ക്കു് എല്ലാ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ പക്കലും കിട്ടുന്നതാണു്.

റെഡ്യർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

സൌന്ദര്യം

പന്തളം രാഘവപ്പണിക്കർ.

സൌന്ദര്യം ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു ഗുണമാണു്. അതിൽ ഭ്രമിക്കാത്തവർ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കാനിടയില്ല. ചില ത്യാഗികൾപോലും കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി കുറിയിടുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. സൌന്ദര്യത്തിന്റെ കണികപോലും ഇല്ലാത്തവരും അഴകുള്ളവരായി ഭാവിക്കുന്നതു സഹജമാണു്. എത്രയും വിരൂപന്മാരായ ആളുകളും കണ്ണാടിയിൽ നോക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ "മുഖമേററം നന്നെന്നു" വിചാരിച്ചു കൃതകൃത്യരാകാറുണ്ടു്. സൂക്ഷ്മമായി ഒരു പരിശോധന നടത്തുന്നപക്ഷം നൂറിനു് തൊണ്ണൂറെട്ടുപേരും സൌന്ദര്യത്തിന്റെ ആരാധകരാണെന്നു കാണാം. രമ്യവസ്തുക്കൾ ആരുടേയും മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കതന്നെ ചെയ്യും. "A thing of beauty is a joy for ever" എന്നു് ഒരു ആംഗ്ലേയകവി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. സുന്ദരങ്ങളായ വസ്തുക്കളുടെ ദർശനമാത്രയിൽതന്നെ ആളുകൾ സ്വയം മറന്നുകളയുന്നു.

"വൈരാഗ്യമേറുമൊരു
വൈദികനാട്ടെ,യേററ-
വൈരിക്കുമൻപുഴറി
യോടിയ ഭീരുവാട്ടെ."

ആരുതന്നെയായാലുംശരി, അപ്രകാരമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചുറ്റുപാടുകളെത്തന്നെ മറന്നു് അവയുടെ ആകർഷകശക്തിയിൽലീനരായി നിന്നുപോകുന്നതു സ്വാഭാവികമത്രെ.

ഇതു മനോമോഹനമായ സൌന്ദര്യം അത്ര കായ്മയായി ഗണിക്കാവുന്നതാണോ എന്നുള്ളതു് ഒരു ചിന്താവിഷയമാണു്. "മിന്നുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ല", "അഴകുള്ള ചക്കയിൽ ചുളയില്ല", "കണ്ടാൽ നല്ലതു തിന്നാനയ്യം" ഇപ്രകാരമുള്ള പഴമൊഴികൾ സൌന്ദര്യത്തിന്റെ മേന്മയെ നിഷേധിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അഴകു് ആപൽക്കരമാണെന്നുള്ളതിനു് ഏതു തെളിവുകൾ വേണമെങ്കിലും ശേഖരിക്കാൻ കഴിയും. മാരീചൻ പൊന്മാനായി വന്നപ്പോൾ അതിന്റെ സൌന്ദര്യം കണ്ടിട്ടുണ്ടായ ഭ്രമമാണല്ലോ സീതയെ അപകടത്തിലാക്കിയതു്. "പട്ടരാക്ഷസചക്രവർത്തിയായ" രാവണൻ സീതയുടെ 'ഉടൽ മോഹിച്ചതു്' ആ ദേവിയുടെ സൌന്ദര്യാതിരേകംകൊണ്ടു മാത്രമാണല്ലോ. പത്മനിയുടെ സൌന്ദര്യത്താൽ മതിമറന്നു് അലാവുദ്ദീൻ ചിറകൂർക്കോട്ട പിടിച്ചതും, അദ്ദേഹത്തിനു വശംവദയാകാനുള്ള വൈമനസ്യംകൊണ്ടു് ആ രജപുത്രവനിതാരത്നം ചിതയിൽ ചാടി ആത്മഹത്യചെയ്തതും, ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണു്. സ്പർട്ടായിലേ രാജ്ഞിയായിരുന്ന "ഹെല്ലന്റെ" സൌന്ദര്യമല്ലേ 'ട്രോയി' യുദ്ധത്തിനും അനേകാ

യിരം വീരയോദ്ധാക്കളുടെ അകാലചരമത്തിനും കാരണമാക്കിയതു്? "കഞ്ജബാണൻ തന്റെ പട്ടംകെട്ടിയ രാജ്ഞിയായിപ്പരിലസിച്ച വാസവദത്തയെ 'കരചരണനാസികകം' മുറിച്ചു് ചുട്ടകാട്ടിൽ തള്ളുന്നതിനു് ഇടയാക്കിയതു അതു വിശാമോഹിനിയുടെ സൌന്ദര്യം മാത്രമല്ലേ?

പരസ്ത്രീകളുടെ സൌന്ദര്യത്തിൽ ഭ്രമിച്ച എത്ര മഹർഷിമാർ ശാപഗ്രസ്തരായി അധഃപതിച്ചതായി പുരാണങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നു. ദേവന്മാർക്കുപോലും ഈ വക കാരണങ്ങളാൽ കഴപ്പംനേരിട്ട കഥകളും നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്ത്രീസൌന്ദര്യം ഹേതുവായി എത്രയെത്ര കൊലപാതകങ്ങളാണിന്നും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു കലമാൻ വെള്ളം കുടിക്കാൻ പോയപ്പോൾ അവൻറെ രൂപം വെള്ളത്തിൽ കണ്ടു. അപ്പോൾ തൻറെ കൊമ്പുകളുടെ അഴകിനെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചു് അവൻ അത്യധികം ആനന്ദിക്കയും അഹങ്കരിക്കയും, അതേസമയത്തുതന്നെ നായിക്കുണപോലെ മെലിഞ്ഞു തേഞ്ഞ കാലുകളുടെ അംഗിയെപ്പറ്റി ഓർത്തു് അവൻ സങ്കടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ നായാട്ടുകാർ വരുന്ന ശബ്ദം കേട്ട അവൻ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കായി ഓടി. ഓടിയപ്പോൾ കൊമ്പുകൾ വള്ളിക്കെട്ടിൽ കുരുങ്ങിപ്പോകയാൽ അവനെ നായാട്ടുകാർ പിടിക്കുടി. മെലിഞ്ഞ കാലുകൾ കുറേദൂരം അവനെ മുൻപോട്ടു കൊണ്ടുപോയെങ്കിലും അവൻറെ അഴകുള്ള കൊമ്പുകൾ കാരണമായി അവൻ ശത്രുക്കളുടെ വാളിനു് ഇരയായി. സൌന്ദര്യത്തെ വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ലായെന്നു് ഈ കെട്ടുകഥയും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ഓർത്തുനോക്കുമ്പോൾ, അല്ലയോ സൌന്ദര്യമേ! "നിൻ പേരു കേട്ടാൽ പേടിയാം." എന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രസിദ്ധനായ ഗുരുനാഥൻ ഇപ്രകാരം ഉപദേശിക്കയുണ്ടായി. "നിങ്ങൾ കഥയില്ലാത്ത സൌന്ദര്യത്തിൽ ഒരിക്കലും ഭ്രമിക്കരുതു്. സൌന്ദര്യം ചിരസ്ഥായിയായ ഒരു ഗുണമല്ല. അതു കേവലം ക്ഷണഭംഗുരമാണു്. എപ്പോൾ സൌന്ദര്യം നഷ്ടപ്പെടുന്നുവോ അപ്പോൾ അതു് എന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം. ഒരുവൻ ഒരു യുവതിയെ അവളുടെ സൌന്ദര്യത്തിൽമാത്രം ഭ്രമിച്ചു വിവാഹംചെയ്തു എന്നും അചിരേണ മസൂരിരോഗബാധയാൽ അവളുടെ കണ്ണുകൾ പൊട്ടുകയും മുഖത്തു കുഴികൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു എന്നും വിചാരിക്കുക. അപ്രകാരം ചിലപ്പോൾ സംഭവിച്ചുകൂടാ എന്നില്ലല്ലോ. അങ്ങനെയായാൽ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും? അവൻ അനുനിമിഷം ആരാധിച്ചുപോന്ന അവളുടെ സൌന്ദര്യം എവിടെ? അതുകയാൽ എത്ര നയനാനന്ദകരമായിത്തോന്നിയാലും ബാഹ്യമോടികളും സൌന്ദര്യവും ഒന്നും ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ല. ആ വന്ദ്യഗുരുഭ്രത്തൻ തന്നെയും ഒരുകാലത്തു് അതിസുന്ദരനായിരുന്നു. ഈ തത്വോപദേശം ചെയ്ത കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിൻറെ മുഖത്തിൽ മസൂരി 'കുഴിച്ച' അനേകം ചെറുകുഴികൾ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻറെ അനുഭവം ഈ വക കാര്യങ്ങളിലേക്കു തൻറെ ശ്രദ്ധയെ നയിച്ചിരിക്കാം. അനുഭവം എന്നതു് ഒരു ഉത്തമ ഗുരുനാഥനാണല്ലോ. "സൌന്ദര്യത്തിനു ചിറകുകൾ ഉണ്ടു്. അതു വേഗം പറന്നു പൊയ്കളയും" എന്നാണു് "മൂർ" പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ഒരു വലിയ കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ പ്രതിമയും അ

തിനുനേരെ പിന്നിലായി ഒരു അസ്ഥിപഞ്ജരവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട. അതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തെന്ന് 'പാടവമുള്ള മിഴികൾക്കു' വ്യക്തമായിക്കാണാം. ആ പ്രതിമയും കങ്കാളവും ഏകകാലത്തു നല്കുന്ന ദിവ്യോപദേശം 'നിപുണശ്രോത്രങ്ങൾക്ക്' കേൾക്കാൻ കഴിയും. ആ സുന്ദരമൂർത്തിയുടെ ഒടുവിലത്തെ രൂപമാണ് അസ്ഥിപഞ്ജരം എന്നോർക്കുമ്പോൾ,

"ഒരുമാറുമുടിക്കുമിപ്രപഞ്ച-
പ്പെരുമാറ്റത്തിലതാക്കുമുദ്ഭവിക്കാം."

എന്ന കവിവാക്യം അക്ഷരംപ്രതി അത്ഥവത്താണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മഹർഷിയും മഹാഗുരുവുമായിരുന്ന തുളസീദാസൻ സ്വഭാര്യയായ 'മാതാദേവി'യുടെ സൌന്ദര്യത്താൽ മതിമറന്നു പദാത്ഥത്തെ പിരിയാത്ത നിഴൽപോലെ അവളെ വിട്ടുപിരിയാതെ നടന്നപ്പോൾ ലോകർ അദ്ദേഹത്തെ പലവിധത്തിൽ പരിഹസിച്ചു. അപ്പോഴൊക്കെയും "ഒരുവൻ തന്റെ പ്രിയതമയെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ എന്തു ദോഷമാണുള്ളതു? സ്ത്രീജനങ്ങൾ എവിടെ മാനിക്കപ്പെടുന്നില്ലയോ അവിടെ ദേവന്മാരുടെ ആവാസം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല എന്നല്ലേ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതു" എന്നും മറ്റും ഓരോ സമാധാനം അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരുദിവസം മാതാദേവി സ്വഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. അടുത്ത ദിവസം തിരിയെ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള കരാറിലാണ് അവർ പോയതു. ഒരു നിമിഷംപോലും തന്റെ ഉത്തമാർദ്ധത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു താമസിക്കാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ പ്രണയചപലൻ രാത്രിയിൽ അസമയത്തു ശ്വശുരന്റെ വീട്ടിൽ എത്തി, ഒരു തസ്കരനെപ്പോലെ ജന്നൽ തകർക്കാതെ തട്ടിത്തുറന്ന അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ജന്നൽ പടിയിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന ഒരു കയറിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് അകത്തു കടന്നതു എന്നു അദ്ദേഹം മാതാദേവിയോടു പറഞ്ഞു. അവർ വിളക്കെടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അതു ഒരു പെരുമ്പാമ്പായിരുന്നു എന്നു ബോധ്യമായി. അപ്പോൾ ആ സാധ്വി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയചാപല്യത്തെ വീണ്ടും പഴിച്ചു. അവർ അദ്ദേഹത്തോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "സൌന്ദര്യം കേവലം ഒരുപാളിത്തൊലിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.(Beauty is only skin deep) അതിൽ ഭ്രമിക്കുന്നതു അഭികാമ്യമല്ല. കഥയില്ലാത്ത സൌന്ദര്യത്താൽ വ്യാമോഹിതനാകാതെ ഈശ്വരസേവയിൽ മനസ്സു തിരിക്കണം. അതിൽ നിന്നു മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദം സിദ്ധിക്കയുള്ളൂ." ആ ഉപദേശത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് തുളസീദാസൻ ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയങ്ങളിലേക്കു മനസ്സു തിരിച്ചതു. "മാരനെയ്താൽ മുറിയാത്ത മനശ്ശോഭ"യോടുകൂടി "ചിന്തയാം മണിമന്ദിരത്തിൽ" വസിക്കുന്ന ജഗന്നിയന്താവിനെ ഭജിച്ചാൽ യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദം ലഭിക്കുമെന്നു ആ ആത്മാവിനു ബോധ്യമായി.

ഏതു ഹിന്ദിപുസ്തകവും
തിരുവനന്തപുരം
റെഡ്യാർ പ്രസ്സിൽ കിട്ടും.

പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തെപ്പറ്റിയും രണ്ടു വാക്കു പറയുന്നതു അസ്ഥാനത്തിലാവുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു നശ്വരമല്ല. ഈശ്വരചൈതന്യം പൂർണ്ണമായും അതിൽ തെളിഞ്ഞു കാണാം. മഹാകവി

വള്ളത്തോൾ ഒരു അരിപ്രാവിനെ നോക്കി "മഴവില്ലു പിഴിഞ്ഞെടുത്ത സത്താമഴകേ!" എന്നു സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം നോക്കുക. ഏറ്റവും അഴകുള്ള ഒരു വസ്തുവാണു് മഴവില്ലു്. അതിന്റെ സപ്തവർണ്ണങ്ങൾ ആരെയും ആരെയും ആകർഷിക്കതന്നെ ചെയ്യും. അപ്രകാരമുള്ള മഴവില്ലു പിഴിഞ്ഞെടുത്ത സത്താണു് ആ അരിപ്രാവിന്റെ സൗന്ദര്യം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ മേന്മയെപ്പറ്റി പിന്നെ കൂടുതലായി എന്താണു പറയാനുള്ളതു്? പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നത്രേ ആ കൊച്ചു പ്രാവു്.

പ്രാമാണിക്
ഹിന്ദികോഷ്.
വില 10 ക. 10 ണ.
അഡ്വാൻസില്ലാതെ വി. പി.
അയയ്ക്കുന്നതല്ല.
റെഡ്യാർ പ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

ആശാന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ "ഓമൽ പ്രഭാതരുചിയെങ്ങു മയന്നനീല-
വ്യോമസ്ഥലം സപയമെരിഞ്ഞെഴുമർക്ക
ബിംബം." ഇവയും
"അന്തിച്ചുവപ്പുമലയാഴിയുമങ്ങിരുട്ടി-
ലുന്തിസ്ഫുരിക്കുമധുരാശിയുമിന്ദുതാനും"
അതുപോലെ,

"പീലിക്കടയും മയിലിൻഗണംപോലെ" ദൂരെക്കാണുന്ന "ചേണാറുപൂത്തുവനമേ-
ന്തിയകന്നും" "വണ്ണംപൂണുന്ന പൈങ്കിളി
കംപോലെ" വണ്ണിൽലസിക്കുന്ന മഴവില്ലും മറ്റും മറ്റും പ്രകൃതി സൌന്ദര്യത്തെ വേണ്ടവിധം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു പുറമേ അവയെ "പണിചെയ്ത കൈയിൻകേമത്ത"ത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിൽ ഏതൊരുവന്റെ മനസ്സാണു് ലയിക്കാത്തതു്?

ഏറ്റവും സൗന്ദര്യമുള്ള വസ്തുക്കൾക്കു നിലനില്പു കുറയുമെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

"മാനത്തുനീലപ്പുതുമാല ചാർത്തും
കാർവില്ലുമായുന്നതരക്ഷണത്തിൽ
മലീമസംദുർദ്ദിനമോ പൊരുമ്പാ-
മ്പൊന്നാ-വിധം നീണ്ടുകിടന്നുകൊള്ളും"

എന്നു് "കണ്ണീർത്തുള്ളി"യുടെ കർത്താവു് പാടീട്ടുള്ളതു് ഒരുപരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്. നിലനില്പു കുറയുമെങ്കിലും സൗന്ദര്യസമ്പൂർണ്ണമായ ക്ഷണികജീവിതം അഭികാമ്യമാണെന്നുള്ള സംഗതി വിസ്മരിക്കത്തക്കതുമല്ല.

"സൗന്ദര്യം സത്യവും സത്യം സൗന്ദര്യവുമത്രേ" (Beauty is truth and truth is beauty) എന്നാണു് ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മാനസികമായ സൗന്ദര്യമാണു് യഥാർത്ഥസൗന്ദര്യം. നമുക്കു് അതിനെ വാഴ്ത്താം. യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദം അതിലത്രേ നിലകൊള്ളുന്നതു്.

പി. എ. എൻ. എം.

മാസ്റ്റർ—സന്ദർഭമനുസരിച്ച് നിറംമാറുന്ന മൂന്നു ജീവികളുടെ പേർ പറയുക.

കുട്ടി—ബുദ്ധിമാനായ ഭർത്താവ്, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ, ഓന്ത്.

* * *

ഗൃഹനായിക ഭർത്താവിനോട്—ഇയ്യിടെയായി നമ്മുടെ ചിലവു വളരെ കൂടിപ്പോകുന്നു.

ഭർത്താ—എന്തു ചെയ്യാം? നീ ഒരു പാട്ടുകാരി അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അമൃതാഞ്ജനത്തിന്റെ ചിലവെങ്കിലും ചുരുക്കാമായിരുന്നു.

* * *

സിനിമാപ്രേമിയായ ഒരാൾ ജ്യോതിഷം അറിയുന്ന മറ്റൊരാളോട്—മങ്കമ്മയിൽ വസുന്ധര ജ്യോറായിട്ടുണ്ട്, കിട്ടൊ.

ജോത്സ്യൻ—വസുന്ധരയോ? അതു അങ്ങിനെ വരട്ടെ. വെറുതെയല്ല കാലത്തു നേരത്തു മഴപെയ്യാത്തത്. "ഹിമാദ്രിലങ്കാപുരമധ്യവർത്തിനാം ത്രിഭാഗശേഷം കുരുതെ വസുന്ധരാ." എന്നാ ശാസ്ത്രം.

* * *

കൃഷിക്കാരൻ—എന്താ ഇക്കൊല്ലം നാളികേരം എങ്ങിനെ?

അയൽക്കാരൻ—ഉരുണ്ടിട്ടതന്നെ. എന്താ ഇക്കൊല്ലം വിശേഷം വല്ലതുമുണ്ടോ?

* * *

ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരൻ സ്നേഹിതനോട്—സാറേ, വാസ്തവത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റുകാക്കു അധികാരം കിട്ടുന്നതെന്നാണു് എന്റെ പ്രാർത്ഥന.

സ്നേ—ഉം അതെന്താ?

സോ—ഭരണം കിട്ടിയാൽ ഇന്നുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റുകാക്കു മുഴുവൻ അധികാരങ്ങളും ഉദ്യോഗങ്ങളും കൊടുക്കണ്ടെ? അതെന്തു വിഷമം പിടിച്ച പണിയാ. പോരെങ്കിൽ അന്നു പുതിയസോഷ്യലിസ്റ്റുകാർ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

* * *

ഭർത്താവിന്റെ കാമുകി എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുന്നവളോടു് ഒരുസ്ത്രീ-നിങ്ങളും ഒരു പെണ്ണായി പിറന്നല്ലോ?

മറവൻ—അതുകൊണ്ടല്ലേ നിങ്ങളും ചോദിച്ചതു്?.

* * *

ഗൃഹനായിക ജ്യോത്സ്യനോടു്—പണിക്കരെ, എനിക്കു മനസ്സിനു ഒരുസമയത്തും തീരെ സുഖമില്ല.

ജ്യോ—അവിടത്തെ ഭർത്താവിന്റെ ആപ്പീസ്സിൽ ക്ലാക്കിണികളുണ്ടായിരിക്കുമോ?

* *

മുത്തൂർ രാജശേഖരൻനായർ.

ഇംഗ്ലീഷുവായിക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരാൾ, വലിയ ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതനാണെന്നു കാണുന്നവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനായി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം എടുത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ പത്രംതല കീഴായാണു് പിടിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു കാറിന്റെ പടത്തോടുകൂടിയ ഒരു പരസ്യം കണ്ടു് അയാൾ ഭൃത്യനോടു്—"രാമാ ഇതു

കണ്ടോ? ഭയങ്കരമായ കാറപകടം! ഇതേ കാർ മലന്നു കിടക്കുന്നതു നോക്കൂ."

* * *

ഒരു ലുബ്ധനായ ധനികന്റെ സമീപം ധനാഭ്യർത്ഥനയുമായി ചെന്ന യുവാവി നോട് ധനികൻ, ധനാഭ്യർത്ഥന നിരസി ച്ചശേഷം—"എടോ! താനും ഒരു കഴുത യുമായി എന്തു വ്യത്യാസമുണ്ട്?

(അവർ ഇരിക്കുന്നതിനിടയുള്ള സ്ഥലം അളന്നുകാണ്ട്.) "വെറും മൂന്നുമുഴം മാത്രം!"

* * *

വാദ്ധ്യാർ കുട്ടിയോട്—"നീ എന്താ താമസിച്ചതു?"

കുട്ടി—"സാറു് എന്നെ മഴയത്തു കട യിൽ കേറാതെ നേരത്തെ പോന്നതു കൊണ്ടു്."

* * *

കാമുകൻ യുവതിയോട്—"ദേവതിയുടെ സ്മരണയ്ക്കുവേണ്ടി എനിക്കെന്താണു തരു ന്നതു്?"

യുവതിയുടെ സഹോദരൻ ഇടയ്ക്കു കട ന്നുവന്നു് ചെകിട്ടത്തു് ഒരടി കൊടുത്ത ശേഷം—"ഇപ്പോൾ ഇത്രമാത്രം. വേണ മെങ്കിൽ ഇനിയും....."

* * *

ഭർത്താവു്—"ഒരു വേലക്കാരിയെ നിറു ത്തിയാൽ നിനക്കെന്താണു നഷ്ടം?"

ഭാര്യ—"എന്റെ ഭർത്താവു്"

* * *

അമ്മ—"കുഞ്ഞേ, നീ എന്താ കുഞ്ഞമ്മയ്ക്കു് ഉമ്മ കൊടുക്കാഞ്ഞതു്?"

മകൻ—"അച്ഛനു കിട്ടിയപോലെ ചെ കിട്ടട്ടെ എനിക്കും അടി കിട്ടണമെന്നാ ണോ അമ്മയുടെ വിചാരം?"

* * *

ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനിയ്ക്കു് ഒരു ചുംബനം കൊടുത്തു.

അവൾ—"എന്താണു ഛെ! എനിയ്ക്കി തൊന്നും വേണ്ട."

അവൻ—"എങ്കിൽ തിരിച്ചുതന്നേയ്ക്കൂ"

* * *

തയ്യൽക്കാരൻ ഉടുപ്പിനു് അളവെടുക്കു വാൻ ഒരു തടിയനായ ആളിന്റെ സമീ പം ചെന്നു് "എന്റെ സാറെ! ഈ അ റവും ഒന്നു പിടിച്ചുകൊള്ളണേ! ഞാൻ ഒന്നു ചുറ്റി വരാം!"

* * *

അദ്ധ്യാപകൻ—"ലോകത്തിലേയ്ക്കും വലിയ അത്ഭുതം എന്താണു്?"

കുട്ടി—"ദേവകിയമ്മററീച്ചർ."

അദ്ധ്യാ—"അതു പറഞ്ഞൊടാ അസ ത്തെ"

കുട്ടി—വെളിക്കു വിട്ടപ്പം സാറു പറ ഞ്ഞതു ഞാൻ കേട്ടല്ലോ."

* * *

അദ്ധ്യാപകൻ—"മനുഷ്യനെ ഏററ വും ഉപദ്രവിക്കുന്നതെന്താണെന്നു പറ യാമോ?"

ഒരുകുട്ടി—"കൊതുകു, സാർ

രണ്ടാമൻ—"അല്ലസാർ, പാമ്പാ"

മൂന്നാമൻ—"അച്ഛൻ പറഞ്ഞല്ലൊ ഭാര്യയാണെന്നു്. ശരിയല്ലേ സാർ?"

മനുഷ്യന്റെ മാന്യത മനസ്സിലാക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

വി. ചന്ദ്രശേഖരൻ, ഒല്ലൂർ.

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളെ,

നിങ്ങൾ വല്ലപ്പോഴും അനാവശ്യമായും, വിനയം വിട്ടും, സംഭാഷണം ചെയ്യാറുണ്ടോ? ഇല്ല; നിങ്ങൾ നല്ല കുട്ടികളാണ്. അതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ ചെയ്യില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. പക്ഷെ, നിങ്ങൾ ചില ചീത്ത കുട്ടികളെ കണ്ടിരിക്കും. നാക്കെട്ടത്താൽ അസഭ്യം പറയുന്നവർ. അവർക്ക് ആരേയും ബഹുമാനമില്ല. അതുപോകട്ടെ, എന്നാൽ കളിയാക്കാനും ഒരുമ്പെടും. മറ്റുള്ളവരുടെ ശകാരവും ഗുരുതപക്കേടും ഏല്ക്കുകയാണ് അവക്കെപ്പോഴും പണി. നിങ്ങൾക്കും അങ്ങനെയുള്ള ചീത്തക്കുട്ടികളെ കാണുമ്പോൾ വെറുപ്പുതോന്നാറില്ലെ? ഇതിനെന്താണ കാരണം? നിങ്ങൾ വല്ലപ്പോഴും ആലോചിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ടോ?

ഒരാൾ എത്രതന്നെ സുന്ദരനായാലും ശരി, ധനവാനായാലും ശരി അയാളുടെ സംഭാഷണരീതി ദുഷിച്ചതും വിനയമില്ലാത്തതുമാണെങ്കിൽ ആരും അയാളെ ബഹുമാനിക്കില്ല. എന്നാൽ വെറുക്കും. വിനയമായും മധുരമായും സംസാരിക്കുന്ന ഒരാൾ വിരൂപനായാലും വിദ്വാനായി മാനിക്കപ്പെട്ടും. ഇതാണ ലോകമതം. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ സംഭാഷണം, മധുരമായും വിനയമായും ചെയ്യുവാൻമനസ്സിരുത്തേണ്ടതാണ്. ചെറിയ കുട്ടികളായ നിങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ് ഇതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വഭാവദൂഷ്യങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അതു പിന്നെ ഒരിക്കലും നിങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. 'ചൊട്ടയിലെ ശീലം ചുടലവരെ' എന്ന നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കോപ്പിപുസ്തകത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെ? അതിന്റെ അർത്ഥം ഇതാണ്. നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവദൂഷ്യത്തെ നശിപ്പിച്ചുകളയുവാനുള്ള സുവർണ്ണാവസരമാണ ബാല്യകാലം. അക്കാലത്തു് അതു് നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വലുതാകുംതോറും ആ ദുസ്വഭാവവും വലുതായിവളരും. അപ്പോൾ അതിനെ നശിപ്പിക്കുക ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല. മുളയ്ക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു മാവിൻ തയ്യ നിങ്ങൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ നഖംകൊണ്ടു നുള്ളിക്കളയാം. എന്നാൽ അതു വലുതായാലോ? മുറിച്ചു നീക്കാൻ എത്ര വിഷമമുണ്ട്! അതാണിതിന്റെ സ്ഥിതിയും.

ഈ ലോകത്തിൽ പലതരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളെ നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടാകും. നിങ്ങൾ അവരുടെ സംഭാഷണരീതി ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ടോ? പല വ്യത്യാസങ്ങളും കാണാം. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾമൂലം കണ്ണുള്ളവർക്കു മാത്രമല്ല, കുരുടന്മാർക്കുകൂടി അവർ ഏതുതരക്കാരാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. അതുമേൽ നിങ്ങളുടെ സ്വഭാ

വത്തെയും ദേശത്തേയും മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കത്തക്ക മാഹാത്മ്യമുള്ളതാണ നിങ്ങൾ പറയുന്ന ഓരോ വാക്കും. അതിനുദാഹരണമായി ഞാൻ ഒരു കഥ പറയാം.

ഒരു രാജാവു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രി, ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ. ഇവർ മൂന്നുപേരും ഒരിക്കൽ ഒരു നായാട്ടിനു പോയി. കുതിരപ്പുറത്തായിരുന്നു അവരുടെ യാത്ര. അവരിങ്ങനെ പോയിപ്പോയി ഒരു വലിയ കാട്ടിലെത്തി. നിറയെ മൃഗങ്ങളുള്ള ഒരു കാടായിരുന്നു അതു്. എത്ര മൃഗങ്ങളെയാണു് അവർ കൊന്നതു് എന്നു കണക്കില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ അതാ, ഒരു മാൻ തുള്ളിച്ചാടിതുള്ളിച്ചാടി അവരുടെ അടുത്തേക്കു വരുന്നു! ഭംഗിയുള്ള ഒരു പുള്ളിമാൻ! രാജാവിനു് അതിനെ പിടിക്കണമെന്നായാശ. പക്ഷേ, അതു വിചാരിച്ചപ്പോഴേക്കും അതു് ഓടിമറഞ്ഞു. രാജാവും വിട്ടില്ല. അതിന്റെ പിന്നാലെത്തന്നെ കുതിരയെ പറപ്പിച്ചു. സൂചിക്കു പിന്നിൽ നൂലുപോലെ മന്ത്രിയും പട്ടാളക്കാരനും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു. പക്ഷേ രാജാവിന്റെ കുതിര കുതിരതന്നെയായിരുന്നു. അവൻ പറപറന്നു. മന്ത്രിയും ക്ഷീണകാരനും പിന്നിലുംപെട്ടു. അവക്കു് എത്രതന്നെ തലകുത്തിമറിഞ്ഞിട്ടും ഒപ്പമെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നല്ല, രാജാവിനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ തന്നെ വിഷമം നേരിട്ടു. കുറെ തിരഞ്ഞശേഷം രാജാവിന്റെ മടക്കംകാത്തു് അവർ ഒരിടത്തിരുന്നു.

നേരം സന്ധ്യയായി. ഇനിയും രാജാവു മടങ്ങിയെത്തിയിട്ടില്ല. മന്ത്രിക്കു പരിഭ്രമമായി. അദ്ദേഹം പട്ടാളക്കാരനെ അന്വേഷണത്തിനയച്ചു. രാജാവിനെ അന്വേഷിച്ചുപോയ പട്ടാളക്കാരൻ വഴിയിൽ അന്ധനായ ഒരു സന്യാസി ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. 'ഇയ്യാളോടൊന്നു ചോദിച്ചുനോക്കാം.' പട്ടാളക്കാരൻ വിചാരിച്ചു. അയാൾ സന്യാസിയെ കൂക്കി വിളിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"ഹേയ് കുരുടൻ, ഇതിലേ വല്ലവരും കടന്നു പോയോ?"

"ഇല്ലില്ലൊ" സന്യാസി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഈ കണ്ണുപൊട്ടനുണ്ടോ വല്ലവരേയും കാണുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു പട്ടാളക്കാരൻ വീണ്ടും നടന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മന്ത്രിയും ആ വഴിയെ വന്നു. സന്യാസിയെക്കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു, "ഹേയ് സന്യാസി, ഇതിലേവല്ലവരും കടന്നുപോയിട്ടുണ്ടോ?" "ഉവ്വു്. ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ ആരേയോ അന്വേഷിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്." സന്യാസി പറഞ്ഞു. മന്ത്രിയും ആ വഴിയേതന്നെ പോയി.

അവസാനം രാജാവിന്റെ വരവായി. അദ്ദേഹം കൂട്ടുകാരെ അന്വേഷിച്ചു് അലയുകയാണു്. കണ്ടു അദ്ദേഹവും സന്യാസിയെ. ചോദിച്ചു, "അല്ലയോ സന്യാസിവര്യാ, ഇതിലേ വല്ലവരും കടന്നുപോയോ?"

സന്യാസി പറഞ്ഞു, "ആദ്യം താങ്കളെ അന്വേഷിച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു ഒരു പട്ടാളക്കാരനും, അയാളുടെ പിന്നാലെ അങ്ങയുടെ മന്ത്രിയും പോയിട്ടുണ്ടു്."

രാജാവു് അവരെ അന്വേഷിച്ചു പോയി. വഴിക്കുവെച്ചു് അവരെ കണ്ടെത്തി. എല്ലാവർക്കും വലിയ സന്തോഷമായി. സംഭാഷത്തിനിടയിൽ മൂവരും സന്യാസിയെ കണ്ട വിവരം പറഞ്ഞു. അവർക്കു വലിയ ആശ്ചര്യം തോന്നി. ആ കുരുടൻസന്യാസി അവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതെന്തു് അതു് എങ്ങനെ സാധിച്ചു എന്നറിയാൻ അവർ സന്യാസിയെ വീണ്ടും ചെന്നു കണ്ടു. അപ്പോൾ സന്യാസി പറഞ്ഞു.

ശിശു.

രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ

വിവർത്തകൻ—ടീ. കേ. കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ.

വിശ്വോത്തരമായ കവിതയുടെ, ഒരിക്കലും വറ്റാത്ത ഒരുറവയായിരുന്നു ടാഗോർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ കാവ്യധാരയിൽ ആകണ്ഠം മുഴുകി ആനന്ദനിർവൃതി അടയുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം യംഗ ദേശീയർക്കും, വംഗഭാഷ അറിയാവുന്ന അപൂർവം ചില സുകൃതികൾക്കും മാത്രമേയുള്ളൂ. തർജ്ജിമ അതീവദുഷ്കരമായ ഒരു വ്യാപാരമാണെന്നു് അതിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം അറിയാം. ഗീതാഞ്ജലിയിൽ ഒരു ഭാഗം മഹാകവിതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മൂലഗ്രന്ഥത്തിനും അതിനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം സഹൃദയന്മാർക്കു കാണ്മാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ധ്വനിപ്രധാനവും പ്രതിരൂപാത്മകവും, ആയ കവിതകളെ അന്യഭാഷകളിലേക്കു വിയത്നംചെയ്യുമ്പോൾ, അല്പമൊക്കെ അർത്ഥലോപം വന്നുപോകുന്നെങ്കിൽ അതു ക്ഷന്തവ്യമാണു്. കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളത്തിലുള്ള ആശയസമ്പത്തിൽ ഏറിയകൂറും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ തർജ്ജിമയിൽ ചോർന്നുപായെങ്കിലും, അതിനെ എത്ര അഹ്ലാദപൂർവ്വമാണു് മലയാളികൾ സ്വാഗതം ചെയ്തതു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് ടാഗോറിന്റെ കവിതയെ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ ഒരു ക്ഷമാപണത്തിന്റെ ആവശ്യമൊന്നുമില്ല.

'ശിശു' ജീവിതത്തിന്റെ രമണീയകതയേയും ചിന്തോദ്ദീപനശക്തിയേയും സമ്യക്കായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ 40 ഖണ്ഡകവർണ്ണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. തർജ്ജമയാണെന്ന തോന്നാത്തവിധത്തിൽ ഭാഷ അതിലളിതമായിരിക്കുന്നതിൽ അനുവാദകൻ അനുമോദനീയനാണു്.

മേളിച്ചിടുന്ന കിടാങ്ങളുന്നതമാം
ലോകാണ്ഡവത്തിൻ തടത്തിൽ
മേലേയുമേയമാമാകാശമണ്ഡലം
മേവുന്നു നിശ്ചലമായി.
അംബുധിയുൾക്കടാടാപമിരമ്പിടു-
ന്നന്തികേയസചഞ്ചലമായി.
ആടിയും പാടിയുമാഞ്ഞുവിളിച്ചുകൊ-
ണ്ടാനന്ദലോലുപരായി
മേളിച്ചിടുന്ന കിടാങ്ങളുന്നതമാം
ലോകാണ്ഡവത്തിൻ തടത്തിൽ

(കടക്കണ്ണിനുത്തിൽ)

'അല്ലയോ രാജാവേ, മനുഷ്യൻ ഇന്നതരക്കാരനാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ അവന്റെ സംസാരം കേട്ടാൽ മതി. അതിനു് കണ്ണുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ആദ്യം താങ്കളുടെ പട്ടാളക്കാരൻ വന്നു് എന്നോടു ചോദിച്ചു, "ഹേയ് കുരുടൻ, ഇതിലേ വല്ലവരും കടന്നുപോയോ?" എന്നു്. രണ്ടാമതു മന്ത്രിവന്നു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയാണു ചോദിച്ചതു്, "ഹേയ് സന്യാസി, ഇതിലേ വല്ലവരും കടന്നുപോയിട്ടുണ്ടോ?" മൂന്നാമതു താങ്കൾ വന്നു. താങ്കളുടെ ചോദ്യം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "അല്ലയോ സന്യാസിവര്യ, ഇതിലേ വല്ലവരും കടന്നുപോയോ?" നിങ്ങൾ മൂന്നു പേരുടേയും ഈ സംഭാഷണരീതി കൊണ്ടാണു് എനിക്കു നിങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്. അതുകൊണ്ടു് സംഭാഷണം വിനയമായും മധുരമായും ചെയ്യുവാൻ പരിശീലിക്കേണ്ടതാണു്. നിങ്ങൾക്കു മംഗളം ഭവിക്കട്ടെ!"

അമ്മേയങ്ങകലെയാ
മേഘത്തിലമരുമ്പോൾ
ചെമ്മെയൊരുന്നെന്നെ വിളി-
ച്ചോതിടുന്നിതേവിധം:—
ലീലചെയ്യുന്ന ഞങ്ങൾം
നിദ്രവിട്ടുണരുന്നോ-
രാ നിമിഷം തൊട്ടന്തി-
യാവോളമാകാശത്തിൽ;
ലീലചെയ്യുന്ന ഞങ്ങൾം
പൊന്നുഷസ്സുമായ് നിത്യം
ലീല ചെയ്യുന്ന ഞങ്ങൾം
പൂനിലാവുമായ് രാവിൽ.
(മേഘങ്ങളും വീചികളും.)

അമ്മേയെനിക്കവിടാനഭിക്കരെ
യെന്നെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!
അക്കൊച്ചുവള്ളങ്ങളുണിയായ് മുകിൽകാലിൽ
കെട്ടിടുന്നുണ്ടവിടത്തിൽ
ദൂരെക്കിടക്കും നിലങ്ങളുഴുതിടാൻ
പോകുന്ന കർഷകക്കൂട്ടം
തോളിൽ കലപ്പയുമേന്തി പ്രഭാതത്തിൽ
തോണികേറുന്നവിടത്തിൽ

(അങ്ങേക്കര.)

ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിച്ചാൽ അവസാനിക്കില്ല. ആശയത്തിനു വലിയ കോട്ടംതട്ടാതെയും, ഭാഷയിൽ ഒരിടത്തും ഒരു ഇഴപ്പോ മുഴപ്പോ കാണാതെയും, അനുവാദകൻ തന്റെ കൃത്യം ഭംഗിയായി നിവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു ഒരു ന്യൂനതമാത്രം പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.— വിസന്ധികസന്ധികൾ എല്ലാ പദ്യങ്ങളിലും കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. 'അരുമപൈതൽ' 'പുഞ്ചിരി പുതുമ' എന്നിങ്ങനെ വേണമെങ്കിൽ ഒരു നീണ്ട ലിസ്റ്റു ഹാജരാക്കാം. മറ്റു പറയത്തക്ക ദുഷ്യങ്ങളൊന്നും ഞങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. അനുവാദകനു് സവ്മംഗളങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പി. ആർ. എൻ

തുണികളെ വൃത്തിയായി വെളുപ്പിക്കുന്നത് മാത്രമല്ലാ അധികം നിലനില്ക്കുവാനും സഹായിക്കുന്നു.

777 ബാർ സോപ്പ്

SHILPI സപ്തഗിരി ഓയിൽ മിൽസ് ലിമിറ്റഡ്, ബോമ്പെ. SOM 51 Malayalam.

ജാതക ചിന്താമണി

(തുടർച്ച)

തകഴി, കെ. രാമവാര്യർ.

പതിനൊന്നാംഭാവം—ധനം സുസ്ഥിരം, ആയുസ്സ്, സുദീർഘം, ഹൃദയം, അതിസ്ഥിരം, രോഗം, അസ്ഥിരം, പുത്രന്മാർ അസ്ഥിരം, ഹൃദയം രാഗദ്വേഷമദമാത്സര്യാദികളാൽ സമ്പൂർണ്ണം.

പന്ത്രണ്ടാംഭാവം—ഭീരു, നാണംകെട്ടവൻ, കാഴ്ചകുറഞ്ഞവൻ, അന്യർക്കിൽ സന്തോഷിക്കുന്നവൻ, സ്വദേശത്തു ദുഃഖിക്കുന്നവൻ, എന്നാൽ ലഗ്നാധിപനായ ശനിയാണു് പന്ത്രണ്ടിൽ നില്ക്കുന്നതെങ്കിൽ വീര്യവാൻ, പ്രതാപി, ധനവാൻ.

രാഹു

ലഗ്നം—സ്വാശ്രയശക്തിഇല്ലാത്തവൻ, വീര്യഹീനൻ, ബഹുകളത്രവാൻ, അതികാമി.

രണ്ടാംഭാവം—കുടുംബനാശം, ദുർവ്വാക്കു്, വ്യാജശീലം, ലോഭം, നിർഭയത്വം, ചതവു്, ആയുധഭയം, ചലപ്പോഴും ബന്ധനം

മൂന്നാംഭാവം—സിംഹപരാക്രമി, സർവ്വപ്രിയൻ, ഭോഗ്യവാൻ.

നാലാംഭാവം—അമ്മ രോഗിണി, സുഖഹാനി.

അഞ്ചാംഭാവം—ദുഷ്പുത്രജനനം, പരസ്ത്രീസംഗംനിമിത്തം ദുഃഖം, കർമ്മാനുസരണം ഫലാനുഭവമില്ലായ്മ, ഉദരരോഗം.

ആറാംഭാവം—ബലിഷ്ഠൻ, ബുദ്ധിമാൻ, ധനികൻ, വീര്യവാൻ, ശത്രുകുലാന്തകൻ, പിതൃവ്യന്മാരും മാതുലന്മാരും നഹി.

ഏഴാംഭാവം—ഭാര്യാനാശം, സ്വജനവിയോഗം, പരാപവാദം.

എട്ടാംഭാവം—അന്യരുടെ ബഹുമാനം, സ്വജനങ്ങളുടെ വിരോധം. ഭോഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങളിൽ നിർഭാഗ്യത്തിന്റെ ആധിക്യം, കഷ്ടവിൽ സർവ്വരാലും പരിത്യക്തനായി കഠിനമായ ദേഹാദ്ധ്വാനംമൂലം ഉപജീവനം.

ഒമ്പതാംഭാവം—ബുദ്ധിമാൻ, ഉപകാരസ്മൃതിയുള്ളവൻ, ബന്ധുജനരക്ഷകൻ, ഗുണവാൻ, സഭായോഗ്യൻ, ഈശ്വരോപാസകൻ, ഉദാരൻ.

നവയുഗഭാഷാ നിഘണ്ടു.

ഒന്നാംഭാഗം 7 ക.

രണ്ടാംഭാഗം അച്ചടിയിൽ.

പത്താംഭാവം—ദുർജ്ജനസംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നവൻ, സാഹസികൻ, ഗർവ്വിഷ്ഠൻ, ബഹുസ്ത്രീസക്തൻ, ബന്ധുജനശത്രു, ക്രോധമാത്സര്യങ്ങളാൽ നിമിത്തം ധനവ്യയം ചെയ്യുന്നവൻ, പരോപദ്രവി.

പതിനൊന്നാംഭാവം — ശ്ലേച്ഛന്മാരിൽ നിന്നു് ധനാഗമം, ഭൃത്യസമൃദ്ധി, സ്വന്തം ധനത്തിനു നഷ്ടം, പരധനാപഹരണം, പുത്രന്മാരിൽനിന്നു് സുഖാനുഭവം.

പന്ത്രണ്ടാംഭാവം—സജ്ജനവിരോധം, ദുർജ്ജനമൈത്രി, രോഗം.

കേതു.

ലഗ്നം—ബന്ധുജനവിരോധം, ദുഷ്ടജനഭയം, മൂത്തപുത്രന്മാരിൽ ഉൽക്കണ്ഠ, വാതരോഗം

രണ്ടാംഭാവം—മുഖരോഗം, ധനനാശം, കുടുംബകലഹം, മേടംരാശിയിലെങ്കിൽ ഗുണപൂർണ്ണത.

മൂന്നാംഭാവം—ശത്രുനാശം, വിവാദശീലം, ധനസമ്പാദ്യം, സുഹൃജ്ജനനാശം, ബാഹുപീഡ, ഭയം, ചിന്താവ്യാകുലത.

നാലാംഭാവം—മാതൃദുഃഖം, ബന്ധുദുഃഖം, പിതാവിനു് അസുഖം, സഹൃഹത്തിൽനിന്നു ചിരകാലവിയോഗം.

അഞ്ചാംഭാവം—സഹോദരദുഃഖം, പുത്രനഷ്ടം, മാത്സര്യം.

ആറാംഭാവം—അമ്മാവനിൽനിന്നു് അവമാനം, ശത്രുനാശം, നാല്കാലിലാഭം, ഉല്ലചിന്ത, ആരോഗ്യം, നിർവ്വിഘ്നത.

ഏഴാംഭാവം—ഓരോ കർമ്മങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു് ഒടുവിൽ അതു വേണ്ടെന്നുവയ്ക്കുന്നിമിത്തം വന്നുകൂടുന്ന ധനനഷ്ടം, ഭാര്യാദുഃഖം, വ്യാകുലത

എട്ടാംഭാവം—ഉദരരോഗം, വാഹനാദികളിൽനിന്നു് അപകടം, ദ്രവ്യനാശം.

ഒമ്പതാംഭാവം—ശ്ലേഷ്മന്മാരിൽനിന്നു ധനലാഭം, ദുഃഖരാഹിത്യം, സഹോദരക്ലേശം, തപോവ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾകൊണ്ടു പരന്മാരുടെ പരിഹാസം. കൈയ്യിൽ സുഖക്കേടു്, പുത്രലാഭമില്ലായ്മ.

പത്താംഭാവം—അതികഷ്ടം, ദുർഗ്ഗൻ, പിതൃസുഖഹാനി, വാഹനഭയം.

പതിനൊന്നാംഭാവം — സർവ്വത്രലാഭം, വിദ്വാൻ, ഭാഗ്യവാൻ, സുന്ദരൻ, സർവ്വാഭരണവിഭൂഷിതൻ; പക്ഷേ സന്താനങ്ങൾ ദുർഭഗന്മാർ.

പന്ത്രണ്ടാംഭാവം — വസ്തിരോഗം, ഹൃദ്രോഗം, കരനേത്രപീഡ, മാതുലശത്രുത, എന്നാൽ രാജപ്രതാപി, ശത്രുനാശനൻ, സല്പ്രവൃത്തികളിൽ പരമോദാരൻ.

ഗുളികൻ.

ലഗ്നം—ചോരൻ, ക്രൂരൻ, ഉദ്ധതൻ, അജ്ഞൻ, ക്രൂരൻ, വികൃതനേത്രൻ, അല്പബുദ്ധി, അല്പപുത്രവാൻ, അമിതഭക്ഷകൻ, ബഹുവിഷയപരൻ, അല്പായുസ്സ്, ശൌര്യഹീനൻ, കോപി, കലഹപ്രിയൻ.

രണ്ടാംഭാവം—അപ്രിയഭാഷകൻ, കലഹപ്രിയൻ, വിത്തഹീനൻ, പരദേശവാസി, നിരർത്ഥവാഗ്മി.

മൂന്നാംഭാവം—വിരഹം, ഗർവ്വം, മദം, കോപം, ധനസമ്പാദനത്തിൽ സംഭ്രമം, ദുഃഖഹീനത, സഹോദരഹാനി.

നാലാംഭാവം—ബന്ധുഹാനി, അർത്ഥഹാനി, വാഹനഹാനി.

അഞ്ചാംഭാവം—ചപലബുദ്ധി, ദുർബ്ബുദ്ധി, പുത്രഹാനി.

ആറാംഭാവം — ശത്രുഹന്താവു്, ജാലികൻ, വിനോദശീലൻ, ശ്രേഷ്ഠൻ, ശ്രീമാൻ, സൽപുത്രസമ്പന്നൻ.

ഏഴാംഭാവം—കലഹി, ബഹുകളത്രവാൻ, ലോകദ്വേഷി, കൃതഘ്നൻ, അല്പജ്ഞൻ, കോപഹീനൻ.

എട്ടാംഭാവം—വികലനയനൻ, ഹ്രസ്വകായൻ, ദുർമ്മുഖൻ, അല്പായുസ്സ്.

ഒമ്പതാംഭാവം—ഗുരുവും പുത്രന്മാരും നാസ്തി.

പത്താംഭാവം—അശുഭകർമ്മം, കർമ്മവിഘ്നം, ലോഭം.

പതിനൊന്നാംഭാവം—സൌഖ്യം, പുത്രസൌഖ്യം, കാന്തി.

പന്ത്രണ്ടാംഭാവം — വിഷയവിമുഖൻ, ദീനൻ, വ്യയാധികൻ.